

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

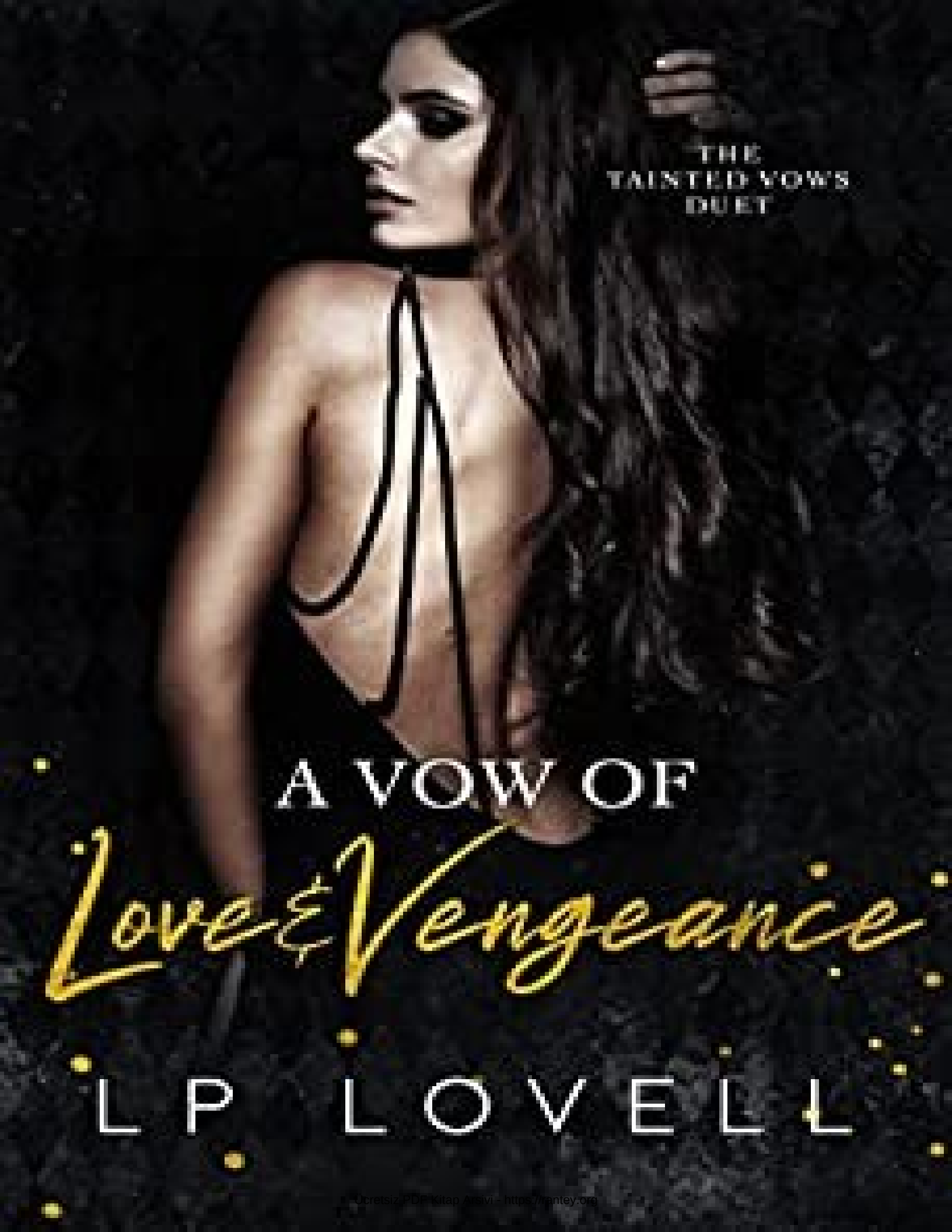
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
TAINTED VOWS
DUET

A VOW OF

Love & Vengeance

LP LOVELL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AŞK VE İNTİKAM YEMİNİ

LEKELİ YEMİNLER KİTAP İKİ

LP LOVELL

İÇİNDEKİLER

1. [Gio](#)
2. [Emilia](#)
3. [Gio](#)
4. [Gio](#)
5. [Emilia](#)
6. [Emilia](#)
7. [Gio](#)
8. [Gio](#)
9. [Emilia](#)
10. [Gio](#)
11. [Emilia](#)
12. [Emilia](#)
13. [Gio](#)
14. [Emilia](#)
15. [Emilia](#)
16. [Gio](#)
17. [Emilia](#)
18. [Emilia](#)
19. [Gio](#)
20. [Emilia](#)
21. [Emilia](#)
22. [Gio](#)
23. [Emilia](#)
24. [Gio](#)
25. [Emilia](#)
26. [Emilia](#)
27. [Gio](#)
28. [Emilia](#)
- [Sonsöz](#)
- [Teşekkür Yazar](#)
- [Hakkında](#)

GIO

Emilia'nın nefesleri derin ve uykuda bile eşitti. Buna şahit olmasaydım, sadece bir saat önce ne kadar histerik olduğunu asla bilemezdim.

Babasının kanını yıkadım ve kırılrken ona sarıldım. Sonra onu buraya, Hamptons'taki eve getirdim. Onu koruyabileceğim ve yaklaşan fırtınadan koruyabileceğim bir yere, ve bir fırtına olacaktı.

Çünkü amcası beni kullanmıştı. Bir ittifak kurmuş, bunu mühürlemek için beni yeğeninın gönülsüz elini tutmaya zorlamış, sonra da bana ihanet etmişti.

Bir fırtına geliyordu, tamam. Chicago sokaklarına kan yağdıracaktım. İhanet derin ve sert kesen bir bıçaktı ve ben bu iyiliğin karşılığını verecektim. Şu andan itibaren.

Ayağa kalkıp dudaklarımı saçlarına götürdüğümde küçük kediciğim kıpırdamadı bile.

Gözyaşları dindikten sonra beni korkutan bir sessizliğe gömüldü. Bir çeşit şoka girmiş olabileceğini düşündüm. Uyku haplarını verdiğimde bana karşı gelmedi. Uyumluluğu beni endişelendiriyordu ama en azından birkaç saatliğine baygın olacaktı.

Şu anda halletmem gereken bazı şeyler vardı.

Jackson merdivenlerin dibinde beni bekliyordu, bir kalçasını tırabzana dayamıştı ve yüzünde vahşi bir sırıtış vardı. "Kıyafet prensesi Roberto Donato'yu gerçekten öldürdü mü?"

Başımı salladım ve sırıtışı genişledi.

"Ondan hoşlanıyorum." Tabii ki, bu ondan hoşlanmasını sağlardı.

Koridorda ilerlemeye başladım. "Hadi gidip Andreas'la konuşalım."

Jackson beni evin içinde takip etti ve korku filmlerinden fırlamış gibi görünen bodruma indi. Koridor karanlık ve pisti, sorgu odasının kapısı kıpkırmızıydı ve kolu yapışkan parmak izleriyle kaplıydı. Kimse kendi pisliğini temizleyemez miydi?

İçeri adımımızı atar atmaz metalik kan kokusu burnuma çarptı. Andreas bileklerinden geçen bir tavan kancasına asılmıştı. İçinden, çünkü kelepçeleyecek elleri yoktu.

İnfazcım uzuvlarını kesmeyi çok severdi. Bileklerindeki kanlı kütükler sadece kanamasını engellemek için sarılmıştı. Yine de kan kollarından aşağıya doğru akıyor, vücudunun her yanını kaplıyordu. Bu da yetmezmiş gibi, Andreas'ın derisini kıpkırmızı bir tuvale dönüştüren derin kesiklerle kaplıydı.

Jackson asla kimseye kolay davranmazdı ama bazen -çok nadiren- kurbanlarına acırdım. Bu seferkine değil. Mafya bir işti ama aynı zamanda bir aileydi; kişiseldi. Ve bu şu anda son derece kişisel hissettiriyordu.

Nadiren kendimi aptal gibi hissederdim ama o ve Sergio Donato beni aptal yerine koymuşlardı. Ailemi riske atmışlar, bana adam kaybettirmişler, neredeyse kardeşim gibi olan Tommy'ye mal olacaktı. Andreas kanın kanla ödendiğini çok iyi biliyordu. Ortaya çıkarsa ne yapacağımızı biliyordu ama yine de Donato'yu seçti. Sadık olmak bu kadar zor muydu?

Andreas'ın başı öne eğikti ve göğsünün hafifçe gıcırdamasından ölümün onu çağırdığı anlaşıyordu.

"En azından o..." demeden önce her şeyi aldınız mı? Adamın zar zor nefes alan bedenine doğru bir el salladım.

Jackson kan sıçramış duvara yaslandı. "Ah evet. Bıçağımı gördüğüm anda kanarya gibi öttü."

Demek ki o bol yaralar ve kayıp eller sadece eğlence içindi. Jackson'ı suçladığımdan değil. Andreas başına gelen her şeyi hak etmişti ve benden merhamet görmeyecekti.

Farenin kana bulanmış saçlarından tutarak başını kaldırdım ve yanağına bir tokat attım. Amcık gibi inledi ve sızlandı. "En azından sen

biraz onurlu bir şekilde ölebilirdi, Andreas. Karın bile bu kadar korkak değildi."

Bir hıçkırıkla inledi, açıkça ağlıyordu. Bir hainden daha kötü olan tek şey, eylemlerinin sonuçları onu kışından ısırdığında bunlarla yüzleşemeyen biriydi. "Sana aileni Nero'dan koruma fırsatı verdim. Hatırlıyor musun? O masaya oturdum ve sana bir çıkış yolu verdim. Yani sen sadece bana değil, karına ve çocuklarına da ihanet ettin."

Beni en çok kızdıran da bu olabilirdi çünkü ben asla böyle bir şey yapmazdım. Hiçbir para ya da tehdit beni ailemi riske atmaya zorlayamazdı.

Ölmesine izin verebilirim. Onu burada kan kaybından ölmeye bırakabilirdim. Ama bu çok kolaydı. Öfke içimi kemiriyor, onun en kötü şekilde acı çekmesini istiyordum. Bu adam kardeşlerinin üzerine sıçacak, onların ölümüne yardım edecek, kendi masum çocuklarını riske atacaktı...

"Umarım sana iyi para vermişlerdir Andreas." Odanın köşesindeki metal arabaya doğru ilerledim ve gaz kutusunu aldım. "Fareleri nasıl öldürdüğümü biliyorsun." Herhangi bir adamı aynı hatayı yapmaktan caydıracak bir mesaj gönderecek şekilde. Hainlerin ölümü acımasız bir işti.

Ona yaklaştığımda sanki konuşmaya çalışıyormuş gibi inledi. Ağzını açtığında dilinin kesilmiş olduğunu gördüm.

Jackson'a baktım. "İyi işti. Herhangi bir bilgi istemiyorum. Herifin ne dili ne de yazacak eli var."

Jackson sapkın bir piç gibi güldü. Şakağına vurdu. "Merak etme."

Başımı sallayarak teneke kutuyu Andreas'ın kafasının üzerine koydum, o ağlıyor, öksürüyor ve teneffüs ederken boğuluyordu.

Geri adım atarak Andreas'ın şişmemiş tek gözünün yalvaran bakışlarıyla karşılaştım, sonra cebimden çakmağı çıkardım. Muhtemelen yalvarmaya çalışan birtakım sesler mırıldandı ama yalvarma zamanı çoktan geçmişti.

Çakmağı çevirdim ve ayaklarının dibindeki küçük su birikintisine atmadan önce çakmak taşını yuvarladım. Alevler yakalandı ve kurbanlarına aç bir şekilde yukarı doğru hızla yükseldi. Çığlık attı. Nasıl da çığlık attı.

Acısından zevk aldım, sesin öfkemi yönlendirmesine, intikam arzumu beslemesine izin verdim.

Dönüp uzaklaşırken yanık et ve benzin kokusu havayı doldurdu. Hainlere yaptığım buydu ve sırada Sergio Donato vardı.

Andreas'ın çığlıkları beni ofisime kadar takip etti; giderek daha acı verici ve çaresiz, neredeyse insanlık dışı bir hal alıyordu.

Bir mesaj ve uyarı veriyordu ve bu evdeki her adam bunu duyabilirdi. Benim için çalışan herkes bana ihanet etmeleri halinde kaderlerini öğrenene kadar bu haberi yayacaklardı. Saygı istiyordum ama korkuyu da kabul ederdim.

İçkimi doldurduğumda Andreas sessizliğe gömülmüştü. Henüz ölmediyse bile yakında ölecekti.

Jackson deri koltuğa oturdu ve ben de ona bir bardak viski uzattım.

Masamın önüne yaslandım ve kendi içkimi yudumladım. "Karisına ve çocuklarına iyi bakıldığından emin ol. Para. Ev. Neye ihtiyaçları varsa." Ben bir canavardım ama bir kocanın ya da babanın suçları yüzünden masumları asla cezalandırmazdım. Sadece Andreas'ın ailesinin ölümüne sebep olduğuna inanarak mezara gitmesini istiyordum. Belki zalimceydi, ama bir sıçan için zalimlikten *başka bir* şeyim yoktu.

"Bu saçmalık için fazla iyisin."

"Eminim bodrumda tüten ceset de öyle düşünüyordur. Sergio hakkında ne biliyorsun?"

"Zaten bildiğimizden fazlası değil. Her şey bir tuzaktı. Sergio'nun burada ve mafyanın içinde bir köstebeği vardı. Mafyaya sevkiyatlarımız hakkında bilgi veriyor, onlarınmış gibi davranıyordu. Paddy bizi vurmaya hiç niyetlenmedi." Bu da aslında düşman olmadığımız anlamına geliyordu.

Ancak, şimdi onun yeğenini ve kardeşini öldürmüştüm, belki de öyleydik. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

"Güzel. Roberto Donato'nun kafasını kes ve buluşma davetiyle birlikte Patrick O'Hara'ya gönder."

"Tamam." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Ya Jackson?" Bana bakmasını bekledim. "Herkesin bildiği kadarıyla Roberto'yu ben öldürdüm. Adamları öldü. Kameralar silindi. Kimse onun yaptığını bilemez."

Başını salladı. "Anlaşıldı."

EMILIA

Ne kadar zamandır bu odada, bu yatakta olduğumu bilmiyordum. Günlerdir mi? Bir hafta mı? Suçluluk duygum ve kederim yüzünden izimi kaybetmiştim. Nerede olduğumu bile bilmiyordum.

Işıltılı avizeden uzun pencereleri örten ağır perdelere kadar burayla ilgili her şey Gio'nun modern çatı katından olabildiğince uzaktı. Tek aşinalık, çarşaflara sinen rahatlatıcı çam ve nane kokusuydu.

Kokusu hâlâ burnumda tütüyor olabilirdi ama beni buraya getirdiğinden beri adamın kendisini pek görmemiştim. Dün gece bana sarılmış bir şekilde uyandım ama sabahın soğuk ışığında gitmişti ve rüya görüp görmediğimden emin değildim.

Beni uzaklara göndereceğini söyledi. Kabul etmiştim ama yine de... Onu özlüyordum, kollarının sıcak kucağını arzuluyordum, sanki beni bir anlığına da olsa bütün hissettirebilecekmiş gibi. Onun yokluğu sadece kalp ağrımı artırdı, kendi kendime yaptığım ateşe fazladan bir odun attı.

Gio gitmiş olabilir ama Renzo değişmezdi. Şu anda bile kardeşim pencerenin yanındaki sandalyede oturuyor. Sessizdi. Hareketsiz. Her an dağılacakmışım gibi beni izliyordu.

İlk başta benimle konuşmaya çalıştı. Bana ne yaptığımı bildiğini, beni suçlamadığını ya da benden nefret etmediğini söyledi, ama nasıl yapamazdı ki? Babamızı ben öldürmüştüm. Ona bakmaya bile cesaret edemiyordum.

Beni rahatlatmaya, yemek yedirmeye ve duş aldırmaya çalıştı ama ben sadece yalnız kalmak istiyordum. Hem her şeyi hem de hiçbir şeyi hissedene kadar acımın hiç bitmeyen kucağında var olmak. Uyuşmak. Garip bir uyuşukluktu.

Kapı alındı, ardından menteşelerin gıcirtısı ve parke zemin üzerinde ayak sesleri duyuldu. Bakışlarım duvara sabitlenmişti, gelen her kimse gitmesini umuyordum.

"O nasıl?" diye sordu alçak bir ses, çok iyi tanıdığım bir ses, Gio.

Çevremde Renzo'nun ayağı kalkıp başını salladığını gördüm. "Daha iyi değil."

"Bana bir dakika verin."

Kapı tekrar kapanmadan önce bir ayak sesi daha duyuldu ve odanın üzerine bir gerilim çöktü. Beni izlediğinde hissettiğim şey buydu, omurgamdan aşağıya doğru yayılan bir farkındalık ürpertisi.

"Emilia." Yatağın etrafında döndü ve önümde çömeldi. Saçları duştan dolayı nemliydi, her zamanki siyah takım elbisesi yerindeydi. Bir günlük kirli sakalı çenesini kaplamış, onu normalden daha tehlikeli gösteriyordu ve bu, onun mükemmel bir kontrolden daha azına sahip olduğunun tek göstergesiydi. Sanki ruhuma kazıdığım yaraları görebiliyor ve onlardan rahatsız oluyormuş gibi, dikkatli bakışlarını üzerimde gezdirdi. "Ayağı kalk."

Onu günlerdir görmemiştim ve tüm söyleyeceğı bu muydu?

Ona ters ters baktığımda dudakları gülümsemenin gölgesinde kıpırdadı. "İçinde hâlâ biraz mücadele kaldığını görmek güzel prenses."

Bir sonraki nefeste beni yataktan kaldırıp kollarına attı. "Ne yapıyorsun?" Sesim kullanılmadığı için cılız çıkıyordu. Ona karşı koyabilirdim ama açıkçası enerjim yoktu.

"Üç gün oldu." Beni banyoya götürdü. "İstemiyorum-"

"Ne istediğın umurumda değil, Emilia. Renzo'ya cevap vermiyorsun, bu yüzden Şimdi beni anladın." Beni makyaj masasına yatırdı ve soğuk mermer kalçalarımın çıplak teniyle buluştuğunda ürperdim. "Baban öldü. Onu sen öldürdün." Sözleri göğsümdeki ham yaraya inen bir kazma gibiydi.

Tüm o çirkinlik, yüzeyin hemen altında oyalandığı yerden yükseldi, mutlu uyuşukluğumu kırdı ve beni boğdu, karanlık derinliklerine çekti.

"Kımıldama." Geri çekildi ve duş için suyu kesti. Sonra geri geldi ve bacaklarımın arasına girdi. "O adam yüzünden kırılmana izin vermeyeceğim."

Bunu kontrol edemezdi. Kırılıyordum ve berbat bir şekilde bundan memnundum çünkü eğer yapmasaydım... yaptığım şeyden sonra devam etseydim, bu beni gerçekten bir canavar yapardı, değil mi? Beni de onlar gibi yapardı. Sergio ve Matteo, ve Gio... ölümüne uyuşmuş.

Üzerimdeki büyük boy gömleğinin eteklerini kavradı ve yere atmadan önce başımın üzerinden çekti. Parmakları yanağımda saygıyla gezinerek bakışlarımı onunkilere doğru kaldırdı. Tam o anda bana, alevler zihnimdeki karanlığı kovacak olsa etrafımızdaki tüm dünyayı yakacakmış gibi baktı.

Onun incelemesi altında kendimi açıkta kalmış bir sinir gibi hissediyordum, sanki her bir zerremi görebiliyordu ve bundan nefret ediyordum. Bana kırık bir oyuncak bebekmişim gibi bakmasını engellemek için bir şey, herhangi bir şey söylemem gerekiyordu.

"Pişman değilim." Yalan, yalan, yalan.

Babamın öldüğüne pişman değildim. Bunu yapan ben olduğum için pişmanlık duyuyordum. Babasını seven, seilmek isteyen ve sonra sadece özgür olmak isteyen ve şimdi mafya kanına bulanmış olan saf küçük kıza acıdım.

Gio alnını benimkine dokundurdu. Nefesi yüzümü yıkadı ve nane kokusunu sanki aklıktan ölmek üzere olan ciğerlerime oksijen üflüyormuş gibi içime çektim. "Bana bunu neden yaptığını söyle, piccola."

Uzaklaşmaya çalıştığımda izin vermedi, parmakları saçlarımda düğümlendi ve beni yerimde sabitledi. Bu konuda konuşmak istemedim.

Başımı geriye doğru çekti ve beni ona bakmaya zorladığında gözlerindeki buzdan neredeyse ırkiliyordum. Birçok gece bana sarılan adam gitmiş, yerine cevap beklemekten bıkmış bir mafya babası gelmişti. "Bana neden yatağımdan kaçtığını, adamlarımdan birini vurduğunu, sonra New York'u geçerken kendini korumasız bıraktığını ve Outfit adamlarıyla dolu bir otele girdiğini anlatacaksın. *Tek başına.*" Her kelimesi daha da gerginleşti, öfkesi şimdiye kadar gizlemek için büyük çaba harcadığı belli olan bir dalgaydı. Elleri saçlarımdan boğazıma doğru kaydı, parmakları tenime doğru esneyerek beni uyardı.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Kavrayışı sıkılaştı ve ben bundan zevk aldım. Biraz daha sıkmasını, canımı yakmasını istedim. Beni cezalandırmasını. Bakışları kafamın içinde yüzen her derin, karanlık sırrı görebiliyormuş gibi benimkileri aradı. "Demek bu noktadasın, ha? Seni kırmamı mı istiyorsun?" Dudakları sinsi bir gülümsemeye dönüştü. "Babanı öldürdüğün için kendini kötü hissediyor musun, Emilia?"

Bağırsaklarıma gömdüğüm mecazi bıçak büküldü ve ciğerlerimdeki havayı çaldı.

"Hava oldukça soğuk, tatlım. Seni yetiştiren adam..."

Tüm o çirkin duygular, onları içine koyduğum kırılğan cam kutunun sınırlarını sarsıyordu. Bekliyorlardı. Pençelerini içime batırmak, beni yeniden kanatmak için bekliyorlardı. Başparmağı boynumun kenarında geziniyordu, sanki sözlerinin altında parçalandığımı görebiliyordu ve yardım edemiyordu ama nedeni kendisi olmasına rağmen beni yatıştırmaya çalışıyordu.

"Bunu ne zamandır planlıyordun? Seni bana verdiğinden beri mi?"

"Dur!"

"Yoksa Chiara'yı Matteo'ya verdiğinden beri mi?"

Kız kardeşimin adını duyunca gözlerim yaşardı. Hayır. Ağlamayacaktım. Chiara için bile. Gio'nun istediği bu muydu? Acı çektiğimi görmek. Benden bu kadar mı nefret ediyordu?

"Bana nedenini söyle, Emilia."

"O olmaması gerekiyordu!"

Boğazımı kavrayışı hemen yumuşadı ve aramıza giren sessizliği sadece benim hırıltılı nefeslerim ve akan su bozdu.

"Sergio," dedi.

"Evet." Bakışlarım gömleğinin yakasındaki düğmelerin arasından görünen mürekkep lekesine kaydı.

Beni azarlamasını bekledim; onun yerine öfkesi dağıldı, yanağımı okşarken bakışları yumuşadı.

"Bana bir daha asla seni incitmemi istiyormuşsun gibi bakma, piccola." Dudakları dudaklarımın üzerine bastırdı ve bir saniyeliğine kafamdaki tüm düşünceleri alıp söndürdü.

Öpücük sahipleniciydi, damgalayıcıydı ve kendimi içinde kaybettim. Dudakları yanağımdan kulağıma doğru sürüklendi. "Ve hayatını riske attığını da unutmadım. Cezalandırılacaksın..."

Sadece bugün değil. Çünkü bugün hala kırılgan küçük mafya prensesiydim.

Kırılmış.

Yaralı.

Zayıf.

Belimden tutarak beni makyaj masasından çekti ve duşa yönlendirdi. Odadan çıkmadan önce birkaç dakika beni izledi.

Ondan nefret ederken boğazımdaki parmaklarının gücünü, dudaklarının dikkat dağıtıcılığını özlemiştim. Çünkü mükemmel bir şekilde uyuşmuştum ve o beni bundan çekip çıkarmıştı.

Zihnim anında dönmeye başladı. Kan, suçluluk ve kendinden nefret. Bacaklarım tüm bunların ağırlığı altında bükülmekle tehdit ediyordu. Çok fazlaydı. Çok fazlaydı.

Düşün kumandasını kurcaladım ve sıcaklığı mümkün olduğunca yükselttim. Başımı fayansa yasladığımda, su tenimi haşlarken neredeyse rahat bir nefes alacaktım. Bu acı en az Gio'nun öpücüğü kadar güçlüydü, onun morartıcı tutuşu kadar. Zihnim bir kez daha boşaldı ve beni yiyip bitiren acı, dış acının yerine durakladı.

Dağılmakta olduğumu, bunun iyi olmadığını biliyordum ama nasıl iyi olacağımı ya da bir daha olup olamayacağımı bilmiyordum. Bu yüzden kendimi kendi yıkımına bıraktım.

Tommy kaşlarını çatarak kâğıt torbaya baktı. "Üç kurşun ve sen bana bir çizburger bile getiremedin."

O nankör piçin çok sevdiği abur cuburlar hakkında sızlanıp durduğunu duymaktan bu kadar mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim. Bok gibi görünüyordu ama yaşıyordu. "İyileşiyorsun. İhtiyacın olan-"

"Yağ ve şekerden oluşan düzenli bir diyetle gayet sağlıklı kaldım." Bir omzundan sarkan soluk mavi hastane önlüğünü çekiştirdi. "Birden fazla kurşun yarası aldım, Gio, kalp krizi değil."

Başımı salladım ve yatağının yanındaki sandalyeye çöktüm. Atlatmış olması, şu anda bok sağanağı içindeki tek parlak noktaydı. Roberto'nun kellesi Patrick O'Hara'ya gönderilmişti. Mafya babasının da tuzağa düşürülmekten en az benim kadar rahatsız olacağına güveniyordum.

Roberto'nun beklenmedik ölümü her şeyi istediğimden daha hızlı bir şekilde harekete geçirmişti ama artık anlatıyı ben kontrol edecektim. Sergio'ya kendi özel mesajını gönderdim. Bu benim açımdan stratejik bir hamle olarak görünecekti.

İntikam.

Kanlı bir cevaba hazırdım ama Sergio uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü. Ne o ne de Matteo Romano günlerdir Outfit'teki kaynaklarım tarafından görülmemişti. Bu hoşuma gitmemişti.

Sergio şu anda sokaklarımda dolaşıp adamlarımı öldürüyor olmalıydı. Zamanını bekleyen adam her zaman en tehlikelisidir. Dürtüsel duygular zayıflığı ortaya çıkarır.

"Emilia nasıl?" Tommy sordu.

Dün ve önceki gün ilk uyandığında ve onu sorduğunda olduğu gibi.

"Farklı değil." Hâlâ odamdan çıkmıyor, yataktan zar zor kalkıyor ve sadece ben oturup ona yemek hazırladığımda yemek yiyordu.

Hayatımda ilk kez ne yapacağımı bilmiyordum. Ona yardım edemezdım; birini öldürdüğüne pişman olacak kadar masum olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazdım. Öldürecek kadar nefret ettiği bir adam için duyduğu acıyı anlayamıyordum. Ama o onun babasıydı. Babam öldüğünde aramız açılmıştı ama ben yine de onun yasını tutuyordum, ya da belki de sadece aslında hiç yaşamadığımız ilişkinin.

"Onu öldürdüğüne hâlâ inanamıyorum." Başını salladı ve hastane yatağında kendini kaldırmaya çalışırken yüzünü buruşturdu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum. Kendiliğinden düzelir sanmıştım ama bir hafta oldu."

Hatta daha da kötüye gidiyordu. Her geçen gün gözlerindeki acı azalıyor ama yerini... hiçbir şey almıyordu. Sadece bu siyah boşluk, sanki yavaş yavaş kayıp gidiyormuş gibi.

"Muhtemelen hiç kimseyi kaybetmemiştir, Gio ve kesinlikle daha önce öldürmemiştir. Boğuluyor."

Kendimi bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Tehlikeli adamları kontrol edebilir, koca bir imparatorluğu yönetebilir ve düşmanlarıma Tanrı korkusu salabilirdim ama küçük bir kadın beni dize getirecek güce sahipti. Ve bu dehşet vericiydi. Emilia şu anda öncelikler listemin en altında olmalıydı ama yine de orada, tam tepede, yanıp sönen bir fener gibi duruyordu. Diğer her şeyle ilgilenirken bile aklımdan hiç çıkmıyordu.

Tommy başını eğerek beni inceledi. "Onu seviyorsun."

"I..." Öyle miydım? Aşk böyle bir şey miydi? Hayatımdaki diğer her şeyin zararına olacak şekilde bir kişi tarafından tamamen tüketilmek? Boğazımı temizledim ve ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

Bir kahkaha attı, sonra acıya karşı ırkildi. Morfininin düğmesine basarken nefesinin altından "Lanet olası İrlandalı pislik," diye homurdandı.

birkaç kez pompaladı. "O pisliği benim için canlı tutmalıydın, böylece ona birkaç delik açabilirdim."

"Güven bana, Una ve Jackson ona bir sürü delik açtılar." Birkaç vücut parçasını da kesmişler.

Düğmeye tekrar bastı.

"Sadece bir doz alacağını biliyorsun. Bastırmayı bırak." Elini ittim - berbat bir hastaydı. "Yarın tekrar geleceğim."

Ben kapıya yönelirken, "Lanet olası bir çizburger getir," dedi. "Ve içeri fazladan morfin sok." Tommy'nin odasını korumaları için görevlendirdiğim adamların yanından geçerek aydınlık koridora adımımı atarken başımı salladım.

Şu anda milyonlarca sorunum var ama en iyi arkadaşımı hayatta görmek yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirdi. Şimdi, diğer büyük sorunuma gelelim.

Tommy haklıydı. Emilia boğuluyordu ve onu kurtarmam gerekiyordu. Bunu yapmanın bildiğim tek bir yolu vardı ve ne kadar iğrenç olsa da bu düşünceyle aletim seğirdi.

Emilia pencerenin önündeki sandalyede oturuyordu, sonbaharın gri ışığı onun solgun ve solgun görünmesine neden oluyordu. Dizlerini göğsüne çekmiş, uzaklara dalan bakışları camın ötesindeki bahçelere odaklanmıştı. Kucağında bir karalama defteri, parmaklarının arasında bir kalem duruyordu ama sayfa boştu. Tıpkı onun gibi. O bir hayaletti, daha bir hafta önce tanıdığım kızın gölgesiydi, sanki keder içine sızmış, onu lekelemişti.

Kırılğanlığı onu kucağıma alma, bana bir kez daha tıslayana kadar küçük kedimi tekrar bir araya getirme isteği uyandırdı. Ama sarılmak ve tatlı sözler yeterli olsaydı, daha kötüye gitmezdi.

"Emilia."

Gözlerini kırptırdı, bakışları bana kaydı. Gölgeler hem gözlerinin altında hem de içinde oyalanıyordu ve ben her zaman bir yangına dönüşmenin eşiğindeymiş gibi görünen kıvılcımı özlüyordum.

"Bir noktada bu odadan çıkmak zorundasın."

Yavaşça göz kırparak tekrar pencereye döndü.

Önüne geçerek görüşünü engelledim ve onu bana bakmaya zorladım. "Tommy uyandı. Seni görmek istiyor." Yapamadığım için hayal kırıklığına uğramış olsam bile, onu bu durumdan kurtaracak şeyin o olmasını umuyordum.

"Hayatta olduğuna sevindim," diye fısıldadı ve sanki içimden dış dünyayı görebiliyormuş gibi gömleğimdeki bir noktaya bakmaya devam etti.

Sikerim böyle işi. Roberto Donato yüzünden yıkılmasına izin vermeyecektim. Hak ettiği her şeyi alan bir adam için kendini parçalamayacaktı.

"Ayağa kalk, piccola."

O ölü gözlerini yavaşça bana doğru kaldırdı ve hareket etmeyince bir parmağımı kaldırdım.

"Bir."

Kaşları birbirine çarptı. "Gio-" "İki."

"Hayır."

Ondan gelen en ufak bir meydan okuma karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. "Beni sınamaktan çekinmeyin prenses. Sana zaten bir ceza borçluyum ve kendini tehlikeye attığın için sana hâlâ çok kızgıyım." Onun lanet olası bir mafya babasını, silahlı korumaları olan tehlikeli bir adamı öldürmeye çalıştığını düşündüğümde her zamanki gibi öfkem kabardı... Öfkemi bastırdım çünkü öfke ikimize de hizmet etmeyecekti.

Ona benim için ne anlama geldiğini ve kendini benden uzaklaştırmaya çalıştığında bunun sonuçlarını eylemle gösterecektim. "Yine de beni itmemen gerektiğini bilmelisin." Boğazını tuttum ve onu ayağa sürüklediğimde kesik kesik bir nefes verdi.

Lanet olsun, dövmeli parmaklarımı onun pürüzsüz teninde görmeye bayılıyordum. Bu, onun parlayan saflığı üzerindeki kara lekemin mükemmel bir temsiliydi. Onu lekelemek, ona öyle bir bulaştırmak istiyordum ki kimse onun kime ait olduğundan şüphe etmeyecekti. Onu kendime doğru çekerek dudaklarımı çenesinin üzerinde gezdirdim ve tatlı kokusunu içime çektim.

"Üç," diye mırıldandım yumuşak tenine karşı. Döndüm ve onu yatağa doğru geri ittim. Onu ittiğimde yere düştü ve yatağın üzerinde zıpladı. "Kıpırdama Emilia, yoksa durumu daha da kötüleştirirsin."

Genç yüz hatlarını gölgeleyen bir kaş çatmayla bana baktı. "Gio, ben-"

"İstersen ağzını tıkayabilirim? Bana yalvardığınızı duymak hoşuma gidiyor prenses, ama aklımdaki şey için sessizliğiniz yeterli olacaktır."

Ağzını kapattı ve ben de ceketimin cebinden uzun bir ipek çıkardım. Her iki elini de bağlamadan önce başının üzerine çektim. Ben bunu yaparken çok güzel bir şekilde itaatkâr ve uysal kaldı çünkü derinlerde bir yerde buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Emilia kaybolmuştu, onu bulmam ve bu kan lekeli dünyadaki yerini hatırlatmam için haykırıyordu. Ve o yer tam burasıydı, benim yerimdi.

Bağları metal yatak başlığına bağladım ve geri çekildim. Çok savunmasız görünüyordu ve onu yatağıma her farklı şekilde bağlanmış, bacakları açık, pembe amı açık ve damlıyor olarak hayal ettim. Çaresiz. Sikeyim. Sikim bir anda yarı sertten granite dönüştü.

Sanki kaçmak istiyormuş gibi bağları çekiştiriyordu ama kaçmadığını biliyordum. Pek sayılmaz. Bir haftadır ilk kez gözlerinde nefretle karışık da olsa bir kıvılcım vardı. Bunu onun kayıtsızlığına ya da acısına her gün tercih ederdim.

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, Emilia. Ama buna ihtiyacın var ve benim de sana ihtiyacım var." Ceketimi omuzlarımdan indirdim ve kısa sürede kendi arzusunun kölesi oldu, her zerresi bana odaklandı. Benden, ondan ve ikimizden başka bir şey düşünmesini istemiyordum.

Çıplak olduğumda bakışlarını sertleşmiş aletimden ayırdı ve gözlerini sıkarak kapattı. Kavgâ. Her zaman mücadele.

"Sanırım-"

"Düşünme, Emilia." Gömleğinin eteklerini kavradım ve vücudundan yukarı doğru kaydırırken titredi, sonra bağlı kollarına sarılmış halde bıraktım ve gözlerini kapattım.

Dudakları aralandı, titrek bir nefes dudaklarının arasından geçti. Tanrım, mükemmel görünüyordu, vücudu benim kişisel oyun alanım gibi uzanıyordu.

Isırmadan önce bir meme ucunu ağzıma aldım ve ondan bir nefesi sürükledim.

Onu öptüğümde, sanki uykulu bir halden uyanıyormuş gibi yavaş ve tereddütlü bir şekilde karşılık veriyordu. Gerekirse onu kendi zihninden sürükleyip tekmeleyerek ve çığlık atarak kendime getirirdim.

O dolgun dudaklar ayrıldı ve derin bir nefes çekti, sanki bir kez daha nefes almak için ihtiyaç duyduğu oksijenmişim gibi beni içine çekti. Sonra o da beni öptü ve bana sahip olmak istedi. Ben de ona her zaman her şeyi verdiğim gibi verdim.

Dillerimiz, bir kısmı arzu, diğer kısmı ceza olan kırbaç darbeleriyle çarpıştı. Ayağa kalktı, beni kovalıyordu. *Evet, tatlı Emilia, kurtuluşu kovala.*

Bana yalvarana kadar aklından her düşüncüyü silecektim.

Kalçalarını kavradım ve onu ters çevirdim, ipek hareketle kolayca büküldü. O benim mükemmel küçük kuklamdı ve kıcının her yerine el izlerimi sürmek için sabırsızlanıyordum.

Kalçalarının üzerine oturduğumda, sikimi doğrudan içine sokma dürtüsüyle savaştım. Ellerim sırtının pürüzsüz genişliğinde, kalçalarında ve uyluklarında gezindi. Nazik dokunuşlar karşısında titriyor, bekliyor, bekliyordu. Elimi kıcına indirdiğimde sıçradı.

"Eğer zevk almayı umuyorsan, bir süre daha bekleyeceksin, piccola."

Onunla halletmemiz gereken bazı şeyler vardı. Bu onu aklından çıkarmaktan daha fazlasıydı.

"Canımı yak, Gio," diye neredeyse

yalvarıyordu. Yapmazdım. Pek

sayılmaz.

Birkaç gün önce, parmaklarımın ucunda bir şey olduğunda bana attığı bakışı hatırladım.

boğazına sarılmıştı.

Acı çekmeyi, cezalandırılmayı istemişti ve bunu alacaktı ama babasını öldürdüğü için değil. Hayır, onun suçları bundan çok daha kötüydü... "Babanı öldürdüğün gece-"

Sanki sadece bu sözler bile onu çılgına çevirecekmiş gibi gerildi ama artık onun etrafında dolanmayacaktım. Bu zehirli inkâr durumuna devam edemezdi. Bir tokat daha atınca yanağındaki deri pembeleşti ama sesini çıkarmadı.

"O gece, Jackson bir fare buldu." *Tokat.* "Amcan tarafından beni sikmek için yerleştirilmiş bir fare." Bu kez elim ona indiğinde daha sertti ve darbeden ürktüğünde kendimi uyardım. "Onun çağrısına uyandı ve sen gitmiştin. Bana ihanet ettiğini düşündüm Emilia," diye itiraf ettim bir sonraki darbeyi indirirken dişlerimi sıkarak. "Sergio'yla çalıştığını ve ona geri döndüğünü sandım."

Bir elimle kızarmış kıcını okşarken, "Yapmazdım," diye inledi. "Hayır ama mafya babası olan amcanı öldürmeye çalışırdın."

Bir tokat daha ve yemin ederim sırtını dayadı. Ve tüm bu süre boyunca kusursuz bir sessizlik içindeydi. O masum dudaklarından tek bir yalvarış ya da ağlama sesi çıkmadı.

"Silahlı muhafızları olan bir adam. Başarı ya da kaçış şansı çok az olan bir yer." *Şaplak.*

"Gio," ismim dudaklarından dökülen bir duaydı ve sikimin zonklamasına neden oldu.

"Sen benimsin, Emilia."

Öyleydi ama ben yine de topu taca atmış ve onu koruyamamıştım, kendisinden bile olsa.

"Senin lanet olası ölümün bile bana ait. Ve sen onu o bok parçasına hediye etmek istedin."

"Ben... Ben özür dilerim."

"Öyle misin?" Bir elimi bacaklarının arasına daldırırken aynı anda dilimi omurgasının üzerinde gezdirdim.

Kahretsin, sırılsıklam olmuştu. Kalçaları kıvranıyor, beni içine sokmaya çalışıyordu. "Ne istiyorsun prenses?"

Alnını yatağın üzerine koydu. "Bilmiyorum." Sesi kırıldı. Güzel.

Benim için paramparça ol, aşkım.

"Sanırım biliyorsun." Bir parmağımı içine soktum ve etrafımda sıkıştı, boğazından küçük bir inilti süzüldü.

"Sen. Seni istiyorum," dedi aceleyle.

Bir parmağımı daha içine soktuğumda tatmin duygusu içime işledi. Hiç kimse Emilia kadar duyarlı değildi. Hem zevke hem de acıya.

Her ne kadar dokunulmamış olsa da, bana tepki vermeye hazır hale gelmişti ve bu sarhoş ediciydi. Amcığı parmaklarımın etrafında kenetlendi ve sikimi böyle kavramasını hissetmekten başka bir şey istemiyordum. Çok ıslak ve sıkı. Bunun yerine, yukarıya ve kıcının etrafına doğru bir nem izi sürükleyerek çekildim.

Gerildi ve ben de nefesimin altında cık cıkladım.

"Bana nasıl sahip olacağına sen karar veremezsin, Emilia. Ama ben senin her parçana sahip olacağım. Her düşüncene, her tatlı inleyişine." Üzerine eğildim, dişlerimi omzunda gezdirdim. "Her deliğine." Bakire kıcına bir parmağımı soktum.

Keskin bir nefes çekti ve ben de boynunun yan tarafını yaladım, kıcı parmağımın etrafında kenetlenirken zar zor bir arada tuttum.

Titriyor, boğazından en mükemmel senfoniyle küçük inilti dökülüyordu. Bu onun cezasıydı ama aynı zamanda terapisiydi. Sahip olduğu tüm engelleri yıkmam ve onu sadece benimle baş başa bırakmam gerekiyordu. Bir daha onu benden alabilecek hiçbir şey yapmaması için tenine sıkıca kazınmış bir hatırlatma ile onu bana geri getirecektim.

"Pervasız." İtiş. "Meydan okuyan." Boştaki elimle bacaklarının arasına uzandım ve klitorisini okşadım.

Altımda kıvrandı, savunması tuzla buz oldu.

"Beni delirtiyorsun, piccola." Ve her zaman öyleydi.

Sikim ön sperm sızdırıyordu ve onu becerme dürtüsü çok güçlüydü. Klitorisini çimdiklediğimde, titreyerek ve inleyerek parçalandı, mükemmel kıcı parmağımı sıkıştırdı. Tanrım, o şimdiye kadar istediğim her şeydi.

"Seni asla bırakmayacağım, Emilia." Kalçasını kavradım ve amına girmeden önce sikimi yumrukladım.

Sert giriş karşısında inledi ve ben sustum, onun bir kez daha bana sarılmış olmasının verdiği hissin tadını çıkardım. Bir hafta bana sonsuzluk gibi gelmişti. Artık onun tadına baktığıma göre, asla doyamayacağımı biliyordum. Hiç kimse onunla kıyaslanamazdı ve hiçbir şey onunla boy ölçüşemezdi. O dünyadaki cennetti.

Acımadan içine girdim ve tırnakları yastıklara saplandı, beni daha da derine itmek için sırtını eğdi. Masumiyeti çoktan bozulmuştu.

Vahşileşirken bağlarını çekiştiriyordu. O benim hesaplaşmamdı, bu kadar eksiksiz hissetmemenin nasıl bir şey olduğunu hatırlayamayana kadar beni dikişlerimden ayırdı.

O gece beni gerçekten ne kadar korkuttuğunu fark ettim. Onu kaybetmeye ne kadar yaklaşmıştım. Onun ihanetini düşünmek bile korkumu bastırmaya yetmemişti. Hatırası beni kudurttu ve sanki kendimi onun lanet ruhuna kazıyabilirmişim gibi onu daha sert becerdim.

"Sen benimsin."

Bu bir ceza ve iddiaydı, aşk ve savaşın ete kemiğe bürünmüş haliydi. Saçlarını yumruklamadan önce gömleğini bileklerine kadar itip yüzünü ortaya çıkardım. Omurgası eğilene ve sikimi daha da çok içine alana kadar başını geriye çektim. "Bu amcığın kanı sikime bulaştığı andan itibaren benim oldun."

"Gio-"

"Söyle, Emilia."

Bir kez olsun tereddüt etmedi. "Ben seninim." Lanet olsun, dudaklarından dökülen bu kelimelere bayıldım.

Amcığı beni sıktı ve zevk bulanıklaştıkça hareketlerim durakladı. Her şeyi. Çenesini kavradım, onu öperken, becerirken ve işaretlerken parmaklarım yumuşak yanaklarını çukurlaştırdı.

Yalvararak ve ağlayarak sikime boşalırken iniltilerini yuttum. Durmam için yalvarana kadar onu becermeye devam ettim ve kendimi derinlere gömüp içine boşalma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Bunun yerine, onu

Beynim ve dışarı çekerek, aletimi okşayarak ve sırtını kalın boşalma ipleriyle boyayarak.

Emilia alnını yatağa bastırdı, kesik kesik nefesleri sessizliği bozmak için benimkilere karıştı.

"Her bir parçan benim, piccola." Çenesini kavrayıp başını yana eğmeye zorlamadan önce bir parmağımı teninde gezdirdim.

Parmağımı ağzının içine soktuğumda gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Her gözyaşı. Her düşünce. Başka hiç kimse senden tek bir parça bile alamaz. Ölüler bile." Ben çekmeden önce, dili parmağıma dolandı. "Aferin kızıma."

Bileklerini serbest bıraktım ve ipeği kullanarak tenindeki pislği sildim. Sırt üstü yuvarlandı ve bana baktı. Ve sonra, kırılmış bir cam bölmesi gibi, küçük kediciğim sonunda paramparça oldu.

Göğsünden bir hıçkırık koptu, çok acılı, çok yürek parçalayıcıydı. Belinden tutarak onu kucağıma çektim ve göğsüme bastırdım. Kolları boynuma dolandı ve dudaklarından çıkan sesler beni tırmaladı. Elimden gelse acısını alırdım ama sadece onunla yüzleşmesini sağlayabilirdim. Saklanmak yardımcı olmuyordu; onu mahvediyordu.

"O senin üzüntünü hak etmiyor, piccola."

Bana can simidiymişim gibi sarıldı ve bundan hoşlanmadığımı söylersem kendime yalan söylemiş olurum.

Yatağa uzandım ve hıçkırıkları hıçkırığa dönüşüp gözyaşları buharlaşana kadar ona sarıldım. Aramıza sessizlik çöktü ve her an kafasının içine çekilmesini bekleyerek elimi sırtında gezdirdim. Onu düzeltebilecek sihirli bir aletim olduğunu düşünmüyordum. Emilia inatçıydı ve buna ihtiyacı olduğunu bilsem de, küçük kelimde bir kıvılcım görsem de, onu kederinden kurtarmak bir sikişten çok daha fazlasını gerektirecekti.

Gerekirse bu işlemi kaç kez yapmam gerekiyorsa o kadar tekrarlardım. Onu becermek zor değildi ama duygusal çalkantıları hoşuma gitmiyordu. Roberto için acı çekmesi fikri beni mantıksız bir şekilde kızdırıyordu.

Emilia yanağını çıplak göğsüme çevirdi. "Senden kaçtığımı düşündü," dedi, sesini alçaltarak, sessiz bir şekilde, "ondan yardım istediğimi

Ben."

Sözünü kesmeye cesaret edemeyerek sessiz kaldım.

"Bana geri dönmemi söyledi." Parmağı omzumdaki dövmenin üzerinde bir çizgi çizdi. "Chiara'nın yardım için ona gelip gelmediğini sordum..." Son kelimede sesi çatallaştı ve cevabı bildiğim halde ondan nefret ederek derin bir nefes aldım.

Emilia babasının bu bariz ihmalini haklı çıkaracak hiçbir şey yapmamıştı ve herhangi birinin ona zarar verebileceği fikri, adamın hayatta olmasını dilememe neden oldu, böylece onu yavaşça, acı çektirerek öldürebilirdim.

"Baban iyi bir adam değildi, Emilia."

"Ama onu ben öldürdüm. Kendi babamı," diye homurdandı. "Bu beni ne yapar?"

"Bu seni güçlü yapar." Onu bir kraliçe yaptı. "Seni kız kardeşin için adaleti sağlayan biri yapar."

"En kötü kısmı ne biliyor musun? Özür diledi." Sesi titriyordu. "Beni sevdiğini söyledi. Ölürlen, artık çok geç olduğunda."

Ve bu yüzden bu kadar çok suçluluk duyuyordu. Çünkü en sonunda, ona olabileceği adamı, masum bir kızın olmasını istediği adamı bir an için göstermişti. Bu bir yalandı ve zalimceydi.

"Bir adam ölümle burun buruna geldiğinde hemen pişmanlık duyar." O son anlarda, bir adam şeytanın kendisiyle pazarlık eder, birkaç dakika kazandıracaksa ne gerekiyorsa söylerdi. Bunu defalarca görmüştüm.

Babasının onu gerçekten sevdiğine inanmak mı yoksa onu umursamayan ruhsuz, bencil bir yaratık olduğuna inanmak mı ona daha fazla huzur verirdi bilmiyordum.

Bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu yüzden ona en azından suçunu hafifletebilecek bir şey verdim.

"Ailen beni kandırdı ve ihanet etti. Onu sen öldürmeseydin, ben öldürecektim, Emilia." Andreas'ı öğrendiğim an Sergio'nun kardeşini yakalayacaktım. Ne de olsa benim şehrimdeydi. "Ve bunu bu kadar çabuk yapmazdım. Ondan en fazla saatlerini aldın. Ve o saatler

acı verici olurdu. Güven bana." Onursuz adamlar onurlu ölümleri hak etmezlerdi.

Göğsüme taze gözyaşları düştü. "Sence... babam biliyor muydu?" diye sordu, sesindeki kırılganlık onu daha sıkı kavramama neden oldu.

"Neyi biliyordun, piccola?"

"Sergio'nun seni kandırdığını. Eğer bilseydi, seninle evlenmeme izin vermezdi..." Sesi kesildi.

Şimdi bile, adamın bir pislik olduğunu bildiği halde, hâlâ onun bir parça da olsa kurtarılabilir olduğuna inanmak istiyordu. Onu benim merhametime bırakmazdı, gerçekten *acımasız* olduğuna inandıkları bir adam.

"Sana asla yalan söylemeyeceğim, Emilia. Bu seni incitse bile." Başını salladı ve tenime daha fazla gözyaşı döktü. Hay sikeyim.

"Amcanın tek alt patronunun onun işlerinden habersiz olması pek olası değil." Yüzünü kavradım ve bakışlarını kendime çevirdim. "Üzgünüm Emilia. Daha iyisini hak ediyorsun." Alnına bir öpücük kondurdum. "Sana yaptıkları için Sergio'yu yok edeceğim. Sonra Matteo'yu." Sonra da tüm kıyafetlileri. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Sana onun kellesini hediye edeceğim."

Onu sırt üstü yatırdım ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Bir daha benden saklanma, piccola."

"Ben senin gibi değilim, Gio. Öylece birini öldürüp hayatıma devam edemem." Sözleri boğuk bir nefes gibiydi. "Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Sen benimsin."

Roberto, Sergio... ölü ya da diri, ona sahip olamadılar. Onun güzel kafasındaki bir düşünceyi işgal edemediler ve kesinlikle onun gözyaşlarını alamadılar.

"Ve sen hatırlayana kadar bunu sana tekrar tekrar hatırlatacağım."

GIO

Bu apartmanın ne kadar pahalı olduğu düşünöldüğönde Jackson kapıyı kolayca tekmeledi. Güvenliklerinin daha iyi olacağını düşünördünüz. Tertemiz dairenin içine girdik ve uzaktaki Michigan Gölü'nün manzarasını seyrettim.

Beni yanlış anlamayın, savcı iyi maaş alıyordu ama bu kadar değil. Hayır, bu yolsuzluk ve kanlı paranın satın aldığı şeydi. Ama bunun bir bedeli vardı.

Adamlarım dairenin içinde dolaşarak güvenliğı sağladılar ve kimsenin kolluk kuvvetleri gibi aramamaları gereken kişileri aramamasını sağladılar.

Sarışın bir kadın oturma odasına sürüklenip kanepeye itilmeden önce arka odalardan birinden bir kadının tiz çığığı geldi. İpek bornozuna sarılmış, bir elini ağzına bastırarak hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu. Belki de çok can sıkıcı olduğı için onu öldüreceğimizi düşündü.

Sonra Howard, saçları dört bir yana dağılmış, pijamaları yerinde, tökezleyerek olay yerine geldi. "Bunun anlamı ne Guerra?" Cesur davranıyordu ama bakışları karısına kaydı.

Onun ne kadar yozlaşmış olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Elbette bu yaşam tarzının kirli para olduğunu fark etmiştir. *Benim* kirli param.

Jackson Howard'ın omzunu tuttu ve onu karısının yanındaki kanepeye itti. "Otur şuraya ve kapa çeneni."

Pencereye doğru ilerleyip ellerimi pantolonumun ceplerine sokarken dramatik bir iç geçirdim. Hiçbir şey bir erkeğı rahat ve sakin olmaktan daha gergin yapamazdı. Öfke ve şiddet tahmin edilebilir, aşikârdı. Bir erkeğı gerçekten kıran şey şiddet beklentisiydi.

"Bana saygısızlık etmekte ısrar ediyorsun, Howard. Sana verdiğim her şeye rağmen." Savcıya baktım ve o da derin bir şekilde yutkundu.

"Bu değil-"

"Telefonlarıma cevap vermiyorsunuz ve ben de buraya gelip kapınızı kırmak ve karınızı tehdit etmek zorunda kalıyorum."

Kadın inledi, gözyaşları siyah çizgiler halinde yüzünden aşağı süzölüyordu.

Ona doğru ilerledim. "Görüyorsun ya, emrime amade olman için sana iyi para ödüyorum Howard. Bu daire, güzel araban, yılda üç tatil." Önünde durdum. "Hepsi benim."

Yüzü kıpkırmızı oldu, çenesi sıkıştı. "Ben savcıyım-"

Nadir görülen bir öfke gösterisiyle yana kaydım, ensesini kavradım ve yüzünü kanepenin önündeki sehpaye çarptım. Biri eliyle ağzını kapatmadan önce karısı çığlık attı.

Genelde daha nazik olurdum ama bugün sabrım tükenmişti. Howard'ın saçlarından bir avuç tutarak başını geriye doğru çektim. İnledi, kan yüzünden aşağı akarken elleri kırık burnunun üzerinde çırpınıyordu.

"Sen benim orospusun. Senden itaat bekliyorum. Aradığımda cevap vereceksin; sana bir şey yapmanı söylediğimde yapacaksın. Anladın mı?"

Sarsıntılı bir şekilde başını salladı, kan krem rengi kanepeye damlıyor ve pijamalarını boyuyordu.

"Güzel. Mafyayı takip etmeyi bırakıp Outfit'i takip etmeye başlayacaksınız."

Yüzünü geriye yatırıp kanamayı durdurmaya çalışırken başını salladı. "Yapamam. Eğer bir nedenim yoksa bu şüphe uyandırır."

"Departmanınız Outfit'in faaliyetlerinden haberdar, değil mi?" "Evet, ama sorun çıkarmıyorlar. Bu-"

"Peki ya cesetler sokakları kirletmeye başlarsa? Ya bir 'çete savaşı' çıkarsa?"

Bakışları benimkilerle buluştu ve gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Kimseye itiraf edemeyeceğim bir şekilde bundan zevk alıyordum.

"O zaman bir soruşturma açarlar."

Dudaklarım kıpırdadı. "Güzel."

Yanağını okşadım ve uzaklaştım. Jackson, kusacak ya da bayılacakmış gibi görünen karısını serbest bıraktı.

"Peki ya Howard? Eğer bir daha telefonlarıma çıkmazsan, istediğimi yapmazsan, unutma, nerede yaşadığını biliyorum. Çocuklarının hangi okula gittiğini biliyorum. Ve ben her zaman bileceğim. Saklanabileceğin hiçbir yer yok, benden kaçamazsın..." Karısı hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamadan önce tehdidin havada asılı kalmasına izin verdim.

Beni reddetmeyi aklından bile geçirse, kadının bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacağından emindim. Bir kadın çocukları için her şeyi feda eder.

Kapıya doğru yürüdüm, Jackson da yanıma geldi. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Cebimden bir kağıt parçası çıkardım ve Renzo'nun karaladığı yazıya baktım El yazısı. Outfit üyelerinin isim ve adreslerinin olduğu bir liste. Listeyi bana verirken pek heyecanlanmamıştı ama Sergio'nun Emilia için bir risk olduğunu bildiğini biliyordum.

Sergio onun Roberto'yu öldürdüğünü asla öğrenemeyecekti ama sırtındaki tek hedef bu değildi. Sergio beni Yama'da onunla görmüştü, muhtemelen Matteo'dan ona ne yaptığımı duymuştu, onun üzerinde sahiplenici bir şekilde kurduğum iddiayı... Şimdiye kadar onun benim zayıflığım olduğunu öğrenmiş olmalıydı. Ve savaşta, tüm zayıflıklar kullanılmalıdır. Kanını paylaştığı için onu bağışlamayacağından emindim.

Listedeki kapılara gitmedim çünkü onlar için başka planlarım vardı. Onun yerine akşam karanlığını bekledik ve bir bara gittik. Kıyafet sahibi. Askerleriyle birlikte. En azından *öyleydi*.

Etraftaki yirmi kadar cesede göz gezdirdim. Kan, karanlık bir tanrıya sunulan hastalıklı bir kurban gibi sert ağaçların üzerine dökülmüştü. Neron gurur duyardı.

Son asker şu anda bir masaya yatırılmıştı ve kan kusarken iki bıçak pazılarına saplanmıştı. Jackson kendi Azrail'i gibi tepesinde belirmiş, ruhunu çalmayı vaat ediyordu.

"Sergio Donato hangi cehennemde?" diye tekrar sordu.

Adam beş dakika önce cevap vermemişti ve şimdi de fiziksel olarak cevap verebileceğinden emin değildim. Kanaması vardı ve yanımda buna yardımcı olacak adrenalin yoktu.

Tekrar öksürdü, boğulmamak için yana doğru yuvarlanmaya çalıştı ama bıçaklar her hareketinde onu keserken haykırdı. "Ben... Ben..."

"Bilmiyor musun?" Jackson sordu ve adam sarsakça başını salladı. "Çok yazık."

Jackson adamın kafasına bir silah dayadı, susturucunun patlaması sonunu işaret ediyordu. Beş kişi mi diye sormuştuk? Belki altısına da aynı şeyi sormuştuk ama bunlar sadece askerdi. Bir capo tarafından komuta ediliyordu. Kaptan Sergio'nun nerede olduğunu biliyor olabilirdi. Yeterince adam öldürürsek, onu teslim edeceklerinden emindim.

Asıl soru kimden daha çok korktuklarıydı. Ondan mı, benden mi?

Kan banyosundan uzaklaşarak telefonumu çıkardım ve Howard'ı aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra açtı.

"Guerra," dedi kısık sesle, sesi genizden geliyordu, şüphesiz şiş burnundan.

"Baccio Rosso. Cesetlerinizi orada bulacaksınız. Outfit'in gömülmesini istiyorum, Howard. Sahip oldukları tüm yasal işlerde onları saçmalıklarla bağla." Sonra telefonu kapattım.

Bu sadece başlangıçtı ama Sergio'yu ve onu destekleyen herkesi bana karşı geldiklerine pişman edecektim. Tek çareleri ona sırtlarını dönmek olacaktı. Sonra onu açlıktan ölmek üzere olan bir fare gibi dışarı atacaktım.

Telefonumu cebime attım ve Jackson'a baktım. "Kaptanlarını bul." Renzo'nun bana verdiği katlanmış kâğıt parçasını ona fırlattım. "Sergio'nun yerini öğren. Seninle evde buluşuruz."

Jackson başını salladı, dudaklarında hastalıklı bir gülümseme vardı. Bugün kaç adamın işini bitirdiğinin sayısını unutmuştum ama o her zaman daha fazlasına susamıştı. Daha iyiymişim gibi davrandım ama bunun tek nedeni, beni kuduz bir canavar gibi pençeleyen şiddete kendimi kaptırmamamdı.

Yine de yapardım. Sergio'yu bulduğum anda, gerçekten ne kadar kana susamış olduğumu görecekti.

EMILIA

Cildim yanana ve başım sıcaktan şişene kadar duşun kaynar spreyinin altında kaldım. Sonra dışarı çıktım, bir havluya sarındım ve bayılmadan önce banyo paspasının üzerine oturdum. Bu artık benim için bir rutin haline gelmişti, birçok başa çıkma mekanizmasından biri.

Saklanmak, kederimin içinde yuvarlanmak, yok olmak istedim. Unutmak ve unutulmak istiyordum ama Gio buna izin vermedi. Günlerdir acımasızca davranıyor, beni var olmaya ve farkında olmaya zorluyordu. Ne kadar istemesem de.

Beni yatağına bağlamış, bana dokunmuş, arzuladığım her şekilde canımı yakmış, zihnimin etrafına ördüğüm tüm duvarları yıkmış ve beni mutlu uyuşukluk halimden acı ve kan dolu bu dünyaya geri sürüklemişti.

Acıtıyordu. Her şey acıtıyordu ve o benim kendimden tek kurtuluşumdu. O benim tedavim, ilacım, tercih ettiğim uyuşturucum olmuştu ve ben en zehirli şekilde bağımlı olmuştum.

O burada olmadığına, her şey dayanılmaz hale geliyordu ve ben de kendi dikkat dağıtıcı yöntemimi arıyordum. Dün ve dün gece uzaktaydı ve ben o derin, karanlık uçuruma düşüyordum.

Yine de başa çıkıyordum, hayatta kalıyordum. Ve şu anda yapabileceğim tek şey buydu.

Gio bir saat önce eve geldi ve ofisindeki toplantı için aşağıya inmemi söyledi. Bu odadan çıkmak istemiyordum ama onun yanında olmak istediğimi de inkâr edemezdim. Ona ihtiyacım vardı. Belki de bunu biliyordu çünkü bana dokunmadı; sadece duş aldı, üstünü değiştirdi ve odadan çıktı.

Bu bir tür sınav gibiydi ve başarısız olmak istemiyordum çünkü bu kişi olmak istemiyordum. Kırılmış. Zayıf. Saklanan.

Baş dönmesi geçince ayağa kalktım ve yatak odasına geri döndüm. Bakışlarım özlemle yatağın üzerinden geçti ve içine girmek için çok istekliydim ama bunun yerine dolaba doğru yürüdüm.

Bir tarafta Gio'nun üniformalı siyah takım elbiseleri, diğer tarafta ise Tommy'nin bana aldığı kıyafetler vardı. Tommy'yi düşününce kalbim sıkıştı.

Babamı öldürdüğümünden beri onu neredeyse hiç düşünmemiştim, kendimle çok meşguldüm. Hayatta olduğunu ve beni görmek istediğini biliyordum, sadece umursamıyordum. Korkunç bir insandım.

Taytımı ve eşofman üstümü çekiştirdikten sonra yatak odasından çıkıp kocaman bir eve girdim. Bir haftadan uzun süredir buradaydım ve yatak odasının kapısından başka bir şey görmemişim.

Koridor sonsuza dek uzanıyor, avizeler kalın halının üzerinde küçük ışık zerrecikleri saçıyordu. Bana *Muhteşem Gatsby*'den fırlamış gibi geldi, neredeyse antika bir ihtişamı vardı. Şehirde oturduğumuz modern çatı katına hiç benzemiyordu ve evin Gio'ya ait olduğunu bilsem de pek "ona" aitmiş gibi görünmüyordu.

Halının yerini sert ahşaplara bıraktığı büyük merdivenden indim. Sesleri takip ederken çıplak ayaklarım cilalı yüzeylere basıyordu. Birkaç adam ve ocağın başında duran yaşlı bir kadınla dolu büyük bir mutfak kapısında durakladım.

Birkaç bakış bana doğru kayarken sessizlik çöktü. Yanaklarım kızardı ve Gio ya da Renzo'yu ararken eşofmanımın kolunu parmaklarımın arasında düğümledim. Sadece yabancıların bana baktığını gördüm.

İri yarı bir adam öne çıktı, yanağındaki belli belirsiz yara izini çekiştirerek gülümsedi. Onu hastaneden tanıdım. Tommy'nin kanıyla kaplanmıştı-Jackson.

"Haydi, küçük serçe. Seni beslemem ve sonra Gio'ya götürmem söylendi."

Bakışlarımı yere indirdim. "Aç değilim." O kadar adamın arasına girmek istemiyordum. Yemek yemek istemiyordum. Odamın dışında olmak istemiyordum.

"Ben Jackson, Gio'nun infazcısıyım. Bir nevi." Arkasından alçak sesle konuşmalar devam ediyordu. "Ve yemek yemezsen Gio'nun seni azarlayacağını bildiğini biliyorum."

"Hayır, sadece ondan kurtulmak için istediğini yapana kadar bana bakıp duracak," diye mırıldandım.

"Aynen öyle." Sırıtarak kahvaltı barına doğru geri çekildi.

Kruvasanı tabağa atarken kadın Jackson'ın önüne bir kahve fincanı koydu.

İkisini de ellerime tutuşturduktan sonra beni bir koridordan geçirdi, bir kapıyı çalmadan önce zenginlik çığlıkları atan odaların önünden geçti. Yanıt beklemeden kapıyı açtı ve bir ofise girdi.

Tüm oda odun, duman ve eski kitap kokuyordu ve derin derin içime çektim, nostalji duygusu içimi kapladı. Bana babamı hatırlattı. Bir çocuğun pembe gözlükleriyle hatırladığı iyi versiyonunu.

Bakışlarım anında açık ateşin önündeki kanepede oturan Renzo'yu buldu. Yumuşak bir gülümsemeden önce gözleri benimkilerle buluştu. Ne düşündüğümü biliyordu. Her zaman bilirdi.

Dikkatimi odanın arka tarafında, pencerenin ışığıyla desteklenen devasa masaya yönelttim. Masanın önünde Gio duruyordu, geniş gövdesi o ışıktaki bir tür karanlık tanrı gibi silüet oluşturuyordu.

"Küçük kuşunu koridorlarda dolaşırken buldum," dedi Jackson, kardeşimin yanındaki kanepeye çökerek.

"Şimdi mi?" O duygulu gümbürtü, bugünlerde her zaman fazla açıkta hissettiren sinirleri sürükledi. Gio o devasa masanın arkasında imparatorluğunu yöneten fetihçi bir kral gibi görünüyordu.

Yerimde sallanıyordum, uyuşturucu bağımlısı gibi. Dudakları kıpırdadı ve masasından biraz uzaklaştı.

"Gel, piccola."

Kardeşimin orada olması umurumda bile değildi. Belki de adamı ne kadar istediğimden, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumdan utanmalıydım. Ama ben çok doluydum

bir günü atlatıp diğetine geçmekten başka bir şeye odaklanamıyorum. Gio benim için bunu yaptı, ne kadar sağlıklı olsa da.

Yaklaştım, elimden kahve ve tabağı aldı, beni kucağına çekmeden önce masanın üzerine koydu. Sıcak göğsünün sert düzlemleri yan tarafıma bastırdı ve ben de saatler sonra ilk kez tam nefes alarak onun içinde eridim.

"Daha iyi görünüyorsun." Sesi boynumun kenarından hışırtılı bir fısıltıydı, sıcak nefesi beni ürpertiyordu. Kahvemi aldı ve dudaklarına götürdü. "Kruvasanını ye prenses."

Kupamdan bir yudum alırken ona ters ters baktım ama hamur işinden bir ısırık aldım çünkü Jackson'ın da belirttiğı gibi Gio zorba biriydi.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı.

Yüzüm sıcaktan kızardı ve saçlarımın perdesi arasından kardeşime bakmaya cesaret ettim. Dikkati bizim üzerimizdeydi ama ilk kez Gio'ya dik dik bakmıyordu. Bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Ren koltuk minderlerine yaslanarak, "Görüşmek istemiştiniz," dedi. "Sanırım amcam hakkında konuşmak için."

Aynen böyle, aldığım ısırık ağzımda küle dönüştü. Kruvasanın geri kalanını tabağına geri koydum.

"Onu bulamıyoruz," diye homurdandı Jackson.

"Ve sen onun nerede olduğunu bilebileceğimizi düşünüyorsun." Renzo homurdandı. "Sana kaptanların bir listesini verdim. Hiçbiri onun peşine düşmedi mi?"

"Henüz yok ve inan bana, *çok* ikna ediciydim." Jackson'ın sesindeki soğukluk doğrulmama neden oldu ama Gio'nun eli kalçamın üzerinden kayarak beni hapsetti.

Başparmağı tozluğumun kemerinin hemen üzerinden kayarak yumuşak daireler çizdi. "Sen onun yeğenisin ve bir infazcısın. Emilia onun yeğeni. Bir şeyler olmalı-"

Güldüm, ses kendi kulaklarıma bile boş geliyordu. Sergio'nun köpeğı onun nerede olduğunu benden daha iyi biliyor olabilirdi. "Ailemin iş ilişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Kişisel ilişkilerini bile zar zor biliyordum.

"Bir şey duymuş olabilirsin-"

Gio'nun bakışlarıyla karşılaştım. "Yapmadım."

Tam çıkıp çıkamayacağımı, yalnızlığıma geri çekilip çekilemeyeceğimi soracaktım ki Renzo konuştu.

"Belli ki sana kazık attığını bildiğini biliyor. Onun için geldiğini."

Gio gözlerini devirdi. "Hadi canım."

"Yani onu bulamayacaksınız. Kaptanlar muhtemelen onun nerede olduğunu bile bilmiyordur." Ren omuz silkti. "Sana şehir dışındaki birkaç evinin adresini söyleyebilirim. Chicago'ya yakın olacaktır ama benim bileceğim bir yerde olacağından şüpheliyim." Bakışları bana kaydı. "Sadakatimin nerede yattığının farkında." Renzo'nun sadakati bana idi ve böyle harika bir kardeşi hak etmek için ne yaptığımı bilmiyordum. "Sergio babamızın öldüğünü biliyor mu?"

Gio'nun elinin enseme kayması Jackson konuşmadan önce aldığım tek uyarı oldu.

"Ona Roberto'nun elini gönderdik. O yüzden öyle diyebilirim." "Jackson," diye tısladı Gio.

Jackson benden Gio'ya ve Renzo'ya baktı. "Ne? Sevmediğimizi sanıyordum ona..." Başını bana doğru salladı. "Biliyorsun."

Kendimi hasta hissettim. Amcama göndermek için babamın elini kesmişler. Bunu neden yapsınlar ki? Sergio bunu yapanın ben olduğumu biliyor muydu? Beni avlardı. Öldürürdü.

Ciğerlerime gerçekten hava girmiyormuş gibi hissedene kadar nefeslerim çok hızlı geliyordu. Görüşüm tünelleşti.

"Dışarı," diye tersledi Gio.

Ayak sesleri duyuldu, kapının kapanma sesi duyuldu ve sonra ayağa kalkarak beni masanın üzerine yatırdı.

Elleri yüzümü kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. "Nefes al, Emilia."

"Bunu neden yaptın?" Sesimdeki histeriyi engelleyemiyordum.

Dengesiz duygularım karşısında çelikleşmiş ve soğuk bir şekilde üzerimde yükseldi. "Babanın elini mühür yüzüğüyle birlikte amcana gönderdim çünkü

onu öldürseydim ne yapardım."

Doğru düzgün düşünemiyordum. "Ne? Senin yaptığını düşünmesini mi istiyorsun?" "Evet."

Bulanık görüşümle ona baktım. "Neden?"

"Dediğim gibi, Roberto'yu zaten öldürecektim. Ayrıca bize ihanet eden farenin kellesini de gönderdim, bu yüzden bana güvenin, Sergio kardeşini kimin ya da neden öldürdüğünü sorgulamayacak. Roberto'nun ölümünün zamanlaması... uygun oldu."

Uygun... "Hepsi bu mu yani? Kolaylık olsun diye senin yaptığını düşünmesine izin mi veriyorsun?"

Bakışları yumuşamadan önce bir süre birbirimize baktık.

"Öyle olmadığını biliyorsun," diye mırıldandı parmakları yanağımnda gezinirken. "Elimden gelse seni tüm bu boktan dünyadan korurdum Emilia."

Babamı keserek. Bu düşünce beni neden bu kadar rahatsız etti? Belki de bir parçam gibi hissetmeye başladığım suçluluk duygusunu daha da arttırıyordu. Onu öldürmekle kalmamıştım, ama adam bütün olarak gömülme onuruna bile erişememişti, isimsiz bir mezara bile. Annem bu olayı kapatamayacaktı, Luca... Luca benden nefret edecekti.

"Her şey çok..."

"Berbat mı?"

"Rahatsız edici."

"Masum bir kız gibi düşünüyorsun, Emilia. Bu mafya." "Ama-"

"Baban bu hayatı seçti, ben de öyle, amcan da öyle. Sergio ve Roberto tehlikeli bir oyun oynamaya karar verdiler. Riskleri biliyorlardı." Bacaklarımın arasına bastırdı, nefesi yüzümü yıkadı. "Ve bu risklerden birinin de sen olduğunu hatırlatırım. Baban hayattayken seni umursamadı, öldüğünde de benden saygı görmeyecek."

Başımı salladım ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Bunların hiçbirini istemedim."

"Biliyorum." Eli saçlarımın üzerinde gezindi. "Biliyorum, piccola. Bu senin için istediğim bir hayat değil." Alnımdan öptü. "Eğer gitmene izin vermek güvenli olsaydı, bunu yapacağımı düşünmek isterdim." Bir zamanlar tek istediğim buyken, şimdi bu düşünce beni dehşete düşürüyordu.

Gözlerimi kırptırdım ve bana en saf sevgiden başka bir şeyle bakmayan acımasız bir adamın bakışlarıyla karşılaştım. "Yapabilir misin? Gitmeme izin verir misin?" İstediğim cevap, daha bir hafta önce arzuladığım cevap değildi.

Kısa bir an için tereddüt etti. "Ben iyi bir insan değilim, Emilia. Ben bencilim." Bu bir yalandı.

Giovanni her zaman olmasından korktuğum her şeye sahipti -şiddetli ve acımasız. Ama hayatım boyunca tanıdığım erkeklerle kıyaslandığında, nazik ve onurluydu. En azından benim için.

"Yani hayır, gitmene asla izin vermeyeceğim." Bırakmasını istemedim.

"Amcan ölse de ölmese de."

Omurgamdan aşağı bir korku titremesi süzüldü. "Eğer babamı öldürenin ben olduğumu öğrenirse-"

"Asla öğrenemeyecek." Elleri saçlarımdan boynuma doğru kaydı. İstese beni boğabilirdi ama her dokunuşu yumuşak ve saygılıydı. "Ama Sergio ne olursa olsun senin için bir tehlike çünkü o benim düşmanım ve senin benim zayıf noktam olduğunu biliyor."

"Ben mi?"

"Emilia." Kıvrılmış dudaklarının arasından bir nefes geçti. "Nasıl bilmezsın?" Ağzı benimkine değdi. "Sen benim fırtınamın sakinliği, karanlığımın ışığısın-"

"Zayıflar güçlülerinize." Ve bundan nefret ederdim.

"Hayır, sen tanıdığım en güçlü insansın prenses." Beni öptü ve parmaklarım sakallı çenesini takip etti, kalbim şairlerin ve şarkı yazarlarının kelekler olarak tanımladıkları şeylere çok benzeyen sendeleyerek atmaya başladı.

"Ama bazen zayıf olmak iyidir." Elleri belime gitti ve beni masadan kaldırdı.

Beni ateşin yanındaki kanepeye taşırken kalçalarım içgüdüsel olarak onun kalçalarına dolandı.

Orada oturdu ve beni kucağında yeniden ayarladı, göğüs göğüse, öpücüğü hala dudaklarımı dağlıyordu. "Benim için kaçabilirsin Emilia, seni her seferinde yakalayacağım."

Beni tekrar öpmesini, bana dokunmasını, beni soymasını bekliyordum. Morartıcı kavrayışının, bedenime hükmetmesinin unutulmasını istedim. Bunu arzuluyordum. Ama o bunu bana vermedi, bunun yerine parmaklarını saçlarımın arasından geçirip yüzümü omzuna çekti. Kolları bana dolandı ve Gio sadece... bana sarıldı.

Zihnim, onun içinde eriyip gitmek isteyen varlığımın her bir zerresiyle savaşmaya çalışırken omurgam kaskatı kesildi. Bu, kafamın arkasında beni her zaman savaşmaya devam etmeye zorlayan, güç isteyen aynı sestti.

Ama şu anda güçlü değildim ve doğrusu, kırılmayı hak ediyordum. Her düzgün insan öyle olurdu, değil mi?

Bu yüzden Gio'ya çapammış gibi sarıldım ve nefes almak biraz daha kolaylaşana kadar beni tuttu. Bana sadece sarılmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim, acıya ve onun sunmakta çok iyi olduğu dikkat dağıtıcı şeylere kendimi kaptırmıştım.

"Yapacak işlerin yok mu senin?" diye sordum. Bana bakıcılık yapmaktan ve şımartmaktan daha iyi şeyler, ki bunu açıkça yapıyordu. "Savaşta olduğunu sanıyordum."

"Ölüler biraz daha bekleyebilir."

Sözlerinin soğukluğuyla ürperdim, ancak o ve kükreyen ateş arasında o kadar sıcak ve rahattım ki uyuyabilirdim. Burası dünyanın en güvenli yeri gibiydi ve normalin de böyle bir şey olduğunu hayal ettim -sıcak ve güvenli. Tek istediğim buydu.

"Hiç normal olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettin mi?" Göğsüne doğru iç çektim. "Mafyada değil."

Birkaç dakika sessiz kaldı, nefesi saç tellerimi karıştırdı. "Merak ediyorum ama hayal edemiyorum. Kan ve kirli para doğduğundan beri içime işlemiş prenses."

Mafyanın içinde doğmuş olmaktan her zaman nefret etmişim, hatta bir kız olarak mafyanın içinde doğmuş olmaktan daha da çok nefret etmişim ama Gio, Renzo ve Luca'nın... belki de benden daha fazla mafyanın tuzağına düşmüş olduklarını fark ettim. Ben korunmuş ve satılmış olabilirdim ama onlar korunmanın tam tersiydi. Hiçbir çıkış yolu olmadan kanla vaftiz edilmişlerdi.

"Tüm bu ölüm ve şiddet karşısında hiç hissizleştığınız oluyor mu?"

Göğsü yanağımın altında yükselip alçaldı. "Ne kadar çok öldürdüysem, ondan o kadar uzaklaştım." Çenemi okşadı. "Ama asla amaçsızca öldürmem. Babam bana erkenden bir erkeğin en kötü halini bilmesi gerektiğini öğretti, yoksa onun tarafından tüketilir." Parmakları boğazımda gezindi ve ben derin derin yutkundum. "En kötü halimi biliyorum. Bir canavar olduğumu biliyorum ve bu benim için sorun değil."

Ayağa kalktım ve boştaki elini tutarak arkasındaki mürekkep çizgilerini takip ettim. "Sen bir canavar değilsin, Gio." Hem de hiç.

"Ya sen?" O sonsuz bakışları benimkilerle buluştu, sanki beni içine çekebilir, tüm sırlarımı ortaya çıkarabilir ve beni geri tükürebilirdi. "Hiç 'normal' olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettin mi?"

Gülümsedim. "Her zaman."

"Peki sence normal neye benziyor, Emilia?" Eğildi, dudakları omzumu okşadı.

Tenimde yarattığı karıncalanmanın ötesini düşünmem bir anımı aldı. Parmaklarım saçlarını taradı, başımı ona doğru eğerken onu kendime doğru çektim. "Bunun gibi. Güvenli, sıcak ve kolay. Yerel bir kafede sabah kahvesi, tembel pazar günleri olduğunu hayal ediyorum. Arkadaşlar, üniversite, bir iş-"

"Peki ne iş istiyorsun?" diye mırıldandı boynuma karşı. "I..."

Bilmiyordum. "Bunu düşünmek bile aptalca."

Başımın arkasını kavrayarak beni ona bakmaya zorladı. "Ama bunu düşündün. O yüzden söyle bana."

"Sanırım kendimi sanat tarihi okurken hayal ettim. Belki bir yerlerde bir galeri açarım." Chicago'dan uzak bir yerde. Bir zamanlar hayalini kurduğum fantastik hayat önümde açılırken dudaklarım kıvrıldı. "Dünyayı gezerdim, parçalar arardım, yeni insanlarla tanışırdım, yeni kültürler yaşırdım..." Bıraktım

Uzun bir nefes ve onunla birlikte kaprisli hayallerimi verdim. Bakışlarımı göğsüne indirdim. "Anlaşılan o ki, bırakın bir yere seyahat etmeyi, araba kullanmayı öğrenmeme bile izin verilmemiş." Mizahsızca güldüm. "Babama göre çok fazla kaçma riski varmış." Araba kullanabilseydim, olabildiğince uzağa ve hızlı koşar, bir araba çalardım. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey.

"Özür dilerim, piccola."

Bu cümlelerin içime işlediğini, kelimelerden çok daha derinlere indiğini hissettim. Beni kafeste tuttuğu için kendisinden mi yoksa babamdan mı özür dilediğinden emin değildim. Ya da belki sadece hayatım için.

"O kadar da kötü değildi," dedim, aniden öldürdüğüm adamı savunma ihtiyacı hissettim.

Son nefesini verirken de aynı sözleri söylemişti. *Özür dilerim. Seni seviyorum.*

"Artık babamı ne zaman düşünsem, kötü yanlarını hiç hatırlamıyorum. Sanki ölüm zihnimi bloke etmiş gibi." Gözlerimi kapattım, gözyaşlarımın tanıdık sızısıyla savaştım, ama ruhumu Gio'ya, başka kimseye asla yapmayacağım şekilde arındırma ihtiyacı hissettim. Sadece Renzo vardı ve bunu ona söyleyemezdim. "Şimdi sadece masalları, bana gölde yüzmeyi öğretmesini, bizi Navy Pier'e götürmesini ve yükseklikten korkmasına rağmen dönme dolaba binmesini görüyorum." Dudaklarıma değen küçük gülümsemeye engel olamadım. "Chiara'yı ve beni kafese kapattı, bizi sattı, bizi hayattan mahrum bıraktı ama ben onu hâlâ bir çocuğun pembe gözlükleriyle görüyorum. Ve o adamı öldürdüğümü bilmek-"

"Onun öldürdüğün versiyonunun bu olmadığını biliyorsun, Emilia."

"Biliyorum. Onun yasını tutmak çok boktan bir şey." Tetiği çektiğimde böyle bir yas tutmaya hakkım yoktu ama yine de... Gözlerimi sıkıca kapattım ve Gio'nun dudakları alnıma bastırdı.

"Onu gömmek istiyor musun?" diye tenime doğru nefes aldı.

Bunu istiyor muydum? Belki de onu dinlendirmek için kapanışa ihtiyacım vardı. Onun o versiyonu. Benim o versiyonum. "Bilmiyorum."

"Ben ayarlarım."

"Sorun değil. Meşgulsün-"

Beni bir öpücükle susturdu, yavaş, uyuşturucu ve her şeyi tüketen bir öpücükle. İşi bittiğinde zorlukla doğru nefes alabiliyordum ve kesinlikle

Neyi protesto ettiğimi hatırladım.

"Yapılacak."

EMILIA

Gio'nun adamlarının kazdığı çukura bakarken **Renzo** parmaklarımı tuttu. Mezar için ıssız bir yerdi, Gio'nun arka bahçesinin sınır duvarının yanında, bir meşe ağacının altındaydı.

Rüzgâr, tepemizde uzanan dalların arasından fısıldıyordu. Tabutun parlak kapağının üzerine birkaç altın yaprak düşmüştü, sanki Tabiat Ana babama bir adak sunuyor, onu kutsuyordu.

Renzo ve benim aramdaki sessizlik kalın ve iğrençti, onu doldurmak, bir şeyler söylemek istiyordum ama yapamıyordum. Roberto Donato'nun ebedi istirahatgahına bakarken söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Ne güzel sözler, ne de dualar.

"Bir şey söylemek ister misin?" Fısıldadım.

"Hayır. O öldü. Ve dünya bunun için daha iyi bir yer."

Ağabeyime baktım, dudakları gergin bir çizgi halindeydi, çenesi sıkılmıştı. "Onu sevmiş olman sorun değil, Ren. O da seni sevdi."

Renzo ve Luca'ya iyi davranmıştı. Bir zamanlar Chiara ve bana da iyi davranmıştı.

"Onu bir zamanlar sevmiştim. Ama yaptığı şey..." Başını iki yana salladı. "Onu asla affetmeyeceğim, ölürken bile."

Onun için bundan nefret ediyordum. Benim hatırım için üzülmemesini istemedim. "Ren-"

Uzaklaşmadan önce başıma bir öpücük kondurdu. Bir avuç dolusu Mezarın yanındaki yığından toprak aldım ve tabutun üzerine attım. Toprağın cilalı yüzeye çarparken çıkardığı ses göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Tüm bunların berbat tarafı, onu öldüren ben olmasaydım yas tutmayacağımı bilmemdi.

Kardeşıme baktım, omuzları kamburlaşmış, çenesi göğsüne düşmüştü. Tanıdığım en iyi insandı ve bana babamın bunu hak ettiğini söyleyebilir, umursamıyormuş gibi davranabilirdi ama Renzo'yu tanıyordum. Acısını benden saklamaya çalışıyordu ve bu adil değildi. Buna hakkı vardı ve birden kendimi orada duran bir davetsiz misafir gibi hissettim.

"Biraz daha kalmalısın Ren," dedim uzaklaşmadan önce.

"Emi, hayır-"

Ona el salladım ve hemen eve koştum. Yalnızlığıma geri döndüm çünkü birkaç dakika kaçmaya ihtiyacım vardı.

Gio'nun odasına girdiğimde, o tanıdık kendinden nefret etme duygusu beni tüketmekle tehdit ediyordu. Bütün bir günü böyle hissetmeden geçirebilecek miydim? İstiyor muydum ki? Hayat acı veriyordu. Buna ben sebep olmuştum, bu yüzden katlanacaktım.

Siyah elbisemi çıkarıp duşa girmeden önce parmaklarım neredeyse fermuarımı yırtıyordu. Buz gibi su ciğerlerimdeki nefesi emdi ve sıcaklığı en yüksek seviyeye getirerek ısınmasını, sonra da yanmasını bekledim. Burada iyiymişim gibi davranabilir, suyun gözyaşlarımı gizlemesine izin verebilir ve acının tatlı sızısında beni öğütebilirdim. Sahip olduğum tek şey buydu, kendimi bir arada tutmanın tek yolunu biliyordum.

Onu hissettiğimde duşta duruyordum, kaynar su tenimi dövüyordu. Gio'yu. Enerjisi her zaman bir odayı tüketiyor gibiydi, bakışları tenimin üzerinde fiziksel bir fırça gibiydi.

O yaklaşıp önce tişörtünü, sonra pantolonunu ve boxer'ını çıkarırken arkamı döndüm ve kürek kemiklerimi soğuk fayansa dayadım. Eğer acı dikkatimi dağıtırsa, Gio'nun çıplaklığı beynimi eritti. Nabzım hızlandı, her dikkatli adımda kalçalarım birbirine bastırıyordu. Bağımlılık böyle bir şeydi işte, derimin içini pençeleyen kuduz bir arzu.

Kapıyı açtı, bakışları kısılmış kaşlarıyla üzerimde geziniyordu. "Emilia-" Kumandalara uzandı, su eline değince bir tıslamayla geri çekildi. "Ne oluyor lan?" Hızla sıcaklığı düşürdü ve bir an için ikimiz de birbirimize bakakaldık.

Beni azarlamasını, yargılamasını ya da başka bir şey yapmasını bekliyordum. Ama bunun yerine, suyun altına girdi ve elini normalden daha sert bir şekilde boğazıma doladı. Sonra beni öptü. Acımasız bir öpücüktü, sert ve şiddetli, diliyle ve dişlerinin keskin acısıyla doluydu.

Sanki o en karanlık uçurummuş gibi içine düştüm ve onun derinliklerine dalmasını istedim.

Parmakları, moraracağını bildiğim bir şekilde boğazıma saplandı ve ben bundan zevk aldım, zihnimin diğer her şeye zarar verecek şekilde bu tek duyuma odaklanmasından. Dünya etrafımda küçüldü, unutuldu, önemsizleşti.

"İstedğin bu mu prenses? Acı çekmek mi?" Acı çekmek gibi hissettirmiyordu. Dudakları omzumun kızarmış, hassas derisini okşamadan önce benimkinden ayrıldı. "Acı çekmek mi istiyorsun? Cezalandırılmak mı?" Bakışları benimkilerle buluştu, daraldı, değerlendirdi ama ona cevap veremedim. Boğazımı sıkıca kavradığında nefesim kesildi. "İhtiyacın olan bu mu, piccola?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Neden?" Tutuşu konuşmama izin verecek kadar yumuşadı.

"Bilmiyorum." Dikkat dağıtmak mı? Cezalandırma mı? İçerideki dikkati dağıtmak için dışarıdan gelen bir acı mı? Emin değildim. Sadece rahatlama gibi hissettiğimi biliyordum, tıpkı göle dalıp yüzeye çıkmak için tekmelediğimde aldığım o ilk tam nefes gibi.

"Biliyorsun."

"Sadece hiçbir şey hissetmek istemiyorum."

Aramızda bir sessizlik geçti, sadece suyun fayansın üzerinde yıkanmasıyla bölündü. "O zaman bunun için bana gel. Onu ben kontrol edeceğim. Ne kadar, ne zaman, nerede." Onun sözleriyle kalp atışlarım hızlandı, amım bu kadar berbat bir hale geldiğim düşüncesiyle sızladı. "Anlıyor musun prenses?"

Başımı salladığımda dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Güzel." Dudakları dudaklarıma çarptı ve dilime kan bulaştığında inledim, dudağım dişlerinin altında yarıldı.

"Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim Emilia," diye nefes aldı, bir elini bacaklarımin arasına bastırdı ve iki parmağını amıma gömdü.

Ani gerilme sertti ve vücudum uyum sağlamaya çalışırken nefes nefese kaldım. Kızgın mıydı yoksa sadece istediğim şeyi mi veriyordu emin değildim.

"Çok sıkı amına koyayım," diye inledi dizlerinin üzerine çöküp bir bacağını omzuna atmadan önce. O günahkâr ağzı bir çılgınlık halinde üzerime çöktü; kendimi vahşi, ateşli, acı dolu bir zevk denizinde kaybolmuş hissedene kadar klitorisimi yaladı, emdi ve ısırıldı. Beni gittikçe daha yükseğe sardı, dilinin kırbaçları parmaklarının acımasız itişiyile birleşince saniyeler gibi gelen bir sürede beni uçurumun kenarına sürükledi.

Üçüncü parmağını kıcıma bastırduğında gerildim. Onu zorla içeri soktu ve yanık, anında boşalmamı sağlayan iğrenç bir zevkle harmanlandı. Kıyıya çarpan başıboş bir dalga gibi sert ve hızlı bir şekilde vurdu beni. Bacaklarım öylesine titriyordu ki kaygan zeminde zar zor ayakta durabiliyordum ama Gio her zaman yaptığı gibi beni ayakta tuttu.

"Benim için çok tatlı geliyorsun, piccola." Kalçamın iç kısmındaki yumuşak deriyi ısırıldı. "Tadın hayat gibi."

Ayağa kalktı ve beni öptü, bir iniltiyile dilini ağzımın içine soktu. Dudaklarında sadece kan ve kendi dölümün tadını alabiliyordum ve haklıydı; gerçekten de hayat gibi bir tadı vardı.

Taş gibi sert aleti bacaklarımın arasına bastırdı ve hassaslaşmış etime yaptığı sert baskıdan irkildim.

"Durmam için yalvarana kadar seni tekrar tekrar boşaltacağım. Seni becereceğim ve canını yakacağım." Dudakları kulağıma değmeden önce dişleri çenemi sıktı. "Seninle işim bittiğinde, piccola, bir hafta boyunca benden başka bir şey *hissetmeyeceksin*."

Beni kendi etrafında döndürerek duvara öyle bir çarptı ki yanağım fayansın üzerinde çatladı. Saçlarımı avuçladı, bacaklarımı ayırırken başımı geriye doğru çekti. Sonra kabzasına kadar içime girdi. Ciğerlerim hava almak için çırpındı, bedenim bu saldırıdan kaçmak istedi ama yapamadım. Gidecek hiçbir yer yoktu, ondan ve onun amansız tutuşundan başka hiçbir şey yoktu ve bu mükemmellikti.

"Al onu, Emilia. Her santimini." Her santim çok fazlaydı. Beni doldurdu, boğdu, kapasitemin ötesinde gerdi. Ve bana tekrar tekrar çarpmadan önce bana hiçbir erteleme vermedi.

Gio bedenime hükmediyor, ona hükmediyor, onu iplerine bağlı bir kukla gibi oynatıyordu. Şiddetini, acımasız tutuşunu, vurduğunda acının ısırmasını arzuluyordum.

çok derin, omurgamdaki ağrıyı eğilmeye zorladı ve daha da fazlasını almamı sağladı.

Parmakları boğazıma dolandı, boynumun kenarını ısırırken kürek kemiklerimi göğsüne doğru çekti. "İstedğin bu mu Emilia? Seni kullanmamı, becermemi ve canını yakmamı mı?" Daha da derine itti ve ben haykırdım.

"Evet!"

"Ne kadar pis bir prenses."

Eli karnımdan aşağı kayıyor, parmakları hassas klitorisimi sıkıştırıyor ve beni inletiyordu.

"Benim için gelecek misin, Emilia?"

"Evet," diye inledim, klitorisimi acıtacak şekilde bükerken, ama aleti içime girerken, zevk ve acı arasındaki ince çizgiyi ayırt edemeyecek kadar duyularla boğulmuştum.

Okşama ve çimdikleme arasında gidip geliyordu. Önce yumuşak sonra sert. Tatlı sonra acımasız. Beni sarıyor ve tekrar aşağı çekiyor.

Ve tüm bu süre boyunca, ben onun adını haykırıp boşalmama izin vermesi için yalvarana kadar beni acımasızca becerdi. O anda onu hem sevdim hem de ondan nefret ettim.

"Benim için gel, Emilia," diye inledi. "Sikimin her yerine."

Parmağı klitorisimin etrafında dönüyor, siki derinlere kayıyordu ve aşırı hassaslaşmış sinirlerim aynı anda kasılırken inleyerek ve çırpınarak dağıldım.

İçimden çekildi ve inlemeden önce elinin sert aletinin üzerinde çalıştığını hissettim, boşalırken dişlerini boynumun kenarına batırdı. İlkel, neredeyse hayvani bir hareketti, sanki beni işaretliyordu. O uzaklaşmadan önce ılık sıvının sırtıma çarptığını hissettim. İri vücudu duş başlığını engellemediği anda, su onun tüm izlerini tenimden temizledi.

"Bir dahaki sefere seni dölümle yıkayacağım ve sana bunu giydireceğim."

Bu beni neden bu kadar tahrik etti? Kalçalarımı kavrayarak beni kendisine doğru çevirdi, sonra duvardaki el duş başlığını çıkardı. Kötü bir

Açıp sıcaklığı ayarlarken dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Eli tekrar boğazıma dolandı. "Bacaklarını aç, Emilia."

Dedim ve o da yaklaştı. Tam bacaklarımın arasına nişan almadan önce kalçama değen buz gibi sudan irkildim. İstismara uğramış klitorisim şok edici derecede soğuktu ve onun tutuşuyla sarsıldım ve çırpındım. Kavrayışı sıkılaştı, kalın bir uyluk bacaklarımın arasına girerek kapanmalarını engelledi.

"Gio, lütfen," diye nefes nefese kaldım.

"Cezalandırılmak istiyordun, değil mi?"

"Hayır, ben-"

"Al bunu, Emilia. Ve bir dahaki sefere bu güzel teni pembeye çevirmek istediğinde bunu unutma. O benim. Her şeyin benim." Dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Senin zevkin, senin acın, senin cezan."

Duş başlığını değiştirdi ve soğuk olmasına rağmen su klitorisime doğru şekilde çarpıyordu. Tekrar boşalabileceğimi düşünmüyordum, istemiyordum ama yine de bedenim acınası bir girişimde bulunurken acı verici bir şekilde sarsıldı ve titredi. Haykırdım, kaslarım zevkten çok işkenceye benzeyen bir şekilde gerildi. Ancak o zaman duşu kesti.

"Aferin kızıma."

Orada durduk, birbirimize baktık, duş kabininin ani sessizliğinde birbirine karışan nefeslerimiz gürültülüydü.

Az önce aramızda geçenler seksin ve hatta normal duyguların ötesindeydi. Hiç kimseye karşı bu kadar savunmasız olmamıştım. Yine de ben zayıfken, o benim gücümdü. Bir şeye ihtiyacım olduğunda, sorgusuz sualsiz veriyordu.

Eli yanağımı kavradı ve tenimi bir ürperti kapladı. "Sana her zaman ihtiyacın olanı vereceğim, piccola. Ne kadar karanlık olursa olsun."

Boynunun arkasını kavradım ve onu öpmek için ayak parmaklarımın ucuna bastım. Bir zamanlar saf masumiyetime gölge düşüren adamın şimdi tek parlak nokta olması ne kadar da ironikti.

Bir anda onu sevdiğimi fark ettim. Giovanni Guerra'yı seviyordum ve tam da aşık olduğum adama aşık olduğum gerçeği hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Asla yapmayacağıma yemin ettim.

Sanki ona bakmaya cesaret edersem gerçeği görecekmış gibi gözlerimi kapalı tuttum.

Parmakları çeneme gitti ve yüzümü yukarı kaldırdı. "Piccola, bana bak."

Onu inkar edemeyerek gözlerimi açtım ve delici bakışlarıyla karşılaştım. Bir süre beni inceledi ve yüzümde yazılı olanları görüp görmediğini, hissettiğim kadar korkunç bir şekilde açıkta olup olmadığını merak ettim.

"Sen benim zayıflığımsın," diye nefes aldı, sanki sessiz itirafıma cevap verir gibi. Alnı sanki beni içine çekebilecekmiş gibi alnıma düştü. Oksijen, hayat ve hiç sahip olmadığım her şey gibi hissettiriyordu.

Onu seviyordum ve bunun tehlikeli olduğunu bilmeme rağmen, umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

GIO

Adamo, Calumet Harbor'daki deponun önünde durdu, farlar Jackson'ın bir SUV'un kaputuna yaslanmış halini kesiyordu.

İskeleyle ayak bastığım anda Michigan Gölü'nün tuzlu kokusu burnuma geldi, gece havası çöplerden ve New York'un egzoz dumanından etkilenmemişti. Chicago'ya bu kadar çabuk dönmek istemiyordum, özellikle de burada sadece birkaç gün içinde on adamımı kaybetmişken. Ama sayısız Outfit askerini ve birkaç kaptanını "sorgulamış" ve öldürmüştük, bu yüzden misilleme beklenebilirdi.

Beklemediğim şey, burada sahip olduğum güvenli evleri bu kadar kolay bulmalarıydı. Bu endişe vericiydi. Hatta şüpheliydi. Bir an için saflarımda başka bir sıçanın olup olmadığını merak ettim.

Bu düşünceyi şimdilik bir kenara ittim ve Jackson'a odaklandım. İşlerin ne kadar riskli olduğunu göz önünde bulundurarak bu işi tek başına halletmek istemişti. İtiraf etmeliyim ki, Emilia'yı terk etmek zorunda kalmamak için cazip gelmişti. O daha iyiydi ama değişkendi, kırılıyordu, bana bağımlıydı diyebilirim.

Ayrıca Sergio'nun bana ulaşmak için kendi yeğenini öldüreceğinden hiç şüphem yoktu ve evde kaç adam bırakmış olursam olayım, hiçbir koruma yeterli gelmiyordu.

İşte bu yüzden benim gibi adamlar sadece iş için evlenirdi. Mafyada duygulara ve hislere yer yoktu ve dürüst olmak gerekirse, ona karşı hissettiklerim beni dehşete düşürüyordu.

Yapabilsem hemen New York'a dönerdim ama bu ben olmalıydım. Jackson'a herkesi öldürmeyeceği konusunda güvensen bile -ki güvenmiyordum- Patrick O'Hara bu gece buluşmayı kabul etmişti ve Nero ya da benden başka kimseyle konuşmayacağını biliyordum.

İnfazcımın önünde durdum, bakışlarım sırtına asılı yarı otomatik tüfeğe kaydı. "Gerçekten mi? Bu gerekli mi?"

"Dramatik etki," dedi sigarasını dudaklarına götürürken. Parıltı yüzünü kıpkırmızı yapıyor, yanağındaki yara izinin üzerinde oynuyordu. Zor kazanılmış bir savaş yarasıymış gibi davranmayı severdi. Aslında, mutfak bıçaklarıyla kıskançlık krizlerine girmeye meyilli deli kadınlardan hoşlanıyordu.

"Sizin çocuklar mı?"

"Zaten içeride." Arabadan inmeden önce başını arkamızdaki depoya doğru salladı. "İyi şeylere geçmeden önce senin sıkıcı kışını bekledim."

Ben binaya doğru ilerledim, o da yanıma geldi ve sigarasını kıvılcımlar saçarak yere fırlattı.

Bu depo Outfit'in ana ihracat noktasıydı-elektrikli eşya kisvesi altında sevk edilen uyuşturucu ve silahlar. Çamaşır makineleri, bulaşık makineleri. Bu bilgiyi Howard'a da verebilirdim ama bu, kanunun verebileceğinden çok daha kişisel bir şeydi. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Sergio hem işime hem de egoma bir darbe indirmişti ve ona borçluydum.

Hayır, Sergio ve mafyası için hapisane hücresi olmayacaktı, sadece ölüm olacaktı.

Jackson parmaklarını kapıya vurdu ve adamlarından biri kapıyı açarak ikimizi de içeri buyur etti. Depo kutularla istiflenmiş yüksek raflarla doluydu.

Yolumuza devam ederken yerde yedi ceset saydım. Adamlarımdan birinin de onların arasında olduğunu görünce öfkem kan dolaşıma karıştı. Yeterince insan kaybetmiştim ve bu da oğulsuz, kardeşsiz ya da babasız bir aile daha demekti. İş buydu, ama hiçbir zaman kabullenmeyi başaramadığım kısmı da buydu. Ve son birkaç yıldır, kaçındığımız bir kısımdı. Barış vardı ve Sergio Donato bizi savaşa sürükledi.

Binanın arka tarafında bazı ofisler vardı. Jackson'ı en yakın olanın içine kadar takip ettim, beş adam dizlerinin üzerine çökmüş, elleri arkadan bağlıydı. Çete üyeleri.

Jackson'ın adamları, sırtları duvara dönük, ellerinde silahlarla odanın etrafını sardılar.

Burası kan, vücut kokusu ve sigara dumanı gibi kokuyordu ve sert floresan ışıkları şimdiden başımı ağrıtmaya başlamıştı.

"Beş tanesine ihtiyacımız yoktu." Odanın kenarına çekilmiş olan masalardan birine yaslandım.

"Çok fazla olması az olmasından iyidir." Jackson tüfeğini çıkarıp yanımdaki masaya koyduktan sonra ayak bileğindeki kılıfından bir av bıçağı çıkardı. Elindeki büyük boy aleti çevirirken yüzünde bir gülümseme belirdi. "Gerçi şahsen ben az olmasını tercih ederim."

"Yetkili kim?" Ben sordum.

Hiçbiri cevap vermedi ve onların sadece yer askerleri olduğunu bilmeme rağmen, her zaman biri sorumluydu. O kişi bir başkasına, o da bir başkasına rapor veriyordu. Ve sonunda, Donato.

Bir mafya böyle çökertilir. Burada, sahada, askerlerle ve ürünlerle. Baccio Rosa'da yaptıklarımız sadece bir tattı, başlangıçtı. O zamandan beri depoları, barları, gece kulüplerini, hatta ev adreslerini vurduk. Onları yavaş yavaş yok ediyorduk. Azar azar. Parça parça.

Silahımı kılıfından çıkardım ve kucağıma yerleştirdim. "Yetkili kim?" Tekrarladım.

Adamlardan biri yere tükürdü. "Senin annen bir fahişe," diye homurdandı. Hayali. "Eğer savaş istiyorsanız, Sergio Donato size savaşı verecektir."

Sergio'nun ismine eşlik eden hayranlık hissini kaçırmadım. Çok sadık. Çok aptalca. "Öyleyse sen. Yetki sende."

Meydan okurcasına baktı ve ben de güldüm. Kirli bir yelek ve kot pantolon giymiş, sıkıcı görünümlü biriydi. Göğüs kollarının arasına birkaç altın kolye yerleştirilmişti ve loş ışıkların altında parıldayan tek bir altın dişle eşleşiyordu. En iyi ihtimalle orta seviye bir askerdi.

Ona doğru ilerledim ve silahımın namlusunu yanağında gezdirdim. "Kim olduğumu bilmiyor olmalısın."

"Giovanni Guerra." Görüldüğünden daha zeki. "Famiglia'dan korkmayız, tatlı çocuk ödlekler." Tükürdü, topak ayakkabımın üzerine düştü.

Nadir görülen bir kontrolsüzlük beni ele geçirdi ve yumruğumu adamın yüzüne, göz çukurunun çatırdadığını hissettirecek kadar sert bir şekilde indirdim. Öne doğru yığıldı.

İnle.

Jackson sırtıtarak ayaklarının üzerinde zıpladı. "Onun kanını domuz gibi akıtmak istediğini biliyorsun," dedi ve iğrenç büyüklükteki bıçağını bana uzattı.

Takım elbise ceketimin kolunu düzelterek geri çekildim. Ellerimi kirletmedim. Herkes sakın ve soğukkanlı olduğumu düşünürdü ama ben de en az Jackson ve Nero kadar kana susamıştım. Aramızdaki fark, benim nadiren duygusal bir tepkiye dayanarak şiddet uygulamamdı, sadece hiçbir şey hissetmediğimde. Bazıları bunun beni daha kötü yaptığını söyleyebilir ama ben en kötü halimi biliyordum. Onu dizginledim, kontrol ettim.

Az önce yumrukladığım adamı gösterdim, bana ters ters baktı, gözü şişmeye başlamıştı bile. "Onu canlı bırak."

Jackson'ın yüzünü kaplayan gülümseme çılgınca, ahlaksızca bir şeydi. Bunun için yaşıyordu; korku ve ölüm, kan ve savaş.

Jackson her zaman en kötü yanlarını benimsemişti ve onu harika bir infazcı yapan da buydu. Her patronun onun gibi korkunç işleri sorgusuz sualsiz yapmaya hazır bir adama ihtiyacı vardı.

Nero ve ben belli bir üne sahip olabiliriz, ancak bunun büyük bir kısmı Jackson'ın bıçağıyla oyulmuştu. Örgütümüzün kuduz köpeğiydi, liderlik ya da diplomasi zincirlerine bağlı değildi. Kendisine söylendiği için öldürürdü ama bundan zevk alırdı.

Sanki bu durumdan gerçekten kurtulabilecekmiş gibi, sıranın sonundaki bir adama doğru yürüdü. Yalvardı; vermek zorunda olmadığını bildiğim bilgiler vaat etti. Bunların hiçbirisi onu kurtaramazdı çünkü onun amacı korkunç bir mesaj vermektir, yani ölmek. Hiçbir şey onu bu kaderden kurtaramazdı.

Jackson adamın yağlı saçlarından bir avuç tutup bıçağı boynuna saplarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Boğazı bir musluk gibi açıldı ve gömleğinin gri kumaşından aşağı, yeni bir konakçıya ulaşan bir hastalık gibi kıpkırmızı aktı. Son nefeslerinin boğukluğu sadece muşamba üzerine sıçrayan kanın sesi ve sıradaki adamın iniltisiyle kesildi.

Jackson bir sonrakine ve bir sonrakine geçmeden önce ceset yere yığılmamıştı bile. Her biriyle birlikte yalvarışları daha da çaresizleşti,

Korkuları, buradaki zaten ideal olmayan havayı lekeleyen iğrenç bir kokuydu. Son adam altına işedi, bu da her şeyi güzelce bitirdi. Ve sonra bir tane vardı. Jackson bıçağını kınına soktu ve boynunu yana doğru kırdı.

İçimi çektim. "Çenesini kırmayın. Konuşabilmesi için ona ihtiyacım var."

Altın zincirli adamın gözleri öfkeyle parladı, ancak bir tanesi çoktan şişip kapanmıştı.

Önünde çömelip yüzünü kavradım ve başını geriye ittim. "İki seçeneğin var. Sergio Donato'ya gidip ona ne yaptığını bildiğimi ve Outfit'le ilişkili herkes ölene kadar parça parça peşinde olacağımı söyleyebilirsin."

İlk kez, adamın gözlerinde bir parça korku gördüm, bu da aslında zihinsel olarak yetersiz olmadığı anlamına geliyordu. *Güzel*.

"Ya da kaptanınıza gidip ona bir teklifte bulunabilirsiniz. Eğer kaptan Sergio Donato ve Matteo Romero'yu teslim ederse, yeni bir patron atamalarına ve diğer adamlarını rahat bırakmalarına izin veririm." Onu ittim ve ayağa kalktım. "Donato'ya mı yoksa Outfit'e mi sadıksın?" Bununla birlikte arkamı döndüm.

Bu iyi bir teklifti, herhangi birine sunabileceğim tek merhametti çünkü hepsini yok etmek istiyordum. Kan arzusu boğazımı sıkkan bir el gibiydi. Gururum kırıldığı için mi? Hayır. Çünkü onların aldatmacaları bana iyi adamlara mal olmuştu ve neredeyse Tommy'ye mal oluyordu. Çünkü Emilia'ya asla zarar vermeyecek olmama rağmen, ona ne olduğunu umursamadan onu bana sulu bir lokma gibi atmışlardı. Ve daha iyisini hak eden masum bir kadını, kız kardeşini öldürdükleri için.

Jackson'ın yumruğunun ilk yumruğu indirdiğini duydum, ardından kemik çatırtıları, acı homurtuları ve hırıltılı nefes alış verişleri geldi. İnfazcımdan gelen bir yumruk balyozla vurulmak gibiydi.

"Onu öldürme, Jackson." Ofisten dışarı adım attım, depoda ilerlerken yumrukların etle buluşma sesi ve acı homurtuları azalıyordu.

Adamo kapının yanında nöbet tutarak bekliyordu. "Adamlara söyle, her yeri gaza boğsunlar," dedim geçerken.

Birkaç dakika sonra binadan çıkana kadar Jackson'ın arabasının yanında oyalandım. Adamlarından ikisi baygın kuryeyi arabaya sürüklerken ağır benzin kokusu rüzgârda sürüklenmeye başlamıştı bile.

"Onu öldürmeyin dediğimde bunun neredeyse öldürün anlamına gelmediğinin farkındasınız değil mi?"

Homurdandı ve arabasının kapısını açarak bir bez çıkardı. Bezi tekrar içeri atmadan önce ellerindeki kanı silmeye başladı. "Bence 'zar zor nefes almak' hoş bir dokunuş." Cebinden bir paket sigara çıkardı ve birini dudaklarının arasına yerleştirdi. "Sağlam bir mesaj gönderiyor. Sence de öyle değil mi?" Siktiğimin Jackson'ı.

"Hayır."

Çakmağı parladı, alev yüzünde dans etti. "Artık eğlenceli değilsin. Gerçi bir an için öyle olacağını düşünmüştüm."

"Sorunlarınız var."

Omuz silkti ve ben de derin bir nefes aldım, gölün tuzlu kokusu burun deliklerimi yakan benzin tarafından bastırılmıştı.

Saatimi kontrol ettim, nabzım beklentiyle yükseliyordu. Çevredeki binalarda ve yarım mil ötede silahlı adamlarım vardı. Ama umarım bundan sonra olacaklar için onları kullanmam gerekmezdi. Patrick O'Hara.

"Çevre sıkı mı?" diye sordum.

Jackson telefonuna baktı. "Evet."

Mafya babasıyla burada, Outfit topraklarında buluşmak cesurcaydı. Ama düşmanımızın tek ve aynı olduğunu görmesi gerekiyordu.

Ona lanet kibriti verip, Outfit'in işindeki önemli bir halkayı yakmasına izin verirdim. Bu depo olmadan, haftalarca cezalı olurlardı. Toplamak için olgunlaşmış.

Kaptanlara yaptığım teklifle, Sergio Donato'nun başlarına yağdıracağım cehenneme değmeyeceğini göreceklerini umuyordum. Bu onlara merhamet göstereceğim tek zamandı. Nero'yu daha fazla zapt edemedi önce kolay yolu seçmeleri için ellerine geçebilecek tek fırsat.

Jackson'ın telefonu çaldı ve ekrana bakarken ekranın parlaltısı yüzüne vurdu.
"Şu anda geçitten geliyorlar."

GIO

Üç SUV köşeyi dönüp birkaç adım ötede durduğunda adamlarım dağıldı. Farlar, sessiz seyirciler gibi sahnenin üzerinde beliren depoların gölgelerini kesti. Kapılar açıldı ve birkaç adam dışarı çıktı, silahlarını kaldırmışlardı, hareketleri pratik ve etkiliydi.

Jackson tüfeğini kaldırdı ama ben bir elimi namluya koyarak tüfeği indirdim. Buraya çeteyle savaşmaya gelmemiştik.

Silahsız olduğumu göstermek için kollarımı iki yana açtım.

Ciplerden birinin arka kapısı açılmadan önce saniyeler acı verici bir yavaşlıkla geçiyor gibiydi. Parlak bir ayakkabı asfaltla buluştu ve yaşlı bir adam gergin gece havasına adım attı. Ellili yaşların ortasındaydı, üç parçalı bir takım elbise giyiyordu, gri saçları düzgünce arkaya taranmıştı. Partick O'Hara'nın bana kırklı yılların gangster filmlerini hatırlatan eski kafalı bir havası vardı.

Üç adamı yanında olduğu halde ileri doğru yürüdü. Herkes gergindi. Yanlış bir hareket yaparsam bu istemediğim bir çatışmaya dönüşebilirdi.

"Giovanni Guerra," dedi benden birkaç adım ötede durarak. "Partick, benimle buluştuğun için teşekkür ederim."

Başını yana eğdi, bakışları üzerimde gezindi. "Roberto Donato'nun eli oldukça zorlayıcı bir davet yaptı." Ellerini ceplerine sokarak depoya baktı. "Yeğenimin karısını öldürdüğünü biliyor muydun?"

"Hayır, yapmadım." Ancak mafya ile The Outfit arasında uzun süredir devam eden düşmanlık ve kadınlara yönelik bariz umursamazlıkları göz önüne alındığında, bu şaşırtıcı değildi.

"Sadece birkaç ay önce. Bebeğini annesiz, Liam'ı da kalbi kırık bıraktı." Bakışları tekrar benimkilere kaydı ve yaşlı adam yorgun görünüyordu. "Sana teşekkür ederim."

Ama bu, sadece iki hafta önce kardeşim David'i ve onun oğlunu öldürdüğü gerçeğini ortadan kaldırmaz." Sakin tavrı değişmiş, çok daha ölümcül bir şey ortaya çıkmıştı. Patrick O'Hara daha yaşlı olabilirdi, medeni görünebilirdi ama onun ve benim gibi adamlar her zaman maskelerin ardına saklanırdı. Gözünü kırpmadan adam öldürebileceğini biliyordum.

"Ve bunun için üzgünüm." Belki Shane için üzgündüm ama David için değil. Tommy'yi neredeyse öldürecek olan o pisliği öldürdüğüm için pişman olamazdım. "İkimiz de tuzağa düşürüldük-"

Sözlerim tek bir patlamayla kesildi, gece havasını yaran bir kurşunun kendine özgü sesi. Acı dolu bir nefes kulaklarıma ulaşırken kanın ılık buğusu yüzüme çarptı.

Zihnimin olan bitene yetişmesi, olanları kavraması uzun zaman aldı. Ama artık çok geçti. O'Hara boğazındaki kurşun deliğinden nefes almaya çalışırken gözleri kocaman açılmıştı. Takım elbisesinin önü kan içindeydi ve Jackson kolumdan tutup beni sürüklemeye çalışırken bile adama doğru uzandım.

Kendimi kurtararak Patrick'i yere düşmeden yakaladım ve onu betona indirdim.

Belki de bir parça saygınlığı hak ettiğini düşündüm. Ya da belki de aile üyelerini öldürdüğüm için ona borçlu olduğumu hissettim. Emin değildim ama düşmanım olarak hizmet etmiş bir adamın ölmekte olan gözlerine bakarken, gerçek düşmanımı hafife aldığımı fark ettim.

Sergio Donato bir tuzak kurmuştu ve ben de tuzağa düşmüştüm.

Patlayan silah sesleri dikkatimi tekrar etrafıma çevirdi. Jackson beni sürükleyerek arabanın arkasına çekti, kurşunlar metale çarpıyordu.

Öfke ve hayal kırıklığı üzerime çöktü. Barış için gelmişim ve görünüşe göre O'Hara'yı buraya onu öldürmek için çekmişim.

Sergio burada olacağımızı nereden biliyordu? Patrick'in burada olacağını? Depoda hiç kamera yoktu ve bunca zamandır çevreyi kuşatmıştık. Bu da demek oluyordu ki keskin nişancı biz depoya ulaşmadan çok önce pozisyonunu almıştı. Başka bir sıçanımız daha vardı; tek açıklaması buydu.

Aldatmaya dair her türlü ipucunu hatırlamaya çalışırken düşünceler saatte yüz mil hızla zihnimde uçtu.

Jackson'ın yarı otomatik silahından *çıkan* hızlı *patlama, patlama, patlama* seslerine karışan daha fazla mermi arabaya çarptı.

"O lanet olası bir keskin nişancıydı," dedi Jackson yeniden doldurmak için yanıma çökerken.

"Yok artık."

"Güneydeki depodan geldi. Mobilya dükkanı."

Bir el ateş daha arabaya isabet etti ama çevredeki binaları değerlendirebilecek kadar uzun süre dışarı bakmayı başardım. Orada, yaklaşık yüz metre ötede, tamamen karanlıkta bir depo duruyordu. O atışı yapmak için mükemmel bir konumdu. Açık bir görüş hattı, kolay kaçış.

Silahımı elime alıp ayağa kalkarken Jackson'a "Koru beni," dedim.

"Kahretsin. Sakın ölme, Gio." Birkaç küfür daha ederek ayağa kalktı ve ateş açtı.

Yakındaki Outfit deposuna doğru koşarken manik kahkahalar hızlı silah seslerine karıştı. Binanın arkasına saklandığımda havaya benzin kokusu sinmişti. Mermiler yolumu takip ederek benden birkaç santim ötedeki tuğlalara çarpıyordu ama ben çoktan koşmaya başlamıştım, arka tarafa, binaların ve depoların arasındaki gölgelere doğru ilerliyordum.

Ben hareket ettikçe, çatışmadan uzaklaştıkça silah sesleri daha da azaldı. Adamlarımı bıraktığım için kendimi kötü hissediyordum ama o nişancıyı bulabilirsem...

Mobilya deposuna ulaştım ve sırtımı duvara yaslayarak binaların arasındaki karanlık geçide baktım.

Metal yangın merdiveninden karanlık bir figür düştü. Geceye karıştı, tamamen siyah giyinmişti, kimliğini gizlemek için kapüşonunu yukarı çekmişti.

Sol elinde tuttuğu çanta onun tetikçi olduğunu gösteriyordu. Keskin nişancı tüfeği. Profesyonel. Mafya olması pek mümkün değil, ama kiralık katil.

Mafya onu kiralayanın ben olmadığımı bildiği sürece umurumda değildi. Onu gümüş bir tepside sunacak ve bunun Sergio'nun barışa aracılık etmek için işin içinde olduğunu kanıtlamaya yeteceğini umacaktım.

Silahımı kaldırıp kalçasına nişan aldım ama tetiği çektiğim anda yana sıçradı. Düşündüğümde daha hızlıydı, sanki başından beri orada olduğumu biliyordu.

Ayağımın bir santim önünde bir mermi yere çarptı ve donakaldım.

"Seni öldürmek istemiyorum," dedi ve tanıdık bir Rus aksanıyla sustum.

Figür başını geriye eğdi, siyah kukuletası yüzünden düştü. Ay ışığı kısa sarı saçları ve beni her zaman rahatsız eden ifadesiz yüz hatları üzerinde parlıyordu. Bir robotun tüm pişmanlığına sahip bir katilin maskesiydi.

"Sasha, ne oluyor lan? Az önce O'Hara'yı mı öldürdün?"

Una'nın kardeşi sanki ben aptalmışım gibi kaşlarını kaldırdı. "Eğer hâlâ hayatta olsaydı işimde pek iyi olamazdım."

İsa Mesih. "Seni kim tuttu?"

Gözlerinde kesinlikle hiçbir şey olmadan bana baktı. Una soğuksa, Sasha saf buz gibiydi. Hiçbir şey belli etmiyordu; hiçbir şey *hissetmediğinden* de emindim. Tek bir şey için yaşıyordu, öldürmek. Ve ne yazık ki benim için, bu konuda çok iyiydi. Tehlikede olduğumdan değil. O sadece para için öldürürdü. Eğer Sasha ölmemi isteseydi, O'Hara'nın yanında yatıyor olurum.

"Ayrıca bunu size söyleseydim işimde pek iyi olmazdım."

"Siktir." Bir elimi yüzümde gezdirdim, etrafımdaki mecazi duvarların üzerime kapandığını hissettim. "Sergio Donato bizi sikmek için seni kullandı. Ben, Nero..." Hala bir şey yok. "Uzantı olarak, Una..."

Kaşları hafifçe birbirine çarptı. "Ben tarafsızım. Senin iş ilişkilerin beni ilgilendirmiyor, Giovanni."

"Sana burada yapmanı mı söyledi? Bana tuzak kurmak için mi?"

Bana boş boş baktı. Gerçekten de lanet müşterisine sadık kalacaktı. Sergio'ya.

"En azından beni biraz uyaramaz mıydınız?"

"Size rapor vermiyorum ve Nero Verdi'nin küçük mafya anlaşmaları umurunda değil." Başlığını bir kez daha kaldırarak benden uzaklaştı. Durakladı.

ve omzunun üzerinden baktı. "Bu kişisel bir mesele değil."

Bu neredeyse pişmanlık gibi geliyordu ya da Rus'un ulaşabileceği en yakın şeydi. Binanın etrafından dolandı ve bir gölge gibi içinden doğduğu karanlığın içinde kaybolup gitti. Ona izin verdim çünkü eğitimli bir Elit suikastçıyı alt edebilsem bile -ki pek çoğu edemezdi- o psikopat herif aileden sayılırdı. Ve biz ailemize sırtımızı dönmezdik.

Lastiklerin gıcirtısı dikkatimi çekti ve ancak o zaman silah seslerinin kesildiğini fark ettim. Birkaç saniye sonra bir SUV gıcırdayarak ara sokağın sonunda durdu.

Kapı açıldı ve Jackson'ın yolcu koltuğuna doğru eğildiği görüldü. "Gir lan içeri."

Koşarak arabaya gittim ve deri koltuğun üzerindeki kanların arasından kaydım. Sürücü tarafındaki cam kırılmıştı ve yolcu camının içi kan ve beyinle boyanmıştı. Arkaya baktığımda, altın zincirli adamın koltuğun üzerine yayılmış olduğunu gördüm, göğsünde bir kurşun yarası vardı, görmeyen gözleri açıktı. Hay sikeyim.

"Kaç kişi kaybettik?"

"Üç."

Üç ölü, O'Hara ölü, her türlü barış şansı paramparça... Beni tüketmekle tehdit eden öfkeyle savaşıarak bir nefes verdim.

Jackson arabasını Outfit'in deposunun önünden çekti, alevler camları yalayıp geçerken dumanlar gece havasına karışıyordu. Bu gece için tek teselli buydu ama Sergio'nun ne yapacağımızı biliyor olabileceği düşünüldüğünde bu bile boş bir zaferdi. Deposunu sırf bana kazık atmak için mi feda etti? Mükemmel bir tuzak.

Öfkem taşı ve yumruğum gösterge paneline çarptı. "Siktir!" Derin bir nefes aldım, kaybettiğim belli olan kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyordum. "Sasha'ydı," dedim sessizce, kanla kaplı camın önünden geçen karanlık manzarayı izleyerek.

Jackson'ın bakışları yüzümün yan tarafını yaktı. "Ciddi misin lan sen?"

"Orada olacağımızı biliyordu." İnfazcıma baktım, gösterge panelinin ışıltısı onun gergin yüz hatlarında oynasıyordu. "Andreas başka bir

fare?"

"Hayır, ama..." Başını salladı ve çenesini kapattı. "Ama ne?"

Parmakları direksiyon simidinde sıkılaştı. "Evimizde iki Outfit üyesi var, Gio-"

"Hayır." Emilia'nın bununla bir ilgisi olmasına imkân yoktu. "Onu ne zamandır tanıyorsun? Bir aydır mı?"

"Benden, ailesinden ve mafya evliliği ihtimalinden kaçtıktan sonra gerçekten onlarla çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Uygun olduğunu kabul ediyorum, hem de kardeşiyle birlikte. Renzo Donato. En iyi genç infazcılarının biri, şimdi düşman hattının gerisinde." Kanlı arabamızın dikkat çekmesini önlemek için hız sınırına sadık kalarak eyaletler arası yola saptı. "Söylesene, kaçmaya çalışmasaydı, zor durumdaki bir genç kız gibi görünmeseydi, ona güvenir miydin?"

Ona cevap vermedim çünkü bilmiyordum.

"Onu bu kadar yakınında tutar mıydın?"

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun." Homurdandı. "Onun için bir daire ayarladın. Bu evliliğin sadece kağıt üzerinde, göstermelik bir jest olması gerekiyordu. Ve şimdi..."

Şimdi benim evimde yaşıyordu, benim yatağında uyuyordu.

"Onu kolayca geri gönderebilir ya da onu ve Renzo'yu öldürebilirdim."

"Ama sen bunu yapmazdın. Özgürlüğü için mücadele eden bir kıza değil. Sadece küçük kız kardeşini kurtarmaya çalışan bir ağabeye değil."

"Bunu bilemezler!" Tersledim. "Benim Nero kadar kötü olduğumu düşünüyorlar."

Başını iki yana salladı. "Kanlı bir şöhretin olabilir ama Andreas aksini biliyordu. Korkmuş bir kızı zalim ailesine geri göndermeyeceğini tahmin edecek kadar."

Bu düşünce zihnimin içinde bir parazit gibi yuvalandı ve doğru olduğunu düşündüğüm her şeyi yiyip bitirdi. Şimdiye kadar yaptığım her konuşmayı tekrar ettim.

Emila ile tanıştığım andan beri. "Sergio onu yakalamaları için adamlarını gönderdi. Onu öldürmeye çalıştılar."

Hiçbir şey söylemedi ama sessizliği, dile getirebileceği her türlü suçlamadan daha yüksekti.

"Babasını öldürdü," dedim, zihnimde oluşan görüntüye karşı çıkmaya çalışarak.

"Ve Nero kendi kardeşini öldürttü." Ağır bir omzunu silkti. "Roberto'nun ölümünün Sergio'nun planında olmadığını kim söyleyebilir?"

Bana ihanet ettiğine inanmak istemediğim için sessizliğe gömüldüm. Bu, söylediği her şeyin yalan olduğu anlamına gelirdi. Matteo, kız kardeşi. Babası için duyduğu keder ve suçluluk.

Ve eğer bana yalan söylediyse, onu öldürmek için içimde bir şeyler var mıydı yoksa çok mu ileri gitmiştim? Onu seviyor muydum? Sikeyim.

"Bak, kızıdan hoşlanıyorum, Gio. Renzo'dan bile hoşlanıyorum." Jackson bir elini yüzünde gezdirdi. "Kesinlikle öyle olduğunu söylemiyorum ama ona karşı kör olmanı istemiyorum."

Hayır, onu mükemmel bir köstebek yapacak olan benim körlüğümdü. Masum bir genç kız, bir kurban, bir savaşçı. Andreas'ın bunu planlamış olabileceği kadar şeffaf mıydım? Hayatımda ilk kez, bir sıçanı öldürmemiş olmayı diledim, böylece ona aldatmacasının ne kadar derin olduğunu sorabilirdim.

Jackson yolun geri kalanını havaalanına kadar sürdü, kanlı arabayı ve cesedi temizlikçilerimizin atması için bıraktı.

Doksan dakikalık New York'a dönüş uçuşu boyunca öfkem daha da arttı, uçucu ve vahşi bir şeye dönüştü. Şimdi potansiyel olarak Outfit ve mafya ile savaş halindeydim ve yatağımda bir yılan olabilirdi. Buna inanmak istemiyordum ama bu fikirden uzak durmam bile araştırılması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu gece insanlar ölmüştü ve daha da öleceklerdi. Zayıflığa yer yoktu.

EMILIA

Uyuyamadım. Gio bu gece uzaktaydı ve onsuz, vücudum uçuş modundan çıkamıyormuş gibi gergindim. Bu gece zaten bir kabus görmüştüm. Renzo'nun odama koşup benimle kalmayı teklif ettiği bir kâbustu, tıpkı çocukken yaptığı gibi. Ama şimdi tamamen giyinik bir şekilde yorganın üstünde uyuyakalmıştı. Yumuşak horlamaları karanlığı dolduruyordu ve burada başka birinin olması beni rahatlatırsa da, Gio'nun sıcaklığının etrafımı sarmasıyla aynı şey değildi.

Evin içinde bir yerlerde bir ses mırıltısı duydum, birkaç saniye sonra koridorda bir döşeme tahtasının gıcirtısı ve ardından kapı patlayarak açıldı. Yerimden fırladım, kalbim küt küt atarken göğsümü tuttum.

Renzo ayağa fırladı, silahı elindeydi ve anında tetikteydi. "Ne oluyor lan?"

Açık kapıdan karanlık odaya ışık sızıyor, çok iyi tanıdığım bir figürün silueti odayı dolduruyordu. "Gio?"

Tepedeki avizeden gelen parlak ışık aniden karanlığı bastırdı ve beni geçici olarak kör etti. Gözlerimdeki lekeleri kırıştırdığımda Gio'yu yatağa doğru hışımla koşarken buldum. Takım elbisesi darmadağınktı; yanağına, boğazına ve kollarının dövmeli derisine kan bulaşmıştı. Şüphesiz takım elbisesinin koyu renkli pantolonu ve gömleği de ıslanmıştı.

Yine de beni endişelendiren bu değildi. Yüzündeki ifadeydi; soğuk, ölümcül ve bir sonraki avını kollayan bir yırtıcı hayvan gibi kardeşime sabitlenmişti.

"Gio, ne-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan Renzo'yu boğazından yakaladı ve duvara çarptı.

"Dur!" Gio'nun Renzo'nun boğazına dayadığı bıçağı fark ettiğimde yataktan fırladım ve onlardan birkaç adım ötede durdum. Acaba

Renzo burada benimle miydi? Renzo bir şey mi yaptı?

"Gio," diye fısıldadım, kardeşim için dehşete düşmüştüm. Kanlar içindeki ve elinde bıçak tutan adam benim tanıdığım adam değildi. Ellerim şiddetle titriyor, göğsüm o kadar sıkıştıyordu ki zorlukla nefes alabiliyordum. "Lütfen." O ölümcül dikkati üzerimden uzaklaştırmaya çalışarak yana doğru hareket ettim.

Renzo'nun vahşi bakışları benimkilerle buluştu. "Geri çekil, Emi."

Gio yüzünü kardeşime yaklaştırdı ve birkaç saniye önce çok belirgin olan öfke buharlaştı. Yerini, ödümü koparan ölümcül bir sakinlik almıştı. *Onu öldürecek.* "Sen lanet bir sıçan mısın, Renzo?"

Bu ihtimal karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Hayır. Hayır, Renzo asla amcama hizmet etmez. *Eskiden ederdi ama...*

Nefes borusuna baskı yapan bıçağa rağmen kardeşim gücenmiş görünüyordu. "Siktir, hayır."

Bunun bir olasılık olduğunu düşündüğüm için bile anında kendimi suçlu hissettim. Ren bana asla böyle ihanet etmezdi.

"Birileri hala amcanıza bilgi veriyor ve siz de hala Outfit'tesiniz, yani sanırım bu sizi bir sıçan yapmaz, değil mi? Sadece sadık."

"Sadık olduğum tek kişi kız kardeşimdir." Renzo, elinden gelse onu deşecekmiş gibi Gio'ya ters ters baktı. Belki de öyle yapardı. Ren, Famiglia'nın dostu değildi. Bana yardım ettiği için, yakalandığımız için bu evdeydi.

"Mantıklı teori, ikinizden biri olduğu yönünde," dedi Gio, monoton sesi suçlamayı bağırarak yapmasından çok daha tedirgin ediciydi.

Onun yerine amcamı seçeceğimizi düşündü. Ona Matteo ve Chiara hakkında anlattığım onca şeyden sonra. Babamdan sonra... Acının sızısı içime saplandı ve asla çıkaramayacağımdan emin olduğum bir şekilde derine indi.

Bir zamanlar Gio ile aramızda var olan boşluk bir kez daha yırtılarak açıldığında ve içi aldatma, güvensizlik ve nefretle dolduğunda göğsümdeki çatlağı hissedebildiğime yemin edebilirim.

Sanki yer ayaklarımın dibinde açılmıştı ve sonu görünmeyen bir karanlığa doğru yuvarlanıyordum. Gio'ya bunu durdurması için yalvarmak istedim ama artık çok geçti. Durdurulamazdı, geri alınamazdı. Şüphe tohumu ekilmişti ve gözlerimin önünde kök salmaya başlamıştı. Ve böylece düştüm, düştüm, onun gibi bir adama güvendiğim anda kendim için yarattığım uçuruma düştüm.

"Eğer gerçekten amcam için bir ispiyoncu olduğumu düşünüyorsan, o zaman bu işi bitir Guerra," diye hırladı Renzo onun yüzüne.

"Bunu itiraf etmeni istiyorum."

Renzo güldü ve omurgam sertleşti. Hayatına değer vermiyor muydu? "Bir bok kabul etmiyorum."

"Sen değil." Gio bana bakana kadar omuzlarını hafifçe çevirdi. "Emilia."

Gözlerindeki zehir geri çekilmemi, önümdeki canavardan kaçmamı istiyordu ama yapamazdım. Çünkü Renzo'nun boğazına bıçak dayamıştı ve kardeşimi benden almasına izin vermeden önce öldürdüm.

Gerçekten bunca zamandır ona ihanet ettiğimi mi düşünüyordu?

Omuzlarımı dikleştirdim, bakışlarım Ren'in boynundaki bıçaktan Gio'nun gözlerine kaydı. "Neyi itiraf edeyim? Sergio için bir çeşit casus olduğumu mu?" Dudaklarımdan histeri sınırında bir kahkaha döküldü.

Ben de öyle hissettim, histerik, akli dengesi bozuk. Çünkü önümde oynanan sahne... her iki durumda da beni yok edecekti. Bunu hissedebiliyordum - yaklaşan kıyamet pençelerini derimin üzerinde gezdiriyor, onları derime batırıp kalbimi sökmek için bekliyordu. İkisini değilse bile birini kaybedecektim.

Sesim titrese de, "Ben lanet olası bir *casus* değilim," diye tükürdüm.

Gio'nun Renzo'yu kavrayışı sıkılaştı, çenesi düzensiz bir şekilde titriyordu. "Onu öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun, küçük prenses? Gerçeği istiyorum."

"O adama asla yardım etmeyeceğimi biliyorsun!" Kardeşim için duyduğum korku beni boğarken gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. "Lütfen ona zarar verme, Gio. Lütfen." Gerekirse dizlerimin üzerine çöküp kurtuluş için şeytana yalvarırdım.

Bıçağını Renzo'nun derisine kan fişkırana kadar bastırdı, koca bir damla gömleğinin kenarından aşağı yuvarlandı.

Onu görmek beni kırdı ve kendimi kaybettim. "Bunu neden yapıyorsun?" Ona bağırdım.

Bana baktığında, tanıdığım adamdan eser yoktu. Giovanni Guerra'ya korkunç ününü kazandıran adam buydu. Acımasız ve zalim. Bana pek çok şey yapmıştı ama asla zalim olmamıştı. Amcam zalimdi. Matteo zalimdi. Ve onun da tıpkı onlar gibi olduğunun farkına varmak ezici bir hayal kırıklığı yarattı, göğsümdeki çatlağa bir kama sapladı ve onu genişletti.

"Çünkü her fırsatta ihanete uğruyorum ve ortak tema Donato ismi gibi görünüyor."

İçimde yanan nefreti yuttum ve ona yaklaştım. Titreyen elimi çenesine götürürken bakışları benimkini hiç terk etmedi ve kardeşimin zor nefes alışlarını duymazdan gelmeye çalıştım. O anda Famiglia patronuna karşı hissettiğim küçümsemeyle savaştım. "Sana her konuda yalan söylediğime gerçekten inanıyor musun? Bunca zamandır seni kandırdığıma mı?"

"Tüm bu süre' birkaç hafta oldu."

Ciddiyetle başımı salladım. "Gerçeği bilmene yetecek kadar uzun."

Kaşları çatıldı, dişlerinin arasından öfkeli nefesler tıslıyordu. Onu gördüm; bir anlık şüphe, akıl sağlığı ya da belki de netlik.

Elimi yüzünden indirip bileğine götürdüm. Bıçağı Renzo'nun boğazından çekip kendi boğazıma götürmeme izin verdi.

"Kızgın olduğun kişi Renzo değil." Bıçağın kanlı kenarının ıslak öpücüğünü, Gio'nun ılık nefesinin yüzümde gezinişini hissettim. "Seni kullandığını düşündüğün kişi Renzo değil." Göğsüm onunkine çarpana kadar yaklaştım, tamamen bana odaklanmak zorunda kalana kadar. "Eğer benim yaptığıma inanıyorsan, o zaman öldür beni." Bir yanıma buna bir son vermesini istiyordu. Gerçekten de bunda belli bir şiirsellik vardı, hayatı asla kendisine ait olmayan kız, ona yaşadığını hissettiren tek kişi tarafından öldürülmüştü.

Bileğini daha sıkı kavradım ve o güzel mavi gözlerine baktım. Tamamen açık bir günde sonsuz ufuk gibiydiler ve şimdi bile, bana karşı gerginlikle titreşirken, onlarda her zaman sahip olduğum aynı huzur duygusunu buldum. "Yap şunu, Gio."

"Emilia-" Renzo başladı.

Boştaki elimi kardeşime doğru uzattım ve önünü kestim. Bir keresinde beni kurtarmak için neredeyse ölüyordu. Ben de onun için aynı şeyi binlerce kez yapardım.

"Git, Renzo." "Hayır."

"Git, Renzo!" Sesim patlamanın şiddetiyle kırıldı. "Lütfen." Bunu görmesini, beni savunmasını ve kendini öldürtmesini istemiyordum.

Bir nefes çekti. "Onu sevdiğini biliyorum Guerra ve bu odadan çıkmamın tek nedeni de bu." Hamile bir duraklama oldu. "Ama eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm; söz veriyorum."

Renzo'nun sesini hiç bu kadar kana susamış duymamıştım ve burada, bu odada ölürsem Gio'yu öldürmeye çalışacağından hiç şüphem yoktu. Kardeşim çabaları için ölecekti ama yine de deneyecekti. Belki de Donato çocuklarının mirası buydu, ölmek.

Gerginlik, nabzımın her ağır atışını hissedinceye, kulaklarımda bir silah sesi gibi her nefes alış verişini duyuncaya kadar yükseldi. Renzo sonunda uzaklaştı ve kapı arkasından kapanmadan önce gözlerini hep üzerimde hissettim. Fazla uzağa gitmeyeceğini biliyordum.

O zaman sadece Gio, ben ve aramızda dönen nefret ve acı kasırgası vardı.

Bakışları sanki dudaklarımdan duymak istediği şeyi zorla alabilecekmiş gibi benimkilere dikilmişti. Benim sıçan olmamı istiyordu. Değildim ama eğer kan istiyorsa, onun için kanımı dökerdim.

"Tamam, hazırım," dedim kısık bir fısıltıyla. Bıçağı tenime doğru çekmeye çalıştım ama o bir dağı yerinden oynatmaya çalışır gibiydi. "Yap şunu!" Bağırdım, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye başlamıştı.

Eli hafifçe titredi ve bununla birlikte bıçak derimi ısırdı, onun, benim hayalperest, naif kalbimin sevdiğini sandığı bir adam tarafından yapıldığı için acı daha da arttı.

Ama benim gibi insanlar sevgi görmedi. Sadakat görmedik.

Özgürlüğümü bile alamadım.

Boğazımdan kan damlarken ve yüzümden yaşlar süzülürken orada öylece dururken, hiçbir şeyim kalmamıştı, hayatım kendim için bile değersizdi. Titreyen bir nefesi içime çekerek gözlerimi kapattım, artık ona bakamıyordum. "Lütfen sadece yap," diye nefes aldım.

"Bunu hak ettiğini düşündüğün için mi?"

"Belki." Öz babamı öldürmek beni kesinlikle ölüme layık kılıyordu. "Ya da belki artık umurumda değildir." Asla kurtulamadığım, asla içinden çıkamadığım bu mafya saçmalığı umurumda değildi. Ne zaman dik durmaya cesaret etsem, güçlü adamların kudretlerini gösterip beni dizlerinin üzerine çökertmeleri umurumda değildi. "Kan içeri, kan dışarı, değil mi?"

Gözlerimi açtım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. Sanki tüm dünya benimle birlikte nefesini tutmuş gibi hissettiğim bir duraklama oldu. Nabzım kulak zarımda çok yüksek bir sesle atıyordu. Yaklaşan kaderim için bir davul sesi.

"Emilia." Gio'nun alnı benimkine değmeden önce parmakları çenemi okşadı, titrek bir nefes dudaklarımdan süzüldü.

"Yap şunu." Bileğini kavrayışım sıkılaştı ve daha fazla sıcak kan tenimin üzerinden kaydı.

"Ben... Ben yapamam."

"Neden olmasın? Sergio'nun evcil hayvanı olduğuma o kadar inanmışsın ki," diye tükürdüm ve kabadayılığımın rağmen, kalbimin göğsümdeki her kuduz atışında tüm vücudum titredi. Alışkanlıktan ötürü çam ve nane kokusunu içime çektim, o anda beni toprakladığı, içgüdülerimi dehşete düşürmek yerine yatıştırdığı için nefret ettim.

Tutuşuma karşı koyup çekilmeden önce sanki sonsuzluk geçmiş gibi geldi. Omuzları düştü, saldırganlığı sanki hiç var olmamış gibi gözle görülür bir şekilde azaldı. Sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamış gibi. Ama yaşanmıştı ve geri alınamazdı.

"Seni incitebileceğimi hiç sanmıyorum," diye fısıldadı, sanki iğrenç bir itirafmış gibi.

Bu ifadenin saçmalığına gülmek istedim çünkü hiç kimse beni daha derinden kesmemişti - gerçek ve mecazi anlamda. "Az önce yaptın."

"Emin olmalıydım." Bir eli boynuma dolandı, avucu orada bıraktığı çizimin üzerine bastırdı, kanı tenime ve onunkine bulaştırdı. "Beni güçsüzleştiriyorsun. Kör ediyorsun."

Dudakları dudaklarıma yapıştı ve beni öpmesine izin verdim. Daha da kötüsü, nasıl bir his olduğunu hatırlamak için onu geri öptüm. Ait olmanın, bir anlığına başka birinin dünyasının merkezi olmanın verdiği o sıcak heyecanı kucaklamak için. Çünkü bu bir vedaydı. Dudakları dudaklarıma yapıştığında ve onun için ağlamama izin vereceğim son gözyaşları yanaklarımdan süzülürken, kendimi Giovanni Guerra'ya kapattım.

Acının beni güçlendirmesine izin verdim çünkü zayıf düşmüştüm, bana anında sırt çevirebilecek bir adamın kollarında kayıtsız kalmıştım. Bir daha zayıf olmayacaktım.

Öpücüğü umutsuzlaştı ama artık çok geçti. "Emilia," bir zamanlar ona o kadar açık olan kalbimin soğumaya başladığını hissediyormuş gibi beni sıkıca tuttu. "Özür dilerim," diye dudaklarıma doğru nefes aldı.

Göğsümdeki organ son bir boğuk hıçkırık daha çıkardı ve sonra kendimi çelikleştirip hepsini engelledim. "Ben de öyle." Ondan uzaklaştım, uyuşana ve soğuyana kadar sahip olduğum her duygunun kapısını kapattım.

Babamın ölümünün bana öğrettiği şeylerden biri, beni inciten duyguları kapatma becerisiydi. Keder. Kalp kırıklığı.

Bu adama kalbimi vermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım ve aramızdaki şeyin aşk olabileceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Bu bir saplantı ve sahiplenmeydi. Daha fazlası değil. Onunla kaldığım için aptalın tekiydim. Beni bu eve hapsetmesine izin verdiğim için.

Etrafindan dolaşmaya çalıştım ama yolumu kesti. "Burada işimiz bitti. Yürü bakalım."

"İşimiz asla bitmeyecek, Emilia." Saçlarını avuçladı ve kafa derimde bir acı ısırtısıyla beni kendine çekti. Öfkesi, fırtınada çatırdayan parazitler gibi üzerime geliyordu. "Benimle dövüşebilirsin ve beni tırmalayabilirsin, kedicik, ama sen benimsin."

Kendi öfkem derimin yüzeyinin altında kıpırdandı ama asla tam olarak yüzeye çıkmadı. "İki dakika önce senin gibi hissetmiyordum."

boğazımı kesti." Hayır, kendimi onun düşmanı gibi hissediyordum ve hayatımdaki diğer tüm erkekler kadar hayal kırıklığı yarattığı için ondan nefret ediyordum.

O an kendi kendime bir daha asla kalbimi kazanamayacağına dair yemin ettim. Derinlerde bir yerde, onun gibi, Matteo gibi adamlar, hepsi aynıydı. Kız kardeşimin ölümüyle ruhuma kazınan bu dersi neredeyse unutmuştum. Yine de şehvet bunu yapardı ve umut, onun baştan çıkarıcı okşayışını nadiren hissetmiş olanları çağırırdı.

Etrafından dolaştım. "Ben de senin Sergio ve babamdan çok daha iyi olduğunu düşünüyordum."

Bu sefer beni durdurmadı. Kapıyı kapatır kapatmaz bir şeyin kırıldığını duydum.

Güzel. Bırak öfkelenisin, bırak kırılsın. Bana hissettirdiği kadar çaresiz hissetsin.

Ona sahip olamama düşüncesi beni korkutuyordu ama her zaman yaptığım gibi hayatta kalacaktım.

GIO

Nero'nun ofisindeki kanepeye oturmuş, elimde bir bardak viskiyle pencereden dışarı bakıyordum. Yanan likör, içime yerleşen soğuğu kovmak için hiçbir şey yapmıyordu. Kaybediyordum. Her şeyi. Chicago'yu, adamlarımı, Emilia'yı.

Patrick O'Hara vurulalı neredeyse bir hafta olmuştu ve Chicago'da sahip olduğum dört bar da yerle bir edilmişti. Artık mafyanın mı yoksa Outfit'in mi yaptığını söylemek zordu.

Haberci öldüğü için mesaj Outfit'in şeflerine hiç ulaşmamıştı ve Jackson onlarla temas kurmaya çalışsa da onları telefonlara cevap vermeye zorlayamıyorduk. Mafya artık bize karşı olduğundan, pazarlık konusunda da daha zayıf bir konumdaydık.

"Gio."

Bakışlarımı havuz manzarasından Nero'ya çevirdim. Masasının arkasından kaşlarını çatmış bana bakıyordu. Jackson yanımdaki kanepeye oturmuş, havayı geren gerginliğin altında kıpırdanıyordu.

İkisi de sudaki kanın kokusunu alabilen köpekbalıkları gibiydiler ve tedirgindiler, şiddete hevesliydi. Genellikle üçümüz arasında akıllı, mantıklı, barışçıl ve diplomatik bir çözüm bulabilen kişi olduğum için kendimle gurur duyardım. Ama Emilia'yla geçirdiğim o gece gerçekte ne kadar aptal ve şiddet yanlısı olduğumu kanıtlamıştı. Öfkeyle hareket etmişim ve bu bana pahalıya mal olmuştu.

"Başka bir faren olduğunu sanmıyorum

dedim." Kaşlarımı çattım. "Peki neden?"

"Una Sasha'ya ulaşmayı başardı. Ona fazla bir şey söylemedi, ama dedi ki İşverenin senin konumun hakkında hiçbir bilgisi yoktu. O'Hara'nın evini dinlemiş.

ve orada bir toplantısı olduğunu biliyordu."

Bir elimi yüzümde gezdirdim, kendi tedirginliğim on kat arttı.

Fare yok. Çiğ bir yaraya tuz basmaktı. Her odaya girdiğimde ve Emilia gittiğinde açılan ve ağlayan bir yara. Her seferinde bana bakmayı bile reddetti. Ne söylediğimin ya da ne yaptığımın bir önemi yoktu. Ona çiçekler, hediyeler gönderdim, yemek yaptım ve kapısının önüne bıraktım. Özür *diledim* - sanki artık onun gözünde yokmuşum gibiydi. Öfkesine, meydan okumasına dayanabilirdim ama kayıtsızlığına dayanmak çok daha zordu.

O gece yüzündeki ifadeyi, kardeşi için duyduğu acıyı ve korkuyu hatırlamamaya çalıştım. O lanet teslimiyeti, bıçağı boğazına dayadığındaki kabullenışı aklımdan uzaklaştırmak için daha da çok uğraştım. Sergio'nun adamı kafasına silah dayayıp onu o motel odasında dizlerinin üzerine çöktürdüğünde de aynı ifadeyi takınmıştı. Ve son olarak, kayıtsızlık, sanki hayatında onu hayal kırıklığına uğratan diğer tüm erkekler gibiymişim gibi.

Yüzde yüz mafyaya, Sergio Donato'ya odaklanmalıyım... Bunun yerine, o bakışları tekrar tekrar izledim. Ve şimdi anlıyorum ki ondan şüphelenmek için hiçbir nedenim yokmuş. Dokunduğum her şeyi mahvediyordum.

"Harika."

"Senin derdin ne lan?" Nero tersledi. "Her şeyi berbat ettin. Olur böyle şeyler. Bununla başa çıkarız."

"Hayır, Sasha her şeyi berbat etti! Ben hallettim. Una-"

"Dikkatli ol, Gio," diye uyardı Nero. Yumrukları önündeki masanın üzerindeydi, parmak eklemleri bembeyazdı.

Jackson kolumu kavradı ve göz ucuyla başını salladı. "Bak, kimse sıçıp batırmadı. Ama tüm Outfit'in içine *etmeli* ve Sergio Donato'nun kellesini çirkin bir zeytin dalı olarak İrlandalılara sunmalıyız. İş tamamdır."

"Ah, bunu neden düşünemedim ki?" Ellerimi havaya kaldırdım ve ona ters ters baktım. "Çünkü onu bulamıyoruz!"

Sergio bize katliam yaparken görünmeden gölgelerden ipleri çekiyordu.

"O halde ne öneriyorsun?" Nero kaşlarını çatdı. "Hadi ama. Barışsever bir çözüm bulacağını biliyorum."

"Bilmiyorum." Omuz silktim. Umurumda olsaydı belki yapardım ama şu anda yapmadım. "Sadece askerlerini öldürmeye devam et ve kaptanların dönmesini um. Kahretsin, herkesi öldür. Çeteyi. Outfit'i. Siktir et."

Nero bakışlarını bana dikti, şüphe her çizgisine işlemişti. "Ben de bizi bir çember içine alıp kumbaya söylemeye çalışacağını düşünmüştüm."

"Sergio'ya ihtiyacımız var." Yılanın başını kesmek zorundaydık. Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim, hiç havamda değildim. "Una'ya söyle, eğer ilgilenirse onun için bir işim var. Sasha'nın yaptıklarına bakılırsa, onun değerli dengesi sorun olmamalı."

Tommy'yi ziyaret ettim ve eve dönmeden önce birkaç gün içinde taburcu olması için gerekli düzenlemeleri yaptım. Doğrusu, oradan kaçıyordum. Çünkü *onun benden* kaçmasına katlanamıyordum.

Evin içine girdim ve adamlarımdan biriyle konuşarak çevredeki devriyeleri iki katına çıkarmasını emrettim.

Emilia koridordan aşağı indiğinde ofisimin dışındaydık, yüzünde sert bir bakış vardı. Öfkesi aramızdaki boşlukta yuvarlanan bir fırtına gibiydi, ama ben onun gazabını memnuniyetle karşıladım, küçük kedimin pençelerinin tırmalamasını arzuladım.

Geçen hafta onu her gördüğümde yaptığı gibi yanımdan geçip gitmesini ve beni görmezden gelmesini bekliyordum. Sanki ondan iğreniyormuşum gibi. Bunun yerine, doğruca bana doğru yürüdü ve nabzım tepki olarak hızlandı. Tanrım, onun bir saniyesi için bile beni bu kadar çaresiz bırakmıştı.

Nöbetçi'yi kovdum ve beni çok heyecanlandıran öfke için kendimi hazırladım.

Tepedeki avizenin parlak ışığı altına girdiğinde yanaklarının kızardığını fark ettim. Sırtından aşağı sarkan nemli saç telleri olmasaydı bunu öfke sanabilirdim. Kızarmış deri boynuna ve göğsüne kadar uzanıyordu ve hafif yanığı görünce çenem sertçe sıkıldı.

Ona bana gelmesini söylemiştim.

"Emilia." Sesim yarı selamlama, yarı uyarıydı.

Çünkü her z a m a n k i gibi bana karşı gelmişti. Çünkü acı çekiyor ve kendine zarar veriyordu.

"Onun gitmesini istiyorum." Önümde durdu ve başparmağını arkasından hızla gelen Adamo'ya doğru salladı.

Gergin bakışları bana kaydı ve gülmek istedim. Adamın soğukkanlılıkla cinayet işlediğini görmüştüm ama küçük Emilia Donato onu şaşkına çevirmişti. Hayatını mahvetmeyi başardığı kişinin sadece ben olmadığımı sevinmiştim.

"Sert. O senin koruman. Kalacak."

Sadece nefretiyle bile beni yakabilecekmiş gibi bana baktı. Yine de en azından kayıtsızlık değildi ve öfkesi beni hırpalarken neredeyse rahat bir nefes alıyordum.

"Korumaya ihtiyacım yok."

Lanet olsun, onun şımarıklığı beni hem kızdırdı hem de sikimi sertleştirdi.

Boğazını sıktım ve onu ofisimin kapısına doğru ittim. Nefesi kesildi, bakışları şiddetlendi. "Belli ki biliyorsun." Başparmağım kızarmış tenini okşadı. "Kendine zarar vermen konusunda sana ne demiştim, Emilia?"

Yutkundu, boğazı parmaklarımın altında titriyordu. "Ne yaptığım artık seni ilgilendirmiyor, Giovanni."

Tam adımın dudaklarından dökülmesiyle dişlerim sıkıldı. Nefret ediyordum.

Eğildim ve tenindeki duş jelimin kokusunu içime çektim. "Seninle ilgili her şey beni ilgilendirir prenses, çünkü sen her zaman benim olacaksın. Aramıza ne kadar mesafe koyarsan koy ya da benden ne kadar nefret edersen et." Başka hiçbir erkek ona dokunmamıştı ve dokunmayacaktı da.

Ağzı bir karış açıldı, sonra da kapandı. Bana öyle bir ateşle baktı ki, öfkesini tokatlayarak içinden söküp almak istedim.

Gülümsemeye karşı koyarak onu kapıdan uzaklaştırdım. "Adamo kalıyor."

Kapıyı açtım ve o cevap vermeden içeri girdim ama bir silahın namlusuyla yüz yüze geldiğimde durdum. Soğuk metal

ve Emilia arkamda sessizliğe gömüldü.

İçimi çektim. Şimdi mi? "Una, bunu her seferinde yapmak zorunda mıyız? Benim lanet evimdesin."

Silahını indirdi, parlak kırmızı dudaklarında duygusuz bir gülümseme vardı. "Seni diken üstünde tutmayı seviyorum." Silahı etrafında salladı. "Bu arada fevkalade başarısız oldun. Eğer bir düşman olsaydım, beynin şu anda güzel arkadaşının üzerinde olurdu."

Emila arkamda hareket edip Una'nın dikkatini çekerken döşeme tahtaları gıcırdadı. Onu suikastçının görüş alanından uzaklaştırmak için içimden gelen dürtüyle savaştım. Nero'nun karısı dostu düşmanı pek iyi tanımlamazdı. Eğer onun yakın çevresinde değilseniz, o zaman bir düşmandınız, bir suikastçıydınız ya da gelecekte suikastçı olma potansiyeliniz vardı. Her şeyi çok siyah ve beyaz tutardı.

"Başlangıç olarak, adamlarım sizi içeri aldı." Ofiste biraz daha ilerledim ve o da bir adım geri çekildi. "Düşmanlarımı içeri almayacaklar. İkincisi, sen ve Sasha kafama silah dayamak için ofisimde pusuya yatan tek lanet insanlarsınız." Sicilya'ya taşındığından beri en azından sadece biriyle uğraşmak zorunda olduğumu düşünmüştüm ama hayır, işte Amerika'daydı ve benim için her şeyi berbat ediyordu.

Una silahı kalçasındaki kılıfa soktu ve masama doğru yürüdü, kenarına tünedi ve uzun kot pantolonlu bir bacağını diğerinin üzerinden geçirdi. "Aramışsınız." Ellerini gösterişli bir şekilde açtı. "İşte buradayım."

"Çok hızlıydı."

"Özgürdüm." Omuz silkti. "Ve sıkılmıştım."

Kapıya doğru baktım ve Emilia'nın hâlâ orada durduğunu, meraklı bakışlarının Una'ya kilitlenmiş olduğunu gördüm.

"Emilia, Renzo muhtemelen seni arıyordur," dedim bara doğru ilerlemeden önce, suikastçının dikkatini bana çekmeye çalışarak. Onları aynı odada istemiyordum.

"Sevgili Gio bizi tanıştırmayacağına göre... Emilia Donato, sanırım?" Una başını eğdi, çivit rengi gözleri soğukkanlı bir değerlendirmeye Emila'nın üzerinde gezindi. "Outfit'in Truva atı."

"Una," diye uyardım, sonra daralan bakışlarımı Emilia'ya çevirdim çünkü o hâlâ buradaydı. Beni görmezden geliyordu.

"Ayrıca Roberto Donato'yu öldüren ve savaşı başlatan kişi." Rus gülümsedi çünkü beni kızdırmaktan hoşlanıyordu.

Una'da neredeyse insanlık dışı bir şey vardı. Hareket ediş şekli, bakışlarının boğazını koparmak üzere olduğu bir av gibi sizi takip ediş. Yine de Emilia tereddüt etmedi.

Küçük yumruklarını kalçalarına dayadı, çenesi Una'nın bakışlarıyla buluşmak için yükseldi. "O benim babam ve düşmanımdı. Ve bundan pişman değilim."

Bunun bir yalan olduğunu biliyordum ama şu anda Emilia'ya bakınca başka kimse bunu anlayamazdı.

Una ayağa kalktı ve yaralı bir foka bakan bir köpekbalığı gibi Kıyafet Prensesi'ne yaklaştı. "Merak ediyorum." Genç kadının önünde durdu. "Onu neden öldürdün?"

"Çünkü amcamın kız kardeşimi ve beni sığır gibi satmasına izin verdi." Emilia'nın öfkesi her bir kasındaki gerginlikten belli oluyor, sesi her kelimede daha da güçleniyordu. "Kız kardeşimi mezara kadar sürüklediler. İsterseniz babamın ölümüne adalet deyin."

Bir an için Una'nın yüzündeki psikopat ifade kayboldu. "Kız kardeşim için dünyayı yakabilirim." Ve neredeyse yakıyordu da. Emilia'nın çikolata rengi saçlarından bir tutamı parmaklarının arasına sıkıştırdı ve Rusça bir şeyler mırıldandı. "Ve böylece piyon vezir olur." Elini çekti, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Korkma, Lisichka. Bu dünyada güç kanla alınır. Güçlüler hayatta kalır ve zayıflar ölür, unutulur ve önemsizleşir."

Benzer bir gülümseme Emilia'nın dudaklarına da değdi ve ortak bir zemin bulmuş, bir tür anlayışa varmış gibi görünen iki kadına baktım. Ve bu çok endişe vericiydi.

Una dikkatini bana çevirdi. "Bana bir isim ver, Gio."

Bakışlarım Emilia'nınkilerle buluştu ve "Sergio Donato" dediğimde hiç irkilmedi. Sözcüklerin gücü vardı, isimlerin ise daha da fazla. Ama Öpücük'e söylenen bir isim

Azrail'in listesine kazımış da olabilirdim. Ölüm onun için gelecekti ve kaçış yoktu. Kaçmak ya da saklanmak yok.

Una'nın dudakları kıpırdadı ve beni inkâr etmesini bekledim. Onun tarzı böyleydi. Denge ve katiller arasındaki saçma kodu. Kim bilir. Ama Sasha, Patrick O'Hara'yı alt edebildiyse, Sergio'yu da alt edebilirdi. Sorunları için fahiş miktarda para istemesini bekliyordum. Bu noktada ödemeyeceğimden değil.

Bunun yerine sadece başını salladı. "Tamam. Sergio Donato bir hafta içinde ölecek ama bu onun suçu," diyerek başını Emilia'ya doğru salladı. "Senin değil."

"I..." Emilia kekeleydi. "Ne?"

"Nero'nun oyunlarına dahil olmaktan hoşlanmıyorum." Kapıya doğru ilerlemeden önce Emilia'ya göz kırptı - lanet olası göz kırptı.

"Tommy, Donato sayesinde vuruldu, Una. Bu Nero'nun oyunu değil," diye tersledim.

Durakladı ve omzunun üzerinden bana attığı bakış cehennemi dondurabilirdi. "Ah, biliyorum. İşi neden kabul ettiğimi sanıyorsun?" Kapıyı açtı. "Bu gece hesabımda iki milyon olacak, Gio." Sonra da çıkıp gitti. Tabii ya. Bunu kalbinin iyiliğinden dolayı yapamazdı, özellikle de hiçbir iyiliği ve kalbi yokken.

"Kim o?" Emilia birkaç dakikalık sessizliğin ardından sordu.

"Bu Nero'nun karısı, Una Verdi. Ölüm Öpücüğü olarak da bilinir, dünyanın en etkili suikastçılarından biridir."

Emilia'nın kaşları birbirine çarptı ve sanki hâlâ orada duran kadını görebiliyormuş gibi kapalı kapıya baktı. "Öyle görünüyor ki..."

"Evet, biliyorum. Sergio bir hafta içinde ölmüş olacak, piccola. Söz veriyorum."

Onu kendim öldürmek istedim mi? Evet, ama onun durmasına daha çok ihtiyacım vardı. Ne şekilde olursa olsun. Emilia'nın güvende olmasını ve işimin yoluna girmesini istiyordum. Para ve güvenlik, ego ve intikamdan önce gelirdi.

"Güzel." Kapının kolunu tuttu.

"Emilia." Kolunu tuttum. "Özür dilerim." Zaten söylemiştim ama başka ne diyeceğimi bilemiyordum. "Lütfen, sadece-"

Onu yakmışım gibi elimden kurtuldu. "Adamo'dan kurtul." Sonra odadan çıktı.

Hayatımda ilk kez ne yapacağımı ya da nasıl düzeltereğimi bilmiyordum. Belki de yapmamam gerekiyordu.

Ona en kötü halimi göstermişim ve bunun için benden nefret ediyordu. Bu dünyadan, bu hayattan nefret etti.

Emilia Donato'yu fiziksel olarak olmasa da duygusal olarak bırakmam için tüm nedenlerin farkındaydım. Ama yapamadım. Aşkın özverili olduğunu söylerlerdi, ama benim gibi erkekler için değil. Hayır, benim gibi erkekler hiç sahip olmadıkları şeylere kendilerini kaptırırlardı. Birdenbire, para ve güç onsuz bir hiç gibi göründü.

Şakaklarımı ovuşturarak başımın ağrısını dindirmeye çalıştım. Sonra Emilia'yı aklımdan çıkardım ve e-postamı açtım. Adamlarımdan biri bana dosya ekli boş bir e-posta göndermişti. Chicago'da çekilmiş, özellikle bir adamın -Luca Donato- yer aldığı grenli görüntüleri açtım.

Sergio'nun yerine Outfit'i yönetiyor, istikrarlı kalmasını sağlıyordu ve bu bir sorundu.

O bir problemdi. Başa çıkmam gereken bir sorun.

EMILIA

Ceketimi üzerime daha sıkı geçirerek arazinin çevresinde yürüdüm. Yapraklar çimenlerin üzerinde sıçırıyor, serin esintiye kapılıyordu. Sonbahar iyice bastırmıştı ve kışın buz gibi nefesini neredeyse ensemde hissediyordum.

Dışarısı soğuktu ama havaya, boşluğa ihtiyacım vardı. Eve doğru bakarken, bakışlarım bir figürün silüetinin oyalandığı zemin kat penceresine takıldı. Ayrıntıları seçemiyordum ama Gio olduğunu biliyordum. Beni izliyordu. Sanki Adamo, benim kişisel sapığım, yeterli değilmiş gibi.

Arkamda yapraklar çıtırdadı ve döndüm, tamamen genç muhafızı peşimden koşarken bulmayı bekliyordum, ona küfretmeye hazırdım. Onun yerine Renzo'nun yaklaştığını gördüm. Kaşları birbirine kenetlenmiş, elleri kapüşonlu sweatshirt'ünün ceplerine sokulmuştu.

"Yalnız yürümemelisin, Emilia."

Gözlerimi devirdim, dün beni burada gördüğünde Gio'yla tam da bu konuşmayı yapmıştık. Evden hiç çıkmamamı istemişti. Çok saçmaydı. Çoktan dışarı çıkıp beni içeri sürüklememiş olmasına şaşırıyordum. Gerçi garaj yolunda park etmiş koyu renkli cipler bir gösterge ise, ilgilenmesi gereken misafirleri vardı.

"Neden etrafım zorba erkeklerle çevrili?"

Renzo yanımda durdu. "Bilmeni isterim ki, bu doğru miktarda dayanma gücü."

"Şu duvarın diğer tarafında çevreyi kolaçan eden muhafızlar var Ren ve Adamo muhtemelen bir yerlerde pusuya yatmış, beni takip ettiğini bilmediğimi sanıyor." Lafı açılmışken... Kolumu Ren'inkiyle birleştirdim ve ilerlemeye devam ettim. "Bence gitmeliyiz," diye fısıldadım.

Homurdandı. "Az önce muhafızları işaret etmedin mi?" "Sanki bu bizi hiç durdurmadı."

"Burası göl evi değil, Emi. Burası babamın asi çocuklarını genç kızı içeri."

"Bu noktada Giovanni'nin babamızdan nasıl daha iyi olduğunu anlayamıyorum." Bu sözlerin haksızlık olduğunu biliyordum ama incinmiş ve kızgındım, içimdeki nefrete tutunmaya çalışıyordum.

Doğrusu, onsuz boğuluyordum. Bazı günler kabuslarla dolu gecelerin ardından pamuk ipliğine bağıymışım gibi hissediyordum. Sonra şeytanlarım uyanık olduğum saatlerde de peşimi bırakmıyor, keskin dişleri ve acımasız fısıltılarıyla beni kemiriyordu.

Neredeyse hiç uyumadım, nadiren yemek yedim. Sanki sürükleniyormuşum, umutsuzmuşum, kaybolmuşum gibi hissediyordum.

Kalp kırıklığı böyle bir şey miydi? Dondurma küvetleri ve gözyaşları içeren yeterince film izlemiştim. Tanrı yeterince gözyaşı döktüğümü biliyordu. Belki dondurma yardımcı olabilirdi.

Daha da kötüsü, sürekli özür dilemesiydi. Neden ondan nefret etmeme izin vermiyordu? Ondan nefret etmem gerekiyordu çünkü onu affedemiyordum. Ona güvenmiştim ve o neredeyse kardeşimi gözümün önünde öldürüyordu. Beni fiziksel olarak incitmekten çok daha fazlasını yapmıştı.

Renzo iç geçirdi ve ensesini ovuşturdu. "Bak, Emi-" "Onu savunmaya cüret etme, Ren."

"Benden özür diledi."

Şokumu gizlemeye çalıştım çünkü Giovanni Guerra gibi adamlar özür dilemezdi. Benden özür diledi ama sadece pantolonumun içine girmeye çalıştığını biliyordum. Yaptığı şey için gerçekten pişmanlık duymuyordu. Ren'den özür dilemek farklıydı... Bu onun alçakgönüllü olmasını gerektiriyordu.

Yine de...

"Öyle olmalı. O hatalıydı."

"Ama değildi." Ren ciddi olamazdı. "Seni tehdit etmesinden nefret ediyorum Emi ve bunun için onu öldürmek istiyorum." Uzandı ve bir parmağının ucuyla boğazımdaki zar zor görünen çizige dokundu. "Ama bilmiyorsun ki

O gece ne olduğunu. Chicago'da İrlandalılarla bir şeyler oldu ve dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsaydım ben de aynı şeyi düşünürdüm."

Renzo'nun o gece ne olduğunu bildiğini ve benim bilmediğimi bildiğim için içimdeki kızgınlığı bastırmaya çalıştım. Ama Renzo'nun Gio'ya açıklama şansı verdiğini düşündüm. Ben vermemiştim.

"Sen böyle tepki vermezdin," diye mırıldandım.

Bana attığı bakış sempati dolu bir bakıştı, bir ağabeyin saf kız kardeşine bakışı gibi. "Sevdiğin birini tehdit etti, gerçeği öğrenmek için bana zarar vereceğine seni inandırdı. Bu ders kitabı. Ben de aynısını yapardım ve yaptım."

"Bu sadece bir numara değildi, Ren! Sana zarar verdi ve seni öldürebilirdi."

Bakışları tepenin üstündeki büyük meşe ağacına doğru kaydı. "Sanırım asla bilemeyeceğiz, değil mi? Çünkü o yapmadı." Omuz silkti. "Demek istediğim, halkını koruduğu için ona kıyamazsın."

"*Beni* korumadığı için ona kızabilirim!" Gözlerimden yaşlar süzülerek bağırdım. "Onlardan daha iyi olduğunu sanıyordum, Renzo."

Bakışları bana döndü, gözleri yumuşadı. "O babam, Sergio Amca ya da Matteo değil. Demek istediğim, o hala bir Famiglia puştı, ama onlar kadar kötü değil."

"Ne diye onu savunuyorsun? Onu sevmiyorsun."

"Çünkü her ne kadar kaçmaktan bahsetsen de kaçamayacağını biliyorsun." Ona göz kırptım, bir damla gözyaşı serbest kaldı.

"O seni önemsiyor, Emi. Ve o korkunç bir orospu çocuğu. Kimse onu seni olabildiğince güvende tutacak. Sadece... sebepsiz yere kin tutma." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ben kin tutmam."

Bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Ah, evet. Yanlışlıkla balığını öldürdüğümüz için Luca ve benimle iki ay boyunca konuşmadığın zamanki gibi."

"Onlara bira verdin! Bu bir kaza değil."

"O bir balıktı. Bir balığa duygusal olarak bağlanamazsın." Koluna yumruk attım. "Sen bir pisliksin."

Tepeye doğru yürüdük, ağaç dallarının altında durduk.

Meşe. Babamızın mezarı işaretlenmemişti, ancak ağaç onun gerçekten hak ettiğinden çok daha güzel bir anmaydı. Burası benim için hem acı hem de huzur doluydu.

Ren sanki onun gücüne ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibi kolunu omzuma attı. "Her şey boşuna olmayacak, Emi. Babam gitti. Yakında Sergio da gidecek."

"Outfit'e ne olacak? Luca'ya?"

Sık sık ağabeyimi düşünür, onun için endişelenirdim. Bana bir kez yardım etmiş olabilir ama tahtanın karşı taraflarında duruyorduk. Eğer babamı öldürdüğümü öğrenirse.

"Gio benden The Outfit'in yöneticileriyle bağlantı kurmaya çalışmamı istedi." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

Kardeşim burnunun kenarını sıktı ve ben de gerginlik çizgilerini fark ettim. genç yüzüne yerleşti. "Sergio'ya sırt çevirmelerini istiyor. Yeni bir patron seçmelerini ve sanırım Famiglia ile ittifak kurmalarını istiyor."

"Ya yapmazlarsa?"

Renzo kelimeleri söylemeden önce cevabı biliyordum. "Famiglia herkesi öldürecek. Ya da en azından üst düzey üyeler. Capolar, infazcılar..."

"Luca..." Nefes aldım.

"Kaptanlar dönse bile Nero Verdi'nin Luca'yı sağ bırakacağını sanmıyorum." Ren gözlerini kaçırdı ve duygularını benden saklamaya çalıştığını biliyordum.

Luca çamura batmış bir sopaydı ama o bizim kardeşimizdi. Amcamız gibi kötü ya da babamız gibi suç ortağı değildi. Ölmeyi hak etmiyordu.

Dönerek eve doğru yürüdüm.

Renzo peşimden koştu, çizmelerinin altında yapraklar çıkırdıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermeyince omzumdan tuttu ve yüzümü ona dönmeye zorladı. "Emi, Gio patronuyla bir toplantıda. Unuttuysan söyleyeyim, patronu Nero Verdi ve sana ne kadar değer verirse versin, o hâlâ Giovanni Guerra. Biz onların esiriyiz. Yapabileceğin hiçbir şey yok." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Kaptanlarla bağlantı kurmaya çalıştığımda muhtemelen Luca'ya bir mesaj iletebilirim."

"Hayır." Başımı kararlılıkla salladım. "Gio, Luca'yı uyarmaya çalıştığını öğrenirse, bunu bir ihanet olarak görür." Renzo'nun boğazına bıçak dayadığı anı aklıma geldi ve midem bulandı. "İkimiz de onun bu konuda ne hissettiğini biliyoruz."

Bir an için kendimi çok çaresiz, güçlü ve korkunç adamlar karşısında çok işe yaramaz hissettim. Hiçbir gücüm yoktu, Donato isminden başka hiçbir şeyim yoktu, o da her geçen gün daha az anlam ifade ediyordu-

"Donato ismi," diye mırıldandım Ren'den çok kendi kendime.

Bana kaşlarını çattı, ama ben onu görmezden geldim ve yolun geri kalanını eve doğru yürüdüm. Beni takip etmedi.

Gio'nun ofisine giderken hiçbir gardiyan beni durdurmadı. Kapıyı çalmadan iterek açtım ve tüm bakışlar bana döndü.

Gio her zamanki gibi penceredeydi. Başka bir adam masasının arkasında oturuyordu ve Jackson da kanepedeydi.

Sonra Una vardı. Tüm bu adamlar ne kadar tehlikeli olsalar da, masanın üzerinde oturan ve bacaklarını ileri geri sallayan küçük, güzel kadının açık ara en büyük tehdit olduğunu biliyordum. Tamamen rahattı, sadece ölümcül birinin gerçekten olabileceği şekilde rahattı. Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda gülümsedi ve sanki bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi çenesini salladı.

Gio takip ettiği yerden döndü ve sanki elinde değilmiş gibi bana doğru iki adım attı. Sonra kendini tuttu ve durakladı.

"Luca'yı öldüreceksin," diye suçladım.

İleriye doğru yürürken kaşları çatıldı. "Bu seni ilgilendirmez, Emilia."

Esprili bir şekilde güldüm ve o da kolumu tutarak beni odadan çıkarmaya çalıştı. Hareketlerinde bir aciliyet vardı, sanki beni dışarı çıkaramıyormuş gibi.

Oradan yeterince hızlı. "O benim kardeşim olduğuna göre, her şeyin benimle ilgisi olduğunu söyleyebilirim." Elini çekti ve bir süre birbirimize ters ters baktık, aramızda zehirden başka bir şey kalmamıştı.

"Luca Donato düşmanımız." Gio'nun arkasından derin bir ses geldi, kontrollü ve sakindi.

Dikkatimi masanın arkasındaki adama çevirdim. Gio'dan daha genişti ama aynı atletik yapıya sahipti ve takım elbiseye mükemmel bir şekilde uyuyordu. Ela gözlerindeki soğukluk olmasa Gio'dan bile daha güzel olabilirdi. Boyun eğerek bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

Bu Nero Verdi'ydi.

Adını düşünmek bile korkudan midemin bulanmasına yetiyordu. Eğer Gio'nun ünü kötüyse, bu adam şeytanın ta kendisi de olabilirdi. Kadınlar, çocuklar... Hiç ahlakı yoktu. Biri yoluna çıkarsa, öldürdü. Ondan merhamet bekleyemezdim.

"Luca Outfit'e sadık, özellikle amcama değil." Kendimi, haklı olduğumu umarak, bakışlarını irkilmeden karşılamaya zorladım.

Luca'nın amcamdan başka kimseye sadık kalması gerekmemişti ama bir seçenek sunulduğunda daha iyisini yapacağını ummak zorundaydım.

"Outfit'in çıkarları doğrultusunda hareket edecektir. O onurlu biri."

"Bundan şüpheliyim ama öyle olsa bile onur kimseyi kurtaramaz." Nero güldü, bakışları beni tepeden tırnağa taradı. "Kesinlikle benden değil."

Una bir elini kanepeye doğru uzatarak, "Otur, Lisichka," dedi.

Bu kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa bir sevgi ifadesi gibi geliyordu.

Odaya doğru ilerledim ve Jackson'ın devasa gövdesinin yanındaki kanepeye çöktüm.

Arkasına yaslandı ve iki elini ensesinde kavuşturdu. "Pekâlâ, bu ilginç olacak." Sırıttı ve bana göz kırparak odadaki gerginliği biraz olsun azalttı.

"Luca Donato'yu öldürmemi istemiyorsun." Nero öne doğru eğildi ve dirseklerini masaya dayadı. "Öldürmemem için bana iyi bir sebep söyle, küçük kız."

Yüzündeki gülümseme alaycıydı ve onun gibi bir adama gülünç görüneceğimi sanıyordum. Kardeşi için duygusallaşan saf bir kız. Benimle dalga geçtiğinden hiç şüphem yoktu, belki de Gio'nun hatırı için. Ya da Una'nın.

Yutkundum, odanın diğer ucundan Gio'nun bakışlarının ağırlığını hissediyordum ama Nero'ya odaklandım - ikna etmem gereken kişi oydu. "Capoların aileme sırt çevirmesini istiyorsun ama bu o kadar kolay değil. Amcam bundan emin olacaktır. Görüldüğünden daha akıllıdır."

"Bunu bilmiyor muyuz amına koyayım?" diye mırıldandı Jackson nefesinin altından.

Nero başını yana eğdi. "*Ben* hiçbir şey istemiyorum. Barışçıl bir teslimiyet için pazarlık yapmaya çalışan kişi Gio." Sanki bu fikir onu hayal kırıklığına uğratmış gibi Gio'ya baktı. "Bence hepsini öldürelim."

İçimi bir panik kapladı. "Bu bir güç boşluğu yaratır," diye ağzımdan kaçırdım ve yıllar boyunca babamla kardeşlerim arasında duyduğum konuşma parçalarını hatırlamaya çalıştım.

Mafyayı sevmezdim ama o evde genellikle ya mafya siyaseti ve kardeşlerimle silah atmak ya da annemle yemek yapmayı öğrenmek vardı. Ben ilkini seçtim.

"İrlandalılar da sizin düşmanınız, değil mi? Chicago'yu onlara verirsiniz. Tüm Outfit bölgesini ele geçirir ve daha güçlü olurlar."

Kahretsin, şimdi Nero kızgın görünüyordu.

Odaya sessizlik çöktü ve kendimi aptal gibi hissettim. Ben kimdim ki onun gibi bir adama nasıl savaşıacağını söyleyecektim? Hiç kimseye.

Una ellerini birbirine vurarak güldüğünde gerginlik sona erdi. "Haklı." Menekşe rengi bakışları üzerimde gezindi. "Önce bir prenses, sonra bir katil, sonra da bir stratejist. Sürprizlerle dolusun." Elini uzattı. "Hadi, onlara ne önerdiğini söyle." Dudaklarının seğirmesi, bu konuda nereye varmak istediğini çok iyi bildiğini gösteriyordu.

Başımı salladım ve Nero'nun korkutucu bakışlarıyla karşılaştım. "Kıyafet'i kontrol edebilirsin."

"Kaptanlar bize asla sadık kalmaz," diye karşı çıktı Gio, karşımdaki duvara yaslanana kadar yer değiştirdi. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve ben onun esneyen pazularını, kendini tutuşundaki rahat zarafeti görmezden gelmeye çalıştım ama bu imkânsızdı.

"Hayır, ama Donato adını alacaklar." Derin bir nefes aldım, sonraki sözcükleri dudaklarımdan zorlukla geçirebildim ama şu anda aklıma gelen tek yol buydu. Luca'yı kurtarmak için yapabileceğim tek şey. "Eğer Gio'yla evlenirsem, hak iddiası zayıflar."

"Hayır." Gio'nun itirazı bu kadar acıtmamalıydı.

Yani, onunla evlenmeyi hiç istememiştim ve şu anda ondan nefret ediyordum, ama bu kadar sert konuşmak zorunda mıydı?

Onu görmezden geldim ve dikkatimi Nero'ya, yani Gio'nun itirazlarını geçersiz kılacak kişiye çevirdim. Bir an için kendimi bir pislik gibi hissettim çünkü amcamın bana yaptığını Nero da Gio'ya yapacaktı. Ama Luca için... "İki kardeşimin de desteğiyle bu yeterli olacaktır. Bırak onlar yönetsin ve sana hesap versinler."

Nero sandalyesinde arkasına yaslandı, işaret parmağını alt dudağına götürürken bana bakıyordu. "Bir kukla mafyası."

"Luca ve Renzo yeterince saygı duyulan kişiler..." Luca, Famiglia'ya boyun eğme fikrinden nefret ederdi ama kesinlikle mantıklı bulurdu.

"Hayır." Gio şimdi önümde durmak için hareket etti. "Hayır, Emilia."

Ayağa kalkmadan önce keskin bir nefes çektim. "Saçma sapan ittifakın için benimle evlenmek *umurunda* bile değildi." En azından benimle benim ittifakım için evlenebilirdi. Ona soğuk bir gülümseme sundum. "Mutlu olmalısın Giovanni. Şimdi benimle evlenmen karşılığında koca bir mafyaya sahip olacaksın."

Çenesi karıncalandı ve biz karşı karşıya geldiğimizde odanın geri kalanı sessizliğe gömüldü. Aramızda gerginlik vardı, şehvet, nefret ve acı dönüp duruyor, topuklarımı kemiriyordu.

"Çok ikiyüzlü bir piçsin. Şimdi de senin için yeterince iyi değil miyim?" Ona yaklaştım ve göğsüne bir yumruk attım. "Çünkü sen beni 'sahiplenmek' için iki ülke boyunca kovalayan bir pisliksin." Başımı salladım, kızgınlıktan da öte. "Biliyorsun-"

Bir saniye önce orada duruyordu; bir saniye sonra beni omzunun üzerinden fırlattı. "Gio! Beni yere bırak."

Odadan çıkmadan önce "Toplantı bitti," diye bağırdı.

EMILIA

Gio koridorda sinsice ilerlerken Jackson'ın kahkahası söndü. Merdivenleri çıkarken sırtına bir şaplak attım ama hiçbir etkisi olmadı. O kadar küçümseyici, ikiyezli bir pislikti ki, daha da kötüsü, Luca'ya gerçekten yardım etme şansımı elimden alıyordu.

Beni yere bıraktığında kan beynime sıçradı ve önce yatak odasının gri duvarları, sonra da yüzü gözümün önüne geldi. Tokatlamadan hemen önce.

Başını yana çevirdi, nefesi kızgın bir çingiraklı yılan gibi dişlerinin arasından tıslıyordu. "Emilia."

Eli boğazıma dolanmadan önce aldığım tek uyarı buydu. Bu çok tanıdık geliyordu ve bunu istediğimden, nabzımın hızlanmasını, parmaklarının tenimdeki izini arzuladığımdan nefret ediyordum.

"Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Acınası bir acı duygusu her kalp atışında içimi kemirirken bile ona ters ters baktım. "Bu kadar iğrenmiş görünme Giovanni. Benimle daha önce de evlenecektin. Bunu tekrar yapabilirsin. Bu sadece bir kağıt parçası."

Benden uzaklaştı ve iki elini saçlarında gezdirerek volta atmaya başladı. "Lanet olsun. Neden bunu bana özel olarak söylemedin?"

Çünkü o ofise girmeden yaklaşık iki dakika öncesine kadar ne yapacağımı bile bilmiyordum.

"Çünkü değer verdiğim insanları senden ve Nero Verdi'den korumak için ne gerekiyorsa yapacağım." Çenemi kaldırdım. "Bunu yapmak için seninle evlenmem gerekse bile."

Hiçbir zaman evlenmek istememiştim, hele mafyada hiç istememiştim ve en başta satıldığım adamla hiç istememiştim. Ama eğer yapacak olsaydım

neden kendi davam için olmasın? Sanki Gio zaten bedenime sahip olmamış ve özgürlüğümü elimden almamış gibi. Yüzük neydi ki?

"Bunu istemezsin, Emilia."

"Kardeşlerimin tabut yerine Outfit'i yönetmesini istiyorum."

"Özgürlük istiyorsun."

"Benim ne istediğim hiç önemli olmadı!" Bağırdım ve durdu, yüzünde sempati gibi görünen bir ifade belirdi. "Önemli değil." Hayatımın ne kadar önemsiz olduğu benim tek değişmezimdi. Eğer kendimi feda edeceksem, en azından bu Renzo ve Luca içindi, pislik amcam için değil. En azından bu benim seçimimdi.

Gio yaklaştı, sıcak parmakları yanağıma fısıldadı. Tanrım, onu nasıl da arzuluyordum. O kucaklamanın güvenliğine nasıl da düşmek istiyordum. Ama bu bir yalandı. Giovanni Guerra'da sıcak ya da güvenli hiçbir şey yoktu.

"Benim için önemli." Çenemi kavrarken dudaklarından öyle tatlı sözler döküldü ki. Bir sevgili gibi. Bir zamanlar sevebileceğim bir adam gibi. "Seni her zaman önemseyeceğim, piccola."

Dudaklarındaki bu sevgi ifadesinden nefret etmeye başlamıştım. Beni kesmesine ne kadar derinden izin verdiğimi hatırlatıyordu.

"Herkesten ya da her şeyden daha fazla."

"Bana asla yalan söylemeyeceğini söylemiştin." Nefes aldım. "İkimiz de biliyoruz ki mafyayı benden çok daha fazla önemsiyorsun."

Safir bakışları sertleşti. "Ve sen sadece bizi istediğini söylemiştin. Anlaşma yok. Evlilik yok. Şimdi buradasın, mafya politikasına dalmışsın."

"Evet, işler değişti." O değişti. "Artık *biz diye bir şey* yok."

Bunun üzerine çenesi karıncalandı ama umurumda değildi. Bırak kızsın. Boğazıma dayadığı bıçakla bana verdiği acının bir parçasını hissetmesine izin verdim.

"Bu tamamen bir iş anlaşması olacak." Bu sefer ihtiyaçlarımı karşılayan bir anlaşma.

Bana bakarken dişleri alt dudağını tırmıkladı. "Prenses, gerçekten de tutkusuz bir kâğıt parçası olabileceğimizi mi düşünüyorsun? Hayır. Hiç sanmıyorum." Dudaklarında bir sırıtma belirdi. "Anlaşmamızı eski haline getiriyorum."

Gözlerimi ona diktim. "Ne anlaşması?"

Eli bir kez daha boğazımı sıktı ve nabzımın heyecanla hıçkırmasından, biraz daha sıkmasını istememden nefret ettim. Göğsü göğsüme bastırdı, çam ve nane kokusu beni boğarken ılık nefesler yüzümden kayıyordu. Kalbim göğsümde çarpıyor, tüm bedenim sanki doğanın bir gücüymüş, beni boşluğuna çeken bir kara delikmiş gibi ona doğru çekiliyordu.

Beni duvara o kadar sert itti ki başım sıvaya çarptı. "Seninle evlenmeyi ancak bu amcığı benim için damlatırken bulursam kabul edeceğim anlaşma." Boştaki eli kalçama indi, parmakları önce gömleğimin eteklerinde, sonra da taytımın kemerinde oynadı. Boynumdaki tutuşu acı verecek kadar sıkılaştı. "Bana yalvardığın anlaşma, Emilia."

Elini iç çamaşırımın içine daldırdığında boğuldum. Parmaklarım bileğine dolandı ama amıma dokunduğu anda onu uzaklaştırma çabam zayıfladı.

Kahretsin, ondan nefret ediyordum, ama dokunuşu çok iyi hissettiriyordu ve vücudum onu kendi kişisel uyuşturucusu gibi arzuluyordu. Ahlaksız olması, Renzo'yu tehdit etmesi ve güvenimi kırması amımın umurunda değildi. Bunların hiçbirisi önemli değildi.

"Asla yalvarmayacağım. İstemiyorum-" İki parmağını acımasızca içime soktuğunda nefesim kesildi.

"Ne söylemek üzereydin, kedicik?" Dişleri çenemi tırmaladı. "Beni istemediğini mi?" Geri çekildi ve tekrar içeri itti ve ben felçli kaldım, kafesteki bir kuş gibi kapana kısıldım.

Sıcaklık omurgamı yırtarken başım döndü. Vücudunun ağır baskısı, parmaklarının müdahalesi, havada asılı kalan ince şiddet tehdidi hoşuma gitmişti.

Onun bu yönünden tamamen hoşlanmıyordum. Beni boğan ve itaatimi talep eden karanlık yaratığı hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. Sorun da buydu zaten, çünkü aynı yaratık mafya isterse beni öldürebilirdi.

"Bilmiyorum," diye nefes aldım.

"Bu tatlı am yalan söyleyemez." Parmakları içimde kıvrıldı ve başımı duvara yasladım. "Benim için damlıyorsun, Emilia."

Her zaman olduğu gibi." Kavrayışı sıkılaştı, parmakları boğazımın yumuşak derisini kazıyordu. "Neden biliyor musun?"

Nefes alamıyordum, içimde tutuşturduğu kuduz arzunun ötesini düşünemiyordum.

Dili boynumda geziniyordu, sıcak ve tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcıydı. "Çünkü bu am benim." Başparmağı klitorisimin üzerine bastırdı ve bacaklarım neredeyse bükölüyordu. "Ve bu bizi bir işten çok daha fazlası yapıyor."

Bakışlarının için için yanan mavisikle karşılaştım. "I..." Bir parça kararlılık, bir parça akıllılık toplamaya çalıştım. Bileğindeki tutuşum sıkılaştı ve hareketlerinde durakladı.

"Bana durmamı söyle, prenses." Kulağımın altından bir ısırık daha, ardından boynumun hassas derisini yakıyormuş gibi hissettiren bir öpücük. "Bana parmaklarıma boşalmak istemediğini söyle."

Devam etmek için tek ihtiyacı olan bir anlık tereddüttü ve elim bileğinden kaydı. Eliyle beni becerdi, klitorisimin etrafında döndü, benimle ustaca oynadı.

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin Emilia, ama bana yalan söyleme. Bunu istemiyormuş gibi davranma." Bir sert itiş daha ve dudaklarımdan bir inilti koptu. Beni bir oyuncak gibi sararak daha da yukarı itmeye devam etti. "Sana yaptığım şey bu değil." Ve sonra beni kenara doğru itti.

Vücudum kasıldı, zevk bir tsunami gibi içimden geçti. Vermek zorunda olduğum her şeyi ve vermek istemediğim her şeyi benden koparıırken bacaklarım titrerken haykırdım. O bir fırtınaydı ve ben de kırılgan kökleri topraktan koparılmış bir fidandım. Beni süpürdü ve parçalara ayırdı.

Ben nefesimi ve saygınlığımı bulmaya çalışırken parmakları içimde kaldı çünkü Tanrı biliyordu ki beni bunlardan mahrum bırakmış ve çıplak bırakmıştı.

Yavaşça içimden çıktı ve parmaklarını ağzına götürdü. Onları dudaklarıma götürmeden önce tadımı emdi, boşalmamı ve tükürüğünü üzerlerinde sürükledi.

Düşünemiyordum, konuşamıyordum, küçük artçı sarsıntılar içime işliyordu. Gio bana doğru eğildi ve saçlarını yüzümden uzaklaştırdı.

"Bu anlaşmamızın bir parçası." İki avucunu başımın iki yanındaki duvara dayayıp beni hapsedmeden önce eli boğazımdan kaydı,

beni kafesliyor. "Burası yalvaracağın kısım, Emilia."

"Kardeşimin hayatı için yalvarmamı mı istiyorsun?"

Bana o soğuk bakışlarıyla baktı. Zalim. Acımasız. Güçlü. Bu öyleydi. O anda benim üzerimde gücü olduğunu biliyordu çünkü bu evliliğe hayır derse Luca ölmüş olacaktı.

"Mümkün olan her şekilde benim olmak için yalvarmanı istiyorum."

Güç, güçle değiş tokuş edilmelidir ve o anda ben veren taraftaydım.

Gözlerimi kapatarak sertçe yutkundum, dizlerimin üzerine çökmeden önce gururumun tüm izlerini söndürdüm. "Lütfen," dedim sıkılmış dişlerimin arasından.

Daha birkaç gün önce Renzo'yu öldürmeye çalışmıştı ve şimdi burada, diğer kardeşimi onun şiddetinden kurtarmak için benimle evlenmesi için ona yalvarıyordum. Yine de hayat acı veriyordu ve ben de acı çekecektim. "Lütfen benimle evlen, Giovanni." Gözlerimi açtığımda, avuçlarını hâlâ üstümdeki duvara dayamış, üzerimde yükselen ona baktım.

"Dizlerinin üzerinde iyi görünüyorsun, Emilia." Parmakları yanağımda gezinirken saçlarımı sertçe avuçladı. Dişlerini sıktı, nadiren gösterdiği öfke gözlerini aydınlattı. "Ama daha önce başka bir kardeşinin hayatı için yalvardığında tam olarak bu konuşmayı yaptığımızı hatırlıyorum." Kavrayışı sıkılaştı, vücudu neredeyse gerginlikten titriyordu. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Ben hatırladım. Onun kaba sözlerini nasıl hatırlamam?

"Sana teslimiyet istediğimi söyledim, fedakârlık değil. Bir dahaki sefere dizlerinin üzerine çöktüğünde, kendi isteğinle sikimde boğulacaktın."

Herkes için bir kurbandan başka bir şey değildim. Hayır, onun dışında herkes için. Onun için, fethedilmesi gereken bir meydan okumaydım. Giovanni Guerra her şeyden önce onu istememi istedi. Ben de istedim, Tanrı yardımcım olsun, gerçekten istedim. Fedakarlık adına boyun eğebilir miydim?

Bakışlarını tutarak elimi kaldırdım ve titreyen parmaklarımla kemerini çözdüm. Gözleri beni hem korkutan hem de heyecanlandıran vahşi bir bakışla parlıyordu. Giovanni Guerra cazibeli ve zeki bir adamdı, neredeyse her konuda acımasız bir kontrolü vardı. Ancak konu seks ve şiddete geldiğinde, onun

biri ya da diğerydi. Kontrollü ya da vahşi. Bazen insandan çok canavara dönüşüyor, kendini dizginlemeye çalıştığı kısıtlamalara karşı hırlıyor ve hırılıyordu.

Bu adam beni heyecanlandırıyordu ama bu yanı Renzo'ya yaptıklarını ve Luca'ya yapacaklarını acı bir şekilde hatırlatıyordu.

Ben de pantolonunu aşağı ittim ve sert aletini serbest bırakarak parmaklarımı kadifemsi tenine doladım. Gerçekten çok güzeldi, burada bile.

Öne doğru eğilerek dilimi ön sperm damlasının üzerinde gezdirdim, sanki hayatımda tattığım en güzel şeymiş gibi onu yaladım. Gio inledi, kasları yuvarlandı ve yer değiştirdi. Tadı güç, şehvet ve onun gibi bir adamı esaret altında tutmanın baş döndürücü heyecanıydı. Daha da cesaretlelenerek, ben öğürene ve o inleyene kadar onu ağzıma aldım.

"Siktir, piccola."

Onun çözülme sesiyle amım sıkıştı ve beni becermesini istemiyormuş gibi davranamazdım.

Saçlarımı yumruklamadan önce birkaç kez daha üzerinde çalıştım, şakacı hareketlerle içime sokuldu. Bunu istiyordum, vahşi ve sınır tanımaz olmasını, içimde o kadar kaybolmasını, tek düşünebildiği şeyin benim dokunuşum, ağzım olmasını. Tek istediği boğazımdan aşağı boşalmaktı.

Kaprislerine boyun eğdim, onun kurbanlık kuzusu oldum. Kendini derinlere gömdüğünde, o boşaldığında ve ben öğürdüğümde, bir sunağın üzerine uzanıp bu kadar çok kan akıtmayı hiç istememiştim.

Bana verdiği her şeyi yuttum ve ağzımdan kurtulduğunda bana hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde baktı. Huşu, şehvet ve saygıyla, hatta belki de aşkla.

Başparmağını ağzımın köşesinde gezdirip önce alt dudağıma, sonra da üst dudağıma ılık bir damla boşaltırken odayı hırıltılı nefesler doldurdu.

Beni ayağa kaldırdı, bakışları döl bulaşmış dudaklarıma kaydı. "Seninle evleneceğim, piccola, ve söz veriyorum, sana her şekilde sahip olacağım." Geri adım attı ve ben de onun sarhoş edici kokusundan arınmış temiz havayı bir yudum içime çektim.

"Luca kabul ederse..."

Pantolonunu yavaşça yeniden bağlarken dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Sen ve ben mümkün olan en kısa sürede evleneceğiz. Sonra da kardeşine teklif götüreceğim."

Yüzümün renginin solduğunu hissettim. "Ne?"

Sırıttı. "Sorun mu var?"

"Ama kabul etmezse-" Özgürlük şansımдан vazgeçmiş olurdum ve yine de kardeşimi kaybedebilirdim.

"Bunlar benim şartlarım. Kabul edin ya da

etmeyin." "Eğer kabul etmezse, onu

bağışlayacak mısınız?"

"Bu bana bağlı değil." Sanki kardeşimin ölümü sıradan bir şeymiş gibi omuz silkti. "Nero'nun önüne kukla bir mafya koydun. Reddedilirse ne yapar bilmiyorum." İyi bir şey değil. "Önce benimle özel olarak konuşsaydın..."

Sikeyim.

GIO

Jackson yatağa girmesine yardım ederken Tommy yüzünü buruşturdu. Hâlâ güçsüzdü ve doktorlar hastanede daha uzun süre kalmasını istemişti ama ben bunu riske atamazdım. Onu eve götürmeliyim. Güvende. Korunmalı.

Sergio, Patrick O'Hara'yı alt edebildiyse, herkesi alt edebilirdi -Jackson, Tommy, Emilia...

Daha da kötüsü, Paddy'nin ölümünden sonra mafya saldırganlığını artırmıştı. Chicago'daki mülklerimizi ve holdinglerimizi (hepsi kara para aklama için paravan olan barlar, depolar ve oteller) terk etmek ya da daha fazla adam göndermek arasında seçim yapmak zorunda kaldım, bu da beni sadece söz konusu adamları kaybetme riskine sokmakla kalmadı, aynı zamanda New York'u zayıf bıraktı.

Mantıklı bir ses Chicago'yu kendi haline bırakmamı, mafyaya bırakmamı, uyuşturucuyu başka bir yerden getirmemi söylüyordu ama teslim olmak benim DNA'mda yoktu.

"Siktirip gidebilir misin artık?" Jackson onu yatırmaya çalıştığında Tommy tersledi.

İri adam güldü. "Cidden, nasıl hâlâ böyle bok gibi görünebiliyorsun?"

"Ölmüş olması gerekene' biraz saygı göster, pislik."

"Nasıl hissediyorsun?" Şaka yollu kabadayılığının altında Tommy'nin eve dönmesinden duyduğu mutluluğun yattığını biliyordum. İnfazcımı o gün hastanede Tommy'nin kanına bulanmış halde olduğu kadar hiç sarsılmış görmemiştim.

Hepimiz pisliktik, ama aileydik, kandan çok daha fazla kardeşlik. Lanetlenmemizde birbirimize bağlıydık.

"Sanki üç kez vurulmuş ve cennetin beyaz kapısından geri çevrilmiş gibiyim. Ve şeytan bile beni istemedi. İşte buradayım."

"Şeytanın canı cehenneme." Jackson sırtıttı. "Daha fazla ilaca ihtiyacın var mı?"

"Her zaman daha fazla ilaç alırım. Aptal morfin makinesi," diye h o m u r d a n d ı Tommy.

Kaşlarımı kaldırdım. "Doktor her an burada olabilir." Onu hastaneden çıkarmış olabilirdim ama maaş bordromuzda bir doktor vardı. Genellikle silah ya da bıçak yaraları için iyi para alıyordu. İyileşene kadar günde iki kez buraya gelip onu kontrol edecekti.

Jackson'ın telefonu çaldı ve kulağına götürdü. "Evet?" Tek taraflı konuşmayı dinlerken kaşları çatıldı. "Güvenliğini sağla. Seni arayacağım." Telefonu kapattı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Hudson depolarından biri ateşe verilmiş," dedi Tommy'nin yatağının ucuna oturarak.

İçimi bir tedirginlik kapladı ve pencerenin yanındaki sandalyeye yerleştim. "Kıyafet?"

Omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Andreas ve dolayısıyla Sergio bu bilgiyi paylaşmadıkça İrlandalılar depolarımızın nerede olduğunu bilmiyorlardı. Eğer mafya intikam için geliyorsa, içinde ürün bile olmayan bir depodan çok daha fazlasını istiyor olmalıydı. Pérez kardeşlerin bana tedarik ettiği az miktardaki ürünü bilinen herhangi bir yere getirecek kadar aptal değildim.

Hayır, bunun her yerinde Sergio'nun adı vardı. Outfit suları test ediyordu, belirsiz bilgilerle körlemesine ateş ediyordu.

"Ne yapacaksın?" Jackson dirseklerini yayvan dizlerine dayayarak sordu.

Elimi çeneme götürdüm. Chicago neyse de, New York'a adım attıkları anda vereceğim yanıt hızlı ve kararlı olmalıydı.

Outfit darmadağınktı -askerleri ölmüş, kaptanları dağılmış, liderleri saklanıyordu ama yine de bir şekilde harekete geçiyorlardı. Çünkü Sergio gitmiş olabilirdi ama bir liderleri vardı. Luca Donato. Sergio'nun emirlerini yerine getiriyordu ve Sergio'nun nerede olduğunu bilen tek kişi olmasa bile birkaç kişiden biri olduğunu varsayıyorum.

Luca, Emilia'nın hatırı için de olsa dostum olmasını istediğim bir adamdı ama şu anda düşmanımdı. Bu da bana sınırlı seçenek bırakıyordu.

Kendi bencilliğim beni onunla konuşmaktan ve hemen bir anlaşma yapmaktan alıkoyan tek şeydi. Yapılacak en akıllıca şey buydu, şiddeti durdurmak için en bariz seçenek buydu. Ama o hayır derse, Emilia da o mihrapta hayır diyecekti.

Bir zamanlar onun beni istemesini, kendi özgür iradesiyle beni seçmesini istemiştim ama bu gerçekçi değildi. Her dokunuşta, her sert sözde, Emilia'ya nasıl sahip olduğumu artık umursamadığımı, sadece sahip olduğumu fark ettim. Kendi çıkarlarımı riske atmak ve kardeşini ona karşı kullanmak da dahil olmak üzere her şeyi yapardım. O benim saplantımdı.

Eğer yarın evlenebilseydik, onu beyaz bir elbisenin içine sokar ve koridorda yürütürdüm ama evlilik cüzdanını almak iki hafta sürdü. Kıyafet'in önümüzdeki on gün boyunca ortalığı kasıp kavurmasına izin veremezdim.

"Luca Donato'yu bul ve onu Chicago'dan çıkar. Bakalım anlaşabilecek miyiz? Olmazsa, belki misafirimiz olarak geçireceği on gün onu sadakatini daha akıllıca seçmeye ikna edebilir."

"Bekle." Tommy elini kaldırdı. "Eğer seni reddederse, onu rehin mi alacaksın?"

"Evet."

"Neden? Elbette kabul etmezse, onu her halükarda öldürmek zorunda kalacaksınız..."

Jackson güldü. "Ama onu öldürürse, Kıyafet prensesi onunla evlenmez. Önce onu istiyor." Kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, onaylamadığı her halinden belli oluyordu. "Öyle değil mi, Gio?"

Ayağa kalktım, en iyi arkadaşlarıma bile kendimi açıklamayı reddediyordum. "Sadece onu al. Onu aldığında beni ara."

Kapıya doğru yürüdüm, yargılamayı kaldıramadım çünkü doğrusu kendimi yargılıyordum. Emilia mafyadan, işimden, ailemden önce gelmemeliydi ama ona karşı hissettiklerimde mantıklı bir şeyler bulmaya çalışmaktan çoktan vazgeçmiştim.

Bana tokat attığı ilk andan beri onu istiyordum. Parmağında yüzüğümün olduğu düşüncesi sikimi sertleştirdi. Şu anda benden nefret ediyor olabilirdi, ama yine de benim için çok tatlı bir şekilde boşaldı, dudakları bunun için yapılmış gibi sikimi emdi... Bunu ne kadar çok düşünürsem, o kadar az ahlaklı oldum.

Donato müttefik olur. Emilia benim karım olacaktı. Beni sevmeyi öğrenecekti. Her şeye sahip olabilirdim ve olacaktım da.

Arabayı Vice'ın yanındaki ara sokağa çektim ve terk edilmiş gece kulübüne girdim. Gün ortasıydı ve burası müzik ve müşteriler olmadan her zaman ürkütücüydü.

Jackson barda sessizce oturmuş, viskisini yudumluyordu. Yanında Luca Donato'dan başkası yoktu.

Jackson'ın adamlarından birkaçı odanın gölgelerine tutunmuştu ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. İnfazcım Donato'nun en büyük oğlunu bir tehdit olarak görüyordu.

"Jackson." Barın arkasına geçip kendime bir içki doldururken ikisi de hırpalanmış ve yara bere içindeydi.

Jackson'ın alt dudağında bir yarık vardı. Donato'nun elmacık kemiği kırılmış, kaşı kanamış ve kambur duruşuna bakılırsa kaburgası çatlamıştı. Her ikisinin de kıyafetleri kanlı ve yırtıktı ve çok fena kavga ettikleri belliydi. Ama Luca bana ters ters bakarken, Jackson sırttı. Birinin ona iyi bir dayak atmasına bayılırdı.

Luca'nın yüzündeki çürükler Emilia'yla aralarındaki benzerliği bulmayı zorlaştırıyordu ama bakışlarındaki temkinlilik, acı çekmesine rağmen omuzlarının çelik gibi duruşu bunu gösteriyordu.

"Luca Donato. Ben-"

"Senin kim olduğunu biliyorum."

"Güzel." Önüne bir içki koydum ve barın etrafında döndüm. Önünde durduğumda bar taburesinde döndü. "Bu işi kolaylaştırıyor. Sana bir teklifim var."

"Dur tahmin edeyim, amcamı ele vermemi istiyorsun," diye alay etti.

"Gerek yok. Amcan çok yakında ölmüş olacak. Senden tek istediğim Outfit'e liderlik etmen."

Kaşlarını çatarak bana baktı, yüzünü şaşkınlık kaplamıştı.

"Ve yaşamana ve tahta geçmene izin vermem karşılığında, sen ve ben evlilik yoluyla müttefik olacağız. Sen de... yani, Famiglia'nın bir imtiyazı gibi hareket edeceksin." Son kısmı kabul etmeyeceğini biliyordum ama Emilia bunu Nero'nun önüne kanlı bir gökkuşağının ucundaki altın küpü gibi koymuştu ve şimdi o da bunu istiyordu.

Luca güldü, kaburgalarını tutarken başını geriye attı.

Jackson başparmağını neredeyse kendisi kadar iri olan adama doğru salladı. "Onu hemen öldür, Gio. Zamanını boşa harcıyorsun."

Luca ayağa kalkmadan önce kahkahalar kesildi. "Siktir git. O haklı. Öldür beni, tıpkı babama yaptığın gibi." Gerçek kişisel pislikler için ayrılmış bir nefretle beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Seninle asla ittifak yapmayacağım. Asla aileme ihanet etmeyeceğim."

Ve bu ikimizi de çıkmaza soktu. O, malum nedenlerden dolayı, ben ise onu öldürürsem Emilia beni asla affetmeyeceği için. Ne olursa olsun onu gerçekten öldürmem *gerektiği* gerçeğinden şüphe yoktu. Sonunda şartları kabul etse bile, buna bağlı kalacağına güvenemezdim. Bir adam kendini kurtarmak için her şeyi yapar ve söylerdi. Ve şu anda Luca Donato'nun gözlerinde gördüğüm nefret seviyesine bakılırsa, ihanetin muhtemel olduğunu söyleyebilirim.

Bu da beni neden şu anda onun kafasına silah dayayıp tetiği çekmediğime getirdi - Emilia. O artık sadece benim zayıflığım değildi. Doğrudan kalbime açılan bir delik haline gelmişti.

"Neden olmasın? İhanet ailenizde yaygın bir tema gibi görünüyor. Sanırım Sergio kendi yeğenlerine bunu bu kadar kolay yapabiliyorken bana kazık attığı için alınmamalıyım."

Tepkisini dikkatle izledim. Sergio'nun bana ihanet ettiğini biliyor muydu? Kız kardeşlerine ne olduğunu biliyor muydu ya da umursuyor muydu?

Luca'nın çenesi karıncalandı ama hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey ele vermedi.

"Çok yakında bir seçim yapmak zorunda kalacaksın Luca. Bir haftadan kısa bir süre içinde Emilia ile evleneceğim-"

"Kız kardeşimi fahişen yapmış olman bir şey ifade etmiyor."

Yumruğum çenesine, onu bar taburesinden fırlatacak kadar sert bir şekilde çarptı. Bir an sonra ayağa kalkmış ve yüzüme bakıyordu. Jackson müdahale etmek için hiçbir hamle yapmadı. Gerek de yoktu zaten.

"Seni öldürmemek için gerçekten çok uğraşıyorum ama sen bunu zorlaştırıyorsun." Yere bir damla taze kan tükürürken başımı salladım. Ona sırtımı döndüm ve bardaki şişeyi alıp içimi yeniden doldurdum. "Sana zarar verirsem Emilia çok üzülür. Şimdi... eğer onu elde etmemin tek yolu seninle bir anlaşma yapmaksa, o zaman lanet olası bir anlaşma yapacaksın. Beni anlıyor musun?"

Sendeleyerek koltuğuna geri dönmeden önce tekrar güldü. "Demek benim küçük kız kardeşim de seni parmağında oynatıyor." Başını iki yana salladı. "Renzo onun için hainlik yaptı ve şimdi de büyük Giovanni Guerra öfkeli."

"Hata yapma Donato, amcan ölecek."

"Belki, ama Chicago'dan ayrılmak zorunda kalmadan önce değil." Kulağa hiç de sağlıklı gelmeyen bir öksürük çıkardı. "Hem mafyayla hem de bizimle savaşılamazsın. Benim şehrimde kaç adam kaybettin Guerra?"

Hemen orada boynunu kırma dürtüsüyle savaştım. Adamlarımın ölümü hafife aldığım bir şey değildi. Onların eşlerinin ve çocuklarının şimdi benim hatalarımın bedelini ödüyor olmasından nefret ediyordum.

Yine de ona duygularımı belli etmedim, bunun yerine yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "*Benim yüzümden* kaç kişi kaybettin Luca? Onun başlattığı bir savaş için Sergio'nun kaç adamı öldü? Bir adamın açgözlülüğü için."

Sessizliğe gömüldü.

"Aynen öyle." Nefesimi bıraktım ve bakışlarımı tiksintiyle onun üzerinde gezdirdim. "Bir daha düşündüm de, kendi adamlarını bu kadar az önemseyen bir adama ihtiyacım olmayabilir. Belki de Renzo onun yerine Outfit'i yönetebilir."

Bakışları benimkilerle buluştu, çenesi gergindi. "Küçük kardeşimi takip edeceklerini mi düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Olabilir de, olmayabilir de. Fark edemediğin şey, Outfit'in hayatta kalıp kalmaması ya da senin yaşayıp yaşamaman umurumda değil. Kız kardeşin yüzünden buradasın." Ona yaklaştım, kasıtlı olarak üzerine abandım. "Bunu düşünmen için sana birkaç gün vereceğim. Tam olarak on gün. Emilia'yla evlendikten sonra tekrar konuşacağız." Yanağını okşadım. "Tabii ki koşa koşa amcanın yanına dönmene izin veremem. O yüzden misafirimiz olacaksın." Sırıttım. "Jackson'ın misafirperverliğini çoktan tecrübe ettin."

Luca'nın dişleri birbirine çarptı. "Beni birkaç hafta hırpalamanın fikrimi değiştireceğini mi sanıyorsun? Bu zaman kaybı."

"Utanç verici." İç çekerek kadehimi kaldırdım ve bir yudum daha aldım. "Seçim senin Luca. Her iki durumda da seni ben kontrol edeceğim. Ya dışarıda olursun, mafyanı benim minimum müdahalemle yönetirsin ya da Famiglia'nın daimi bir tutsağı olarak çürürsün. Her iki şekilde de istediğimi alırım." Savaşın ve Emilia'nın sona ermesi.

Nero, gerekirse Renzo aracılığıyla kukla mafyasına sahip olacaktı. Umurumda bile değildi.

Bardağı bardağa çarpmadan önce ikinci içkimin kalanını da yudumladım. "Eğer kendi hayatın yeterince teşvik edici değilse, o zaman şunu düşün. Eğer bu işe yaramazsa, Nero Outfit'in tüm izlerini silecektir."

Kimse Nero Verdi'ye rahatsızlık vermedi ve hikayeyi anlatacak kadar yaşamadı. Ve bir kez olsun, canavarı serbest bırakmaya çok istekliydim.

"Benim ünüm abartılı olabilir Luca, ama seni temin ederim ki Nero'nunki değil. O yüzden seçimini yap; sana sadık olan adamları mı yoksa iki kız kardeşini de fahişe olarak satan amcanı mı? Eğer kendi kanını önemsemeyecek kadar ödleksen, en azından Sergio için ölen ve şimdi senin yüzünden ölecek olan adamları düşün."

Jackson'a döndüm. "Onu deponun bodrumuna götürün."

Sonra Luca Donato'yu acısı ve gururuyla baş başa bırakarak kulüpten çıktım.

EMILIA

Gio'nun nihayet bana tahsis ettiği yatak odasının tavanına baktım -sadece düğüne kadar. Ya da o öyle sanıyordu.

Sabah ışığı pervazların üzerinde oynaşıyor, avizeden sarkan küçük kristalleri yakalıyordu. Her zaman olduğu gibi, Gio olmadan uyuduğumdan beri yorgun ve huzursuz uyandım. Hayatım boyunca yalnız uyumayı başarmıştım ama onun yatağında geçirdiğim birkaç haftadan sonra, kollarının sıcaklığının beni sarmamasının nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum.

Ağdalı kâbuslar hafızamın kenarlarını tırmalıyordu, tam olarak anlayamadığım ve anlamak istemediğim karanlık şekiller. Gecenin bir yarısı sırf bedeninin varlığı iblisleri uzak tutsun diye onun yatağına girmemi engelleyen tek şey saf iradeydi.

Ben de istedim. Her şeyden çok.

Avucunun acısını, üzerimde zahmetsizce kurduğu kontrolü, beni her seferinde kendisine geri çekişini arzuluyordum. Onsuz kendimi kaotik, yoldan çıkmış hissediyordum. Kaybolmuş.

Giovanni beni hem en iyi hem de en kötü şekilde ele geçirdi. Bana daha önce hiç hissetmediğim bir aidiyet duygusu verdi. Sadece ona güvendiğimde, savunmasız olduğumda bir kenara atmak için.

Bu beni yalnız bıraktı, nefret etmeye kararlı olduğum bir adamı arzuluyordum. Gözlerimi kapattım ve neredeyse parmaklarını boğazımda hissedebiliyordum, aleti her yerime sahipmiş gibi içime giriyordu.

Parmaklarım karnımın üzerinden uyku şortumun içine kaydı. Onun için ıslanmıştım. Her zaman onun için ıslanmıştım. Klitorisime bastırdım ve bir parmağımı içime gömdüm, ama bu yeterli değildi. O değildi. Daha sert ittim, bir parmak daha ekledim-

Kapı çalındı. "Emilia."

Gio'nun sesiyle sıçradım ve elimi çektim, yüzüm yanıyordu. Ne yaptığımı biliyor muydu? Aman Tanrım.

"Bir dakika," diye ağzımdan kaçırdım.

Yataktan fırlayarak bir bornoz aldım ve belime bağladım. Odayı geçip kapıyı açmadan önce bir elimi saçlarımda gezdirdim.

Kapının pervazına yaslanmıştı, açık takım elbise ceketini siyah gömleğini ve göğsüne takılı silah kılıfını ortaya çıkarıyordu. Hiçbir erkeğin böylesine bariz bir şiddeti bu kadar güzel göstermeye hakkı yoktu. Armani'ye sarılmış bir ölüm gibiydi ve ben o dövmeli ellerin boğazıma dolanmasını, o ölümcül bedenini beni yere sermesini istiyordum.

Bakışlarımla onunla buluştuğu anda tenim karıncalandı, tüm bedenim onu arzuladı. O, güçlü kolların sıcak güvenliği ve ilk öpücüğün heyecanıydı. O tehlike, karanlık ve damarlarımdaki adrenalindi.

Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrılmadan önce bakışları üzerimde gezindi ve doğrudan amıma yöneldi. "Telaşlı görünüyorsun prenses."

"Ben... Neye ihtiyacın vardı?"

Çerçeveyi itti ve öne doğru adım atarak alanımı doldurdu. "Belki de soru şu olmalı: Neye ihtiyacın var?"

Uzandı, sağ bileğimi kavradı ve elimi yüzüne götürdü. Gözlerini kapattı ve işaret parmağımı burnunun altında gezdirdi. Ben de ona izin verdim, sanki pahalı bir puroymuşum gibi beni içine çekişinden etkilenmişim. O safir gözleri parlayarak açıldı ve beni esir aldı.

"Kukun güneş ışığı ve günah gibi kokuyor, piccola."

Yanaklarım alev aldı ve o da gülümsedi. Bileğimi daha sıkı kavrayarak işaret parmağımı ağzına aldı ve bir patırtıyla bırakmadan önce mırıldandı.

"Ve senin tadın da masumiyet gibi."

Beni yakmış gibi elimi çektim ve bir adım geri çekildim.

Peşimden geldi, beni bir av gibi takip ederek odaya girdi. "O tatlı amcığı parmaklarken beni mi düşünüyordun, Emilia?"

"Hayır."

Dışleri alt dudağını sıyırdı. "Yalancı."

İçimde dolanan cinsel gerilimden beni koruyabileceklermiş gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ne istiyorsun Giovanni?" Sesim titrek ve emin değil gibiydi.

"Senin dışında... Doktor Tommy için burada. Bir dakika içinde buraya gelip sizinle konuşacak."

Doktora ihtiyacım yoktu. "Ne hakkında?" "Doğum kontrolü."

Öfkemdeki artışa rağmen güldüm. "Ne zamandan beri *benim* vücudum hakkında karar veriyorsun?"

O kadar hızlı hareket etti ki geldiğini görmedim. Saçlarımı avuçladı ve sert göğsüne yapışmış bir halde ona bakana kadar başımı geriye doğru çekti. "İçine girmeme izin verdiğinden beri."

Avuç içim göğsüne indi, tırnaklarım gömleğine ve altındaki deriye battı, ona zarar verebilmeyi diledim, beni işaretlediği gibi onu da derinden işaretlemek istedim.

Boğazımı ısırdı, sıcak nefesleri tenimde karıncalanıyordu. "Seni becermem için bana yalvardığından beri." Dilini sıcak bir şekilde kaydırdı. "Benim olduğundan beri."

"Bu daha önceydi-"

"Söylediğimde ciddiydim. Seninle evleneceğim ve sana her şekilde sahip olacağım. Bedenini, kalbini, lanet olası ruhunu istiyorum ama senden bir çocuk istemiyorum."

Göğsüm hiç hak etmediği bir şekilde sıkıştı. Bu evliliği istemiyordum bile. Kesinlikle bir bebek istemiyordum, değil mi? Hayır. Kaçtığım her şeydi o. Bir mafya yavrusu.

"Seni bir daha *asla* becermeyeceğime göre bu boş bir nokta," diye tersledim. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim ve adam mükemmelliğin vücut bulmuş hali olsa da, onu eksik buluyormuşum gibi görünmeye çalıştım.

Nefesi yüzümde geziniyordu, dudakları dudaklarımdan sadece bir fısıltı kadar uzaktaydı ve nabzım kulaklarımda çaresizce, ihtiyaçla çarpıyordu. "Asla uzun bir zaman değil, piccola."

Ve ikimiz de biliyoruz ki senin elin kötü bir ikame. Tıpkı benimkinin senin mükemmel amının yerini tutamayacağı gibi."

Tanrım, zar zor nefes alabiliyordum. Ondan nefret ediyordum. "Haklısın. Muhtemelen gidip başka bir yerden almalısın." Sesimin seviyesini korudum ve hatta kendimi istediğimin bu olduğuna ikna etmeye çalıştım.

O kulübe gittiğini ve o sarışını becerdiğini hayal ettim. Onu masasının üzerine eğip, kulağına müstehcen sözler fısıldadığını. Ona iyi kız diyordu. Derin bir nefes aldım ve beni mantığımdan uzaklaştıran kıskançlıkla savaştım. Yüzündeki sırıtışa bakılırsa, bunu görmüştü.

Bir parçam bunu yapmasını istiyordu, beni daha fazla incitmesini ve haklı olduğumu kanıtlamasını istiyordu. Sevmem gereken biri olmadığını, güvenilebileceğim biri olmadığını kanıtlamasını. Çünkü kardeşimi ve beni öldürmekle tehdit etmesi yeterli değilmiş gibi görünüyordu. Tıpkı babam gibi onun da defalarca benim yerime mafyayı seçeceğini bilmeme rağmen.

"İstediğin bu mu Emilia? Başka birini becermemi mi?" Boştaki eli sırtımın alt kısmına gitti ve beni sert vücuduna yasladı. Ve *her yeri* sertti. Boyunu bana doğru uzattı ve dudaklarımdan çıkan nefese engel olamadım. "Ona bu şekilde dokunmam için mi?"

Dudakları boğazıma fısıldadı ve öfke beni tüketirken bile ürperdim.

"Onu öpmek için..." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, dilini ağzımın içine sokmaya zorlarken omurgamı eğdi.

Ve ben de onu öptüm, dil ve dişlerin öfkeli çarpışması damarlarımda kan kükremesine neden oldu.

Durdurmalıydım, onu uzaklaştırmalıydım ama yapmadım. Onun için güçsüzdüm ve o da bunu biliyordu. Şehvetin saldırısı ve onun beni istemesine duyduğum umutsuz ihtiyacın altında sakat kalmıştım. Bana acı verdiğinde bile. Keşke onu bir hastalık gibi kesip atabilseydim.

Onu sertçe ısırdım ve geri çekilmeden önce inledi. Alt dudağında bir damla kan birikti ve onu diliyle sildi. Günlerdir ilk kez canlı hissediyordum, aramızda dönen o tanıdık şiddet içgüdüsel bir şeydi.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

"Nasıl istersen öyle kabul et. Seni istemiyorum, kimi istersen onu becer." Kelimeler dilimde asit gibi hissediyordum ama bakışlarını tuttum. *Haklı olduğumu kanıtla. Senin için hissettiğim bu kalp ağrısına layık olmadığını kanıtla.*

Çenesi gerildi, gözleri parladı. "Peki. Eğer gerçekten istediğin buysa?"

"Evet, öyle."

Kapıya doğru döndüğünde onu çok mu zorladığımı merak ettim. "Doktorun dediğini yap, yoksa sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Sonra beni bıraktı, nefes nefese ve titreyerek, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Kontrolcü pislik.

Doktor birkaç dakika sonra geldi ve bana bir paket hap bıraktı. İlaçları ondan aldım çünkü kimi kandırıyordum ki? Onun düşüncesiyle kendime dokundum, onu öptüm... Ona teslim olmamak için kendime güvenmiyordum ve istediğim son şey bir bebektir.

Mafyaya ve bu hayata zaten bağlı olduğumdan daha fazla bağlanmama gerek yoktu.

EMILIA

Gio ve ben daha önce pek iyi şartlarda ayrılmamıştık, bu yüzden o akşam kapım çalındığında, kapıyı açtığımda onu karşımda görünce şaşırdım. Hatta bana bir elbise giymemi çünkü kulübe gideceğimizi söylediğinde daha da şaşırdım.

Sahip olduğum tek "kulüp" elbisesi neredeyse elbise bile sayılmazdı. Göğüslerimin arasına giriyor ve uyluğumdaki henüz iyileşmiş çirkin kurşun yarası da dahil olmak üzere bacaklarımın çoğunu gösteriyordu.

Odamdan dışarı adımımı attığımda Gio beni bekliyordu. Bakışları üzerimde geziniyordu ama sanki parmakları tenimin her santimini okşuyordu.

Kaşları birbirine yaklaştı. "Bunu giyemezsin."

Yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Oh, giyebilirim."

Kulübe gelmemi istedi, elbise giymemi istedi. ne aldığını. Başını sallayarak bir adım öne çıktı ve elimi tutarak yakut nişan yüzüğünü parmağıma geçirdi.

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Herkes kime ait olduğunu bilsin diye."

Gözlerimi devirdim ve koridorda ilerlemeye başladım. "İkimiz de gerçeği bildiğimiz sürece sorun yok."

Cinayetle ilgili bir şeyler mırıldanarak beni takip etti.

Vice'ın yanındaki ara sokağa girdiğinde, arabanın içindeki gerilim beni neredeyse boğuyordu. Gio motoru durdurdu ve kaputun etrafında dönerek benim için kapıyı açtı. Dışarı adımımı attım ve kapı çarpıldığı anda

Beni arabanın yan tarafına çarptı, dudakları dudaklarıma düşmeden önce beni sert göğsüne hapsetti. Sert, aç ve zar zor kontrol ediliyordu. Direnmeliydim ama yapamadım.

"Bu lanet elbiseyi giymek zorundaydım." Üzerimden yırtıp atmak istercesine kalçamdaki kumaşı yumrukladı.

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım, ona ters ters bakarken birkaç hırıltılı nefes ectim. "Sanki gardırobumu kendim seçiyorum." Yine de beni istemesinin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim, onu reddetmeye kararlı olsam bile.

Elimi tuttu, başparmağı devasa yakutun üzerinde gezindi. Herkesin önünde üzerime işemiş de olabilirdi.

Beni arka kapıdan geçirip merdivenlerden yukarı, ofisine götürdü ama geçen seferki gibi orada kalmak yerine cam kapıdan VIP alanına geçirdi. Müzik çok gürültülüydü, her notada içimi titretiyor, tüm binanın kalp atışlarının hızlandığını hissettiriyordu.

Gio beni köşedeki bir kabine götürdü. Kulübün neredeyse her köşesini görebilen, diğerlerinden ayrı bir yer gibi görünüyordu. VIP bölümü bir asma katta oturuyordu, ana kulüp ise aşağıda kıvranan bedenlerden oluşan bir denizdi. Aşağıdaki insanlar mutlu görünüyordu. Sarhoş. Müziğin ve birbirlerinin içinde kaybolmuşlardı.

Gio oturdu ama ben yanına oturamadan beni kucağına çekti. Kısa elbisem yukarı sıyrılmış, neredeyse külotumu ona gösterecekti. Avuç içi uyluğuma indi, sıcak ve nasırlıydı, başparmağı bana verdiği yara izinin etrafında dönüyordu. Her parçam Gio'nun başparmağının tenimde yavaşça gezinmesine, altımdaki uyluklarının sert baskısına, vücut ısısına odaklandı.

Tüm bu süre boyunca hiç etkilenmemiş görünüyordu. Krallığını inceleyen bir kral gibi rahatça oturuyordu, peki bu beni ne yapıyordu? Kesinlikle kraliçesi değil. Belki evcil hayvanı.

Garson bize içki getirdi, önüme pembe ve meyveli bir şey koydu. Bir yudum aldım, tamamen alkolsüz olmasını bekliyordum, ama tatlılığın altında sadece bir miktar yanık tadı aldım.

Nefesimi tutarak dikkatimi diğer masalara verdim. İnsanlar içiyor, gülüyor, dans ediyordu. Hayatlarının ne kadar normal olduğuna dair bir özlemle sarsıldım. En büyük sorunumun yarın akşamdan kalma olmak, fatura ödemek ya da final sınavına girmek olmasını diledim. O normal hayatları arzuluyordum.

M¼cadeleler. Mafyalar, ittifaklar ve aile üyelerimin hayatları için takaslar değil. Gio'yla sıkışıp kaldığım balonun dışında her şey çok basit görünüyordu, ama burada... burada, karmaşık ötesi idi.

"Beni neden buraya getirdin, Gio?" diye sordum.

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz Laylah belirdi. Omurgam kökleşmiş bir nefretle kaskatı kesildi. Kadın bana hiçbir şey yapmamıştı, gerçekten. Benim önümde pervasızca Gio'ya asılmıştı ama önce onunla yattığından emindim, belki de asıl kızması gereken oydu. Yine de parmağında yüzük olan bendim.

"Gio." Geniş bir gülümseme yaydı, göğüsleri neredeyse dar siyah elbisesinden dışarı fırlayacaktı. "Seninle konuşmam gerek." Kaşlarını kaldırdı ve başını ofise doğru eğdi.

Peroksitli saçlarını kafatasından koparmak isteyerek kaskatı kesildim.

"Bana bir dakika ver," dedi ve sonra o lanet gözlerini kafatasından ayırmak istedim.

Laylah ofise doğru hızla ilerlerken tepki vermemek için kendimi sakın kalmaya zorladım.

Gio saçlarımı ensemden süpürdü, dudakları yan tarafa doğru ilerledi ve kulağımın altına bastırdı. "Hâlâ başka birini becermemi istiyor musun Emilia?"

İncinmeye hakkım yoktu. Ona başka birini becermesini söyledim... Yine de kendimi göğsümdeki acıya hazırlayamazdım. Kendimi hasta hissettim; ağlamak ve ona bağırarak istedim ama yapmadım. Çünkü onun da beni haklı çıkarmasını, korkunç olmasını ve ona karşı hissettiğim her neyse onu yok etmesini istiyordum. Böylece beni incitemeyeceği soğuk bir evliliğimiz olabilirdi.

Kendimi toparlayarak kucağından kalktım ve yüzümü ona döndüm. "Eğer istediğin buysa." *Lütfen bunu isteme.*

"Yani o ofise Laylah ile gidersem kıskanmayacak mısın?"

Kalbimin hızlı atışlarını sakinleştirmeye çalışarak derin bir şekilde yutkundum. Bu evliliği kalbim ve akıl sağlığım yerinde olarak atlatabilmem için en iyisi buydu. "Kıskanmak için umursamam gerekir." Yalanlar dudaklarımdan dökülürken kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyorsun, Giovanni." Vuruşu gördüm, zaten mühürlenmiş bir tabuta çakılan çivi yi.

Ayağa kalkmadan önce bakışları sertleşti, çenesi karıncalandı. "Pekâlâ." İçkisini aldı ve benden uzaklaşarak ofisine doğru yürüdü.

Kapıyı açıp içeri girmesini izledim. Beni bırakıp ona gitmesini izledim. Çünkü onu ben itmiştim. Güzeldi. Bu iyiydi.

Gerçekten umurumda olmayana kadar içmek istedim. Kardeşimin boğazına, benim boğazıma bıçak dayadığında ona karşı hissettiğim tüm duyguları yok etmeliydi. Umarım Laylah'ı beceriyordu. Belki o zaman sonunda onu istemeyi bırakırdım.

Zihnim, o aynalı camın arkasında benden sadece bir metre ötede neler olduğunu hayal ederek çılgına döndü. Parmağımdaki yüzük aniden beni yakıyormuş gibi hissettirdi. Yüzüğü çıkardım ve çantama attım.

Siktir et Gio'yu. Dans edecek ve yabancılarla dolu bir kalabalığın içinde kaybolacaktım. Sadece birkaç dakikalığına normal bir kız olacaktım. Küçük bara doğru yürüdüm ve bir içki daha sipariş ettim. Beklerken her zerrem arkamı dönüp o lanet ofise bakmak istiyordu. Ensemdeki bir kaşıntı gibiydi ve beni çıldırtıyordu. İçki barın üzerine iner inmez onu mideye indirdim.

Merdivenlere doğru yürümeden önce "Nişanlığımın hesabına ekle," dedim.

Bir kas duvarı yolumu kapattı ve bakışlarım Jackson'ın çatık kaşlı yüzüne inmeden önce geniş bir göğsün üzerinden yukarı doğru iz sürdü. Küçük bir adım geri attım çünkü her ne kadar bana zarar vermeyeceğini düşünsem de, o çok korkutucuydu. Topuğumun üzerinde yalpaladım ve eli kolumu kavrayarak beni sabitledi.

"O sikini yalatırken bebek bakıcılığı görevini sen mi üstlendin?"

Sert ifadesi yerini daha tanıdık bir gülümsemeye bıraktı. Hâlâ korkutucuydu ama gülümsediğinde çok daha az korkutucuydu. "Oraya gidemezsin, küçük serçe."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Neden?" "Patronun emirleri."

"Yani, dans edemez miyim?"

"Elbette yapabilirsin, tatlım. Tam burada."

Etrafıma bakındım, dans eden sadece iki sarhoş kadın ve onları kişisel bir gösteriymiş gibi izleyen bir masa dolusu erkek vardı. Hayır, teşekkürler.

Sikerim böyle işi. "Gio bu kulübün sahibi, değil mi?" "Evet..."

"Ve birkaç gün içinde onunla evleneceğim, yani ev benim olacak." Gözlerinde eğlence parıldıyordu. "Sanırım öyle."

"O zaman ben de kulübümde istediğim yere giderim."

Bir kahkaha atarak başını geriye attı ve ben de onu iterek geçtim. "Biliyor musun, sen devam et." Arkamdan geldi, devasa ağırlığı her adımda metal merdivenleri sarsıyordu. "Ama seni uyarmadığımı söyleme." Devasa gövdesini üzerime doğru kıvrıp dudaklarını kulağıma yaklaştırırken elini omzuma attı. "Yerinde olsam o yüzüğü geri takardım."

Omzunun üzerinden cam ofise baktım. Vücutlarının iç içe geçtiğini, onun adını inlediğini hayal edebiliyordum- "Hayır, yapacağımı sanmıyorum."

Tekrar güldü ve kolunu dans pistine doğru uzatarak beni serbest bıraktı.

Kalabalığın arasına karıştım, Jackson beni takip etmedi ama izlediğini hissedebiliyordum. Müzik üzerimden akıp giderken, bedenler her yandan sıkıştırıyor, enerjileri beni etkiliyordu. Duygusal karmaşama rağmen, kalçalarım ritme göre sallanırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Çok... özgürleştiriciydi.

Birkaç dakika sonra eller kalçalarıma indi, sert bir vücut müzikle birlikte benimkine doğru hareket etti. Omzumun üzerinden baktığımda Gio'yu görmeyi bekliyordum ama tabii ki nişanlım meşguldü.

Dans partnerim dağınık saçları, rahat gülümsemesi ve genç yüz hatlarıyla üniversiteli bir sporcuya benziyordu. Onu itmeyi düşündüm ama sonra bakışlarım o ofise kaydı, aynalı dış cephe yanıp sönen ışıkları ve kıvranan bedenleri yansıtıyordu. Onu masasının üzerinde domaltmış mıydı? Ona ne kadar iyi bir kız olduğunu mu söylüyordu?

Bu düşünceleri bir kenara bıraktım ve yabancıyla dans ettim, ellerini vücuduma koymasına izin verdim. Kalçalarımız ritme göre hareket etti, onun sert baskısı

kıçıma sürtünüyordu ama umurumda değildi. Bu kadar basit bir Şekilde istenmek iyi hissettiriyordu, ismimden dolayı değil. Bir meydan okuma ya da sahiplenme olduğum için değil. Bu adam benden dans etmek ve muhtemelen sevişmek dışında bir Şey istemiyordu.

Hayatımın ne kadar geri olduğunu fark ettiğimde güldüm. Diğer kızlar bağlılık ararken ve sıradan tek gecelik iliŐkilerden kaçınırken, bu fikir bana çekici geliyordu. Boynumdaki saçları süpürdü ve sıcak dudakları boğazımı okşadı. Kaskatı kesildim, içimde suçluluk duygusunu andıran bir düğüm oluştu. Ve Gio'nun Şu anda nerede olduğunu düşünürsek bu çok saçmaydı.

Gözlerimi kapattım ve Laylah ile onun birlikte olduğu görüntüyü uzaklaştırmaya çalıştım. Gözlerimi açtığımda, Kızıldeniz'in önümde ikiye ayrılıŐını izliyor gibiydim. Dansçılar kalabalığı yaran yalnız fiğrden uzaklaŐtılar. Gio'dan mı korkuyorlardı, yoksa varlığı o kadar hkmediciydi ki insanlar içgüdüsel olarak ondan uzaklaŐıyorlar mıydı, emin değildim.

Dans pistinde ava ık mıŐ bir kaplan gibi sinsice ilerliyordu, bakışları tamamen bana sabitlenmişti. fkesi içgüdüsel bir Şeydi, tenimi okŐuyor, nabzımı çılgınlığa sürüklüyordu. Hastalıklı bir yanımdan hoŐlanıyor, bunu istiyordu. Onun kıskanılığını, öfkesini, benim ona asla veremeyeceğim bir Şeye başkasının dokunmasını arzuluyordum.

Arkamdaki adam hareketsiz kaldığım gerçeğinden tamamen habersiz görünüyordu. Dudakları tekrar boynuma değdi ve başımı yana eğerken Gio'nun bakışlarını üzerimde tuttum. Çenesi kalbimle birlikte sıkılaştı, adrenalin bir yük treni gibi damarlarımda dolaşmaya başladı. Tenim ısındı, kalalarımdaki ellerle ya da boynumdaki dudaklarla hiçbir ilgisi olmayan nem kalçalarımın arasında birikti.

Gio durdu, üzerimde yükseliyordu, vücudu neredeyse Şiddetle titreşiyordu. Kahretsin, gerçekten kızgındı. Bir cinayete tanıklık etmek üzere olabileceğimi fark ettim.

Kalamdaki eli fiziksel olarak kaldırdı ve kulağıma bir çığlık geldi. Gio adamın elini kırık kemikler olduğunu düŐündürecek bir açıyla arkaya doğru bükerken ben yolumdan çekildim. Midem yuvarlandı ve suçluluk duygusu içime saplandı.

Adam sessizce ağlıyordu, sesi zonklayan müzik tarafından bastırılmıştı. Gio adamın kulağına bir Şeyler fısıldadığında yüzü acıdan korkuya dönüştü.

kulağına.

Etrafımızdaki herkes durup gece kulübünün ortasında saldırıya uğrayan adama baktı. Bir an sonra Jackson oradaydı, hıçkıran adama yardım etmeden önce Gio'yu itiyordu. Sporcuyu sürükleyerek götürmeden önce kaşlarını kaldırarak bana baktı ve "Sana söylemiştim," diye bağırdı.

Ve sonra ben, Gio ve onun öfkesi kaldık. Etrafımızdaki insan denizine rağmen, korku kan dolaşıma sert ve hızlı bir şekilde girdi.

Yırtıcı bir hayvana yakalanmış bir av gibi, kaçmak için karşı konulmaz bir dürtü hissettim. Döndüm ve kalabalığı yararak ilerledim, panikle attığım her adımda adrenalin yükseliyordu. Dans pistinin kenarına kadar gelmişim ki bir el enseme mengene gibi kavradı. Bir kas duvarı sırtımla buluştu, çam ve nane kokusu havayı kirleten ter ve parfüm kokusunu kesti.

"Üç," diye kulağıma homurdandı.

Başımı yana çevirdim, nabzım çılgınca atarken dudaklarım çenesinin kirli sakalına değdi. "Bir ve ikiyi hatırlamıyorum."

"Biri, başka birinin sana elini sürmesine izin verdiğin zamandı." Parmakları kalçamda ırkıldı. "İki, üç ve dört, dudaklarını lanet tenine değdirmesine izin verdiğin zamandı." Boğazımı ısırды, tam nabzımın üzerinden ve morartacak kadar sert. "Yani, koşmak, aslında, seni beşe getiriyor. En azından." Saçlarımı avuçladı ve yüzümü ona çevirdi, mavi gözlerinde vahşi bir şey parlıyordu.

Bir damla panik, kendisi başka biriyle *sevişirken* dans ettiğim için beni azarlamasına duyulan öfkeyle karıştı. Elini tutmasına karşı koyarak saldırdım. Her iki bileğimi de tek eliyle tutmadan önce tırnaklarım yüzünü tırmaladı. Yanağında üç pembe çizgi belirdi ve dudaklarını büken hınzır gülümseme beni bir adım geri atmaya zorladı.

"Oh, piccola. Bu acıtacak." "Siktir git, Giovanni."

Hiçbir uyarıda bulunmadan kalçalarımдан tuttu ve beni omzunun üzerinden fırlattı. "Gio!"

Kimse onu durdurmak ya da bana yardım etmek için bir şey yapmadı. Olsa olsa başka tarafa baktılar ve ben öfkeyle çılgılık atmak istedim. Siktir et onu, siktir et onları, hepsini siktir et.

Kapıyı arkasından çarparak yukarı çıktı ve ofisine -boş ofisine- girdi. Beni yere indirirken ani sessizlikte kulaklarım çınladı. Vücudum onun her santimine doğru kaydı ama ayaklarım sert bir yüzeye çarptığında rahatlayamadım. Beni cama doğru bastırarak içine hapsetti. Her santimi gerginlikten kılcal damarlarına kadar gerilmişti.

"Benden uzak dur." Onu ittim ve o da bileklerimi kavrayıp başımın üzerine çekti.

"Şimdi beni zorlamanın sırası değil, Emilia."

"Ah, pardon, unutmuşum, sadece uzanmam ve ne verersen onu almam gerekiyordu." Ona ters ters baktım. "Laylah iyi bir kız gibi uzanıp bunu kabul etti mi?"

Dudaklarında yavaş bir sırıtış belirmeden önce kaşlarını kaldırdı. "Tsk, tsk. Kıskandın mı prenses? Hayır, kıskanmak için umursamanız gerekir."

"Umurumda değil."

Parmakları boğazıma dolandı. "Yani, onu becerdiğimi düşündüğün için mi o pisliğin sana dokunmasına izin vermedin?"

Bunu yapmış mıydım? Hayır, pek sayılmaz. Belki...

Gözlerinde nabzımı hızlandıran tehlikeli bir şey titreşiyordu. "Yüzüğünü bu yüzden mi çıkardın?" dedi dişlerini sıkarak.

"Kiminle istersem onunla dans edebilirim."

"Oh, prenses..." Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek esprisiz bir kahkaha attı. "Yanlış."

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce tutuşu çeneme kaydı, sert, acımasız ve iddialı. Bu öpücük her parçamın ona ait olduğunu ve etimi kemiklerimden sıyrması gerekse bile bunu yapacağını söylüyordu. Tadı tehlike ve güvenlik gibiydi ve ondan kaçmak istediğim kadar beni asla bırakmamasını da istiyordum. Benden uzaklaştı ve saçlarımı yumruklayıp beni masasına doğru itmeden önce ciğerlerime birkaç yakıcı nefes çektim. "Masanın kenarına tutun, Emilia."

"Hayır." Prensip olarak ona karşı çıktım ama aslında sadece onu kıskırtmak istiyordum. Bana zarar vermesine, beni kontrol etmesine, beni cezalandırmasına ihtiyacım vardı. Ama bunu isteyemezdim, buna boyun eğemezdim. Böyle olmak zorundaydı; öfkeli, şiddetli ve hükmedici.

Başımı yana doğru çekerek elmacık kemiğimi tahtaya sürttü. "Masayı kavra. Şimdi."

Nabzım hızla atıyor, beklenti başımı döndürüyordu. Kollarımı uzattım, parmaklarım tahtanın kenarına dolandı.

"Aferin kızıma."

Övgülerin altında ezildim ve bunun için kendimden nefret ettim. Bu sürekli bir savaştı, ona karşı gelmek ve onu memnun etmek arasında sıkışıp kalmıştım. Eteğimi kalçalarım kadar çekti ve avucunun çatlamasından hemen önce serin hava tenimle buluştu. Şaşkınlıkla haykırdım, sonra kemerinin şingirtisini duydum. Beni becerecek miydi? Bunu istiyor muydum? Hayır, Tanrı aşkına, daha yeni başkasını becermişti.

Bir çatırtı havayı doldurduğunda her şey aniden durdu ve ardından uyluklarımın arkasında şiddetli bir acı hissettim. Çığlık attım ve ateşin derimi parçaladığını hissettiğimde masayı bıraktım. Beni boynumdan tekrar yere yapıştırdı.

"Bırakın beni!"

"Beş ihtar, prenses. Sana beş vuruş yapacağım ve sen de onları sayacaksın." Acı uyluklarımda zonkluyordu ama göğsümü bir kez daha masaya indirdim ve tutuşuma devam ettim. Belki meydan okumanın etkisiydi, belki de içten içe acıdan hoşlandığım, onu arzuladığım için kafam karışmıştı. Ve bunu sadece o sağlayabilirdi.

"Bir," diye nefes aldım.

Sonraki iki darbe kıcıma isabet etti ve yüzlerce küçük jilet bıçağı derimin üzerinde geziniyormuş gibi hissettirirken gözlerim yaşardı.

Son vuruşa zorlukla nefes alabiliyordum, vücudum endorfin ve adrenalinle doluydu. Cildim yanıyor, gözyaşlarım yüzümü çiziyordu ama yine de kendimi günlerdir hissetmediğim kadar huzurlu hissediyordum. Hatta haftalardır.

Saçlarımı kavrayan Gio beni ellerimin üzerine çekti ve beni öpebilmesi için başımı eğdi. Dudakları başlı başına bir cezaydı. Talepkâr,

Kontrol ediyordu. Bu bir öpücük değildi; sanki birisi onun bölgesine izinsiz girmiş ve bunu işaretlemesi gerekiyormuş gibi bir iddiaydı. Kalçaları istismara uğramış kıcıma sertçe bastırarak beni masanın kenarına hapsetti.

Tüm bunların şiddetiyle, o olmayan her şeyi unutmuştum. Boynumdaki derinin yumuşak kayışını, sıkıca kavrayıp havamın çoğunu kesene kadar zar zor fark ettim.

"Uyluklarını aç, Emilia. Güzelce ve genişçe. O daracık amını göreyim."

Parmaklarını kalçamın iç kısmında gezdirirken duruşumu genişlettim, sadece kabarık yaralardan birinin kenarını yakaladım. İç çamaşırımı yana kaydırıp bir parmağını amımda gezdirmeden önce bir nefes çektim.

"Sırılsıklam olmuşsun prenses," diye inledi kulağıma. "Güzel tenindeki kemeri seviyorsun. Seni işaretliyor."

İki parmağını içime bastırdı ve kemer boğazımı daha da sıkarken nefes nefese kaldım. "Seni sikmek ve durmam için yalvarana kadar bu şekilde boğmak istiyorum. Beni affetmen için yalvar."

Hiçbir şey için yalvarmayacaktım. Kalçaları benimkilerin arkasına bastırıyor, elinin her hamlesiyle yaralarımı sızlatıyordu.

Beni becerdi, oksijensiz bıraktı, sayıklayana kadar bedenimi kontrol etti.

"Bu kimin amı, Emilia?"

Ağzımı kapattım ve o da durdu. Onu öldürmek istedim.

Çekildi ve klitorisimi tokatladı, şok zevki kesti. "Söyle bana prenses." Parmaklarını tekrar içime soktu, o kadar sertti ki masanın kenarına çarptım, kemer havamı kesti.

"Senin," diye nefes nefese kaldım. "O senin."

Boğazımı öptü, sert ve hızlı bir şekilde içime pompaladı. "Çok mükemmel, piccola."

Bileğimi çevirdi ve amım onun etrafında kenetlendi, zevk omurgamı yırttı. Başım dönüyor ve ciğerlerim yanıyordu. Kemerini gevşetti ve ben masanın üzerine yığıldım, nefes nefese kaldım. Fermuarının sesini, arkamdaki baskısını belli belirsiz fark ediyordum...

"Aferin kızıma."

Tam o anda bu iki kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama beni mutluluk sersemliğinden uyandırdılar. *Ona iyi bir kız mı demişti?* Elimde olmadan Laylah'ın vücudunun kısa bir süre önce burada olduğunu hayal ettim. *Onu sikmesi için yalvarmış mıydı?*

Aletinin girişime süründüğünü hissettim ve mide bulantısı boğazıma kadar yükseldi. "Dur."

Durakladı. Geri çekilmeden önce kalbimin üç hızlı atışını ve sendeleyerek aldığım bir nefesi saydım.

"Ne?"

Ayağa kalktım ve hâlâ boğazımda olan kemeri tırmaladım, aniden paniğe kapıldım, buradan başka bir yerde olmak istedim. "Dur dedim. İhtiyacım var..." Neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum ama kemeri çözdü ve ben de elbisemi tekrar aşağı çekerek masadan uzaklaştım. "İhtiyacım olan..."

"Emilia." Önüme geçerek iki eliyle yüzümü kavradı.

Gözlerimi kapattım, ona bakamıyordum, ona ne yaptığını biliyordum, hemen ardından beni becereceğini biliyordum. Kendimi kirlenmiş ve kullanılmış hissediyordum. Ona onunla gitmesini söylemiş olmam yaralı duygularım için önemli görünmüyordu. "Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım.

Bir sessizlik, bir kumaş hışırtısı oldu ve sonra ceketini omuzlarıma örttü. Sanki tüm çıplak tenimi örtebilecekmiş gibi ceketini üzerime çekti ama o anda neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünmesinden nefret ediyordum.

Gio anahtarlarını aldı ve kulübün dışına çıkana kadar beni merdivenlerden aşağı indirdi. Arabaya binmem için kapıyı açık tuttu ve oturduğumda, istismara uğramış kalçalarım ve kığım acıyarak yüzümü buruşturdu.

Gio üzerime uzanıp emniyet kemerimi bağladıktan sonra elime bir şişe su tutuşturdu. "İç şunu. Hepsini iç." Bir kutu Tylenol bulmadan önce torpido gözünü karıştırdı. Kalçama iki hap yerleştirdi. "Al bunları." Ben de içtim.

Eve dönüş yolculuğu sessizdi ve gerginlik olsa da sessizliği huzur verici buldum. Endorfin yüklü zihnimden düşünceler geçmeye çalıştı ama ben

bir kez olsun sakindi. Hüzünlü ama sakindi. Belki de bugünlerde umabileceğim en iyi şey buydu.

Hamptons'taki evin kapısından içeri girdik ve yola çıktık. Araba ön kapının önünde durdu ve bir an için ikimiz de hareket etmek için herhangi bir çaba göstermedik.

"Ona dokunmadım," dedi sessizliğin içinde.

Ona inandığımdan emin değildim, bunun bir önemi olup olmadığını bile bilmiyordum. Kapıyı açtım ve ceketini omuzlarımdan sıyırıp koltuğa bıraktığım anda onun kokusunun yasını tuttum.

"Mihrapta görüşürüz, piccola."

Kapıyı kapattım ve içeri girdim.

GIO

Emilia'yı üst kata kadar takip etme dürtüsü, derimin altında ulaşamadığım bir kaşıntı gibiydi. Aletimi içine gömmek, onu işaretlemek, gerekirse onu dölleriyle yıkamak istiyordum. Ama her zaman olduğu gibi, her şey bundan daha karmaşıktı.

Bunun yerine duş aldım, sikimi yumruklarken sıcak suyun kaslarımdaki gerginliği azaltmasına izin verdim. Çizgili kışını ve kalçalarını hayal ettim, amının benim olduğunu söylediğini neredeyse duyabiliyordum. Elimini duvara dayadım ve onun burada benimle birlikte olduğunu, dizlerinin üzerinde, sikimi tatlı tatlı emdiğini hayal ettim. Omuriliğimden aşağıya sıcaklık yayılmadan önce taşaklarımla gerilmesi için gereken tek şey buydu. Yıkamadan önce fayansı boşalmamla boyadım.

Yardıma oldu. Birkaç dakikalığına. Ama çok geçmeden kaşıntı geri geldi ve kendimi onun yatak odasının önünde buldum.

Kapısını hafifçe aralayıp onu uyurken gördüğümde kendimi bir sürüngen gibi hissettim. Koridorun ışığı kocaman yatağın üzerine yayılmış, onun ortada kıvrılmış minik halini ortaya çıkarmıştı. Vücuduna gerginlik yapışmıştı, kaşlarının arasında küçük bir çatık çizgi vardı. Rüyasında ne gördüğünü merak ettim. Beni mi? Laylah'la beni mi?

Laylah'ı becerdiğimi düşünmesine neden olduğum için kendimi suçlu hissettim, hatta iğrençti. Başka birini isteyebileceğim fikri çok saçmaydı. Kıyafet prensesine olan takıntım o kadar derindi ki, bu lanet olası sorundu.

Yine de ona bir şey kanıtlamam gerekiyordu. Emilia'nın beni istemediğine gerçekten inanıp inanmadığından ya da istediği için mi beni kendinden uzaklaştırmaya çalıştığından emin değildim. Karmaşık bir yaratıktı, ihanetle yoğrulmuş ve güvensizlikle doluydu.

Yine de bir şey açıldı, tatlı nişanlım kıskançtı ve bu beni memnun ediyordu. Beni memnun etmeyen şey, onu başka bir erkeğin dokunmasına izin vermeye itmesiydi.

onu. Elleri kalçalarında, dudakları boynunda, benim olana sahip olabileceğini düşünürken hâlâ gözümün önünde. Jackson olmasaydı ölmüş olacaktı ve Jackson mantığın sesi olduğunda... İşte o zaman kaybettiğimi anladım. Beni kaybettirdi, her nefeste aklımı başımdan *aldı*. Onu sahiplenip cezalandırmak istememe neden oldu ve cezalandırdım da. Ama ne kadar öfkeli olsam da, o pembe çizgiler teninde ne kadar güzel görünse de, onu incitmek istemiyordum. En azından duygusal olarak. Ve verdiğimi de biliyordum.

Benden durmamı isterken yüzünde beliren paniği hatırladığımda göğsüm sıkışmıştı. Benden durmamı istemesini, buna mecbur kalmasını *hiç* istememiştim.

Bu, onu yanlış anladığım ya da durumu kötü idare ettiğim anlamına geliyordu ve bunun için hiçbir mazeret yoktu. Daha da kötüsü, bunu telafi edemezdim çünkü o ayrı bir odada uyuyor, benden nefret ediyor, tutkusuz bir evliliğe hazırlanıyordu.

Yine de onun mesafesini kabul edemezdim. Aramıza koca bir dünya koyabilirdi ve bu onun benim olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Korumak için benim. Sevmek için benim.

Bu yüzden buradaydım, onu uyurken izliyordum. Sanki onlardan biri olduğumu bildiğim halde onun şeytanlarını kovabilirmişim gibi.

Bir mıknaş gibi beni yatağının yanına, yüzünün mükemmelliğine bakana kadar kendine çekti. Yanağına dokunduğumda bana doğru döndü, dudaklarında ismim mırıldanıyordu. Emilia benimle diş diş mücadele edebilirdi ama bunu onun da en az benim kadar hissettiğini biliyordum.

Onunla evlenecek ve kendi etrafına ördüğü o lanet duvarları yıkacaktım. Kalbi olmadan şehvetini ya da ruhu olmadan bedenini istemiyordum. Onun her parçasına sahip olacaktım, tıpkı benim her parçamı tükettiği gibi. Sonsuza kadar.

Gösterişli bir düğün için zaman yoktu ama New York adliyesinin balo salonunda durup en yakın arkadaşlarımı ve ailemi oluşturan bir avuç konuğa bakarken, Emilia'ya daha fazlasını vermediğim için pişmanlık duydum.

Umursadığından değil. Bana defalarca bunun sadece bir iş olduğunu söyleyerek bunu açıkça belirtmişti. Ama her zaman öyle olmayacaktı; bundan emin olacaktım. Ona daha akılda kalıcı bir şey vermeliydim.

Nero yanımda kıpırdandı, göstermelik sağdıç. Resepsiyon ya da konuşma olmayacaktı ama ailesiyle üç adım ötede oturmak yerine smokinle burada durmasını istediğimde Nero'nun yapabildiği kadar duygusallaşmıştı.

"Gergin misin?" diye sordu.

"Olmalı mıyım?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Öyleydim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Seni düzenli olarak öldürmekle tehdit eden bir kadınla evlendin. Ben de çok gergin olurdum."

Güldü. "Kıyafet prensesinin seni bıçakladığını duymadığımı sanma."

"Lanet Tommy ve onun koca ağzı."

Beni omzumdan alkışladı. "Yine de eğlenceli, değil mi?"

"Etrafım psikopatlarla çevrili," diye mırıldandım.

Yine de haklıydı; Emilia'nın canımı yakması hoşuma gidiyordu. Onun dövüşü sikimi en az hayatım kadar sertleştiriyordu.

Klasik müziğin uğultusu odayı doldurdu ve dikkatimi derme çatma koridorun diğer ucundaki kapılara çevirdim. Emilia, Renzo'nun koluna yapışarak içeri adım atmadan hemen önce kapılar gıcırdayarak açıldı.

Kalbim birkaç atım boyunca kendi kendine takıldı, ciğerlerim hava almayı unuttu. Her zaman büyüleyiciydi, ama lanet olsun...

Beyaz danteller üzerine yapışmış, yaprakları andıran kumaş kıvrımlarını sevgiyle şekillendirmişti. Koyu renk saçları sırtından aşağı dökülüyordu, evcilleştirilmiş ama yine de vahşi, tıpkı onun gibi. Mükemmeldi, şimdiye kadar gördüğüm ve muhtemelen göreceğim en güzel şeydi.

Bana doğru yürürken bakışları yere sabitlenmişti, kardeşiyle sessizce konuşurken yanakları pembeye boyanmıştı. Ona bakmasını istedim.

Bana tüm dikkatini vermek için. Ve bunu yaptığında, o deniz köpüğü yeşili gözleri benimkilerle buluştuğunda, dünyam dönmeyi bırakmış gibi hissettim. Hayır, değişmedi; sadece merkezi kaydı.

EMILIA

Bir kadının düğünü hayatının en güzel günüdür derler. Belki de bu sadece annemin propagandasıydı.

Bunu kabullenmek için iki haftam vardı ama yine de koridorda attığım her adımda bacaklarım titriyordu. Renzo'ya yapıştım, bakışlarım mermer zemini kan lekeleri gibi kirleten kırmızı gül yapraklarına odaklanmıştı. Giovanni Guerra'ya giden kanlı yol.

Doğru şeyi yapıp yapmadığımdan emin değildim ve bu şüphe her adımımı ağırlaştırıyordu. Gio'ya o yeminleri ettiğimde, o yüzüğü parmağıma takmasına izin verdiğimde, tüm kozlarımı kaybedecektim. Tek umudum, belki, sadece belki, her şey ters giderse Luca'nın hayatını kurtaracak kadar bana karşı bir şeyler hissetmesiydi.

Ona yaklaştıkça Gio'nun bakışlarını üzerimde hissediyordum ama bakamıyordum. Kaderimle henüz yüzleşemedim.

Renzo beni yanına çekti, nasırlı parmakları kolunun kıvrımında benimkilerin üzerinde kayıyordu. Sıcak, rahatlatıcı, destekleyici. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Başımı salladım, ayaklarıma odaklandım. Bir ayağım diğerinin önünde. Nefes al, nefes ver.

"Emi, söyle ve gidelim. Onlar bizi yakalamadan önce bu adliye binasından çıkıp bir taksiye bineceğiz. Bunu kesinlikle yapacağım."

"Yapacağını biliyorum, Ren." Ve bu yüzden onu sevdim. "Sadece gerginim." Hayır, dehşete kapılmıştım. Her zaman korktuğum şey tam da buradaydı ve Renzo bunu biliyordu.

Kendimi bakışlarımı kaldırmaya zorlamadan önce derin bir nefes aldım. Koridorun bir tarafında küçük bir misafir grubu duruyordu. Una, Jackson ve Tommy,

hepsi ön sıradaydı. Adamo ve Annaliese ile birlikte tanımadığım birkaç adam da oradaydı.

Ve koridorun diğer tarafında sırtı bana dönük bir figür vardı, bu odada geline bakmayan tek kişi.

Yanındaki adamı cüceleştiren devasa gövdeyi hemen tanıdım. Koyu renk saçları her zamanki gibi düzgünce taranmıştı, üzerinden hiç çıkarmadığı havasız takım elbisesi geniş omuzlarına yapıştıyordu-Luca.

O sıkıcı piçi gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Burada, düğünümdeydi, bu da ittifakı kabul ettiği anlamına geliyordu. Kalbim yeni keşfettiğim bir umut duygusuyla çarptı ve koridorun sonuna bakarken gülümsedim.

Bakışlarım Gio'ya takıldığı anda diğer her şey kayboldu. Smokin giymişti, koyu renk saçları geriye taranmış, yüzünün keskin açılarını ortaya çıkarıyordu. Ama nefesimi kesen şey güzelliği değildi. Bana bakma şekliydi.

Huşu, hayranlık, arzu.

Aşk.

Giovanni Guerra bana her kadının düğün gününde hayal ettiği gibi baktı. Bana sanki bu an için binlerce yıl beklemiş gibi baktı. Bunların hiçbirisi gerçek değildi ama o anda dünyadaki en gerçek şeymiş gibi hissediyordum.

Sunağa vardığımızda Renzo beni bıraktı ve Gio elimi tuttu, sıcak parmakları benimkilerin üzerinde kayıyordu. Bakışlarımla buluştuğunda, dudaklarını kesen gülümseme göz kamaştırıcıydı.

Bir an için birbirini sevebilen iki insan olduk. Ben sadece beyaz elbiseli bir çocuğun önünde duran bir kızdım. Bir an için her şey çok basitti.

Rahip yeminleri söylerken ve Gio tekrarlarlarken, beni seveceğine, bana değer vereceğine ve hayatının geri kalanını benimle geçireceğine söz verirken bana bu kadar dikkatle bakmamasını diledim. Çok gerçekçi gelmişti, kelimeler ruhuma kurşun bir ağırlık gibi yerleşmişti. Ve yine de, ona bunları söylerken, bir anlam ifade etmelerini istedim. Aile isimleri ve mafya saçmalıklarından daha fazla bir şey ifade etmemizi istedim.

Basit altın kordonu parmağıma geçirdi ve bağlayıcı hissettirdi. Yüzüğü onun parmağına geçirdiğimde, onu orada görmek hoşuma gitti, benim ona ait olduğumu bildiğim kadar onun da bana ait olduğunu bilmek hoşuma gitti.

"Gelini öpebilirsiniz," diye mırıldandı yaşlı rahip.

Gio yüzümü iki eliyle kavradı ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Sanki en büyük yemini ediyormuş gibi öptü beni. Sanki hayatını ayaklarımın altına seriyor ve onu kabul etmem için bana yalvarıyordu.

O benim düşmanımdı. Sevgilimdi. Kocamdı. Aşk, şehvet ve nefret çizgileri hiç bu kadar bulanık olmamıştı.

Ondan uzaklaşıp ailelerimizin hüznü, yetersiz alkışlarıyla yüzleşmek için döndüğümde, bakışlarım Luca'ya takıldı. Ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Yüzü bir yığın morlukla kaplıydı, alt dudağı yarılmış ve kabuk bağlamıştı.

Koyu renk gözler benimkilerle buluştu ve orada fokurdayan zehir neredeyse beni devirecekti. Yanındaki adamı Gio'nun evinden tanıdım. Silahını kardeşimin kaburgalarına dayamıştı.

Luca bir anlaşma yapmamış ve kız kardeşinin evlendiğini görmeye gelmemişti. Buraya zorla gelmişti, bu da Gio'nun onu çoktan düşman ilan ettiği anlamına geliyordu. Bütün bunlar beni onunla evlendirmek için bir oyun muydu? Göğsüm daraldı ve doğru düzgün nefes alamadım. Gio'nun kolu belime dolandı ve beni balo salonundan dışarı çıkardı.

"Ne yaptın sen, Gio?" Koridora adım attığımızda dişlerimi sıkarak söyledim.

"Luca'yı kız kardeşinin evliliğine tanıklık etmesi için getirdim. Şimdi pazarlık edebiliriz."

"Pazarlık mı?" Elimi tuttuğu yerden çekmeye çalıştım ama tutuşu daha da sıkılaştı. "O senin esirin."

Beni bir dizi mermer merdivenden aşağı indirirken cevap vermedi. Adliye binasında işlerine devam eden yabancılar durup alkışlıyor, bazıları aralarındaki "mutlu çift" için tezahürat yapıyordu. Beyaz elbisemin kuyruğu arkamdaki basamakların üzerinde dalgalanırken yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. Ve tüm bu süre boyunca, mafya adamlarıyla oyun oynayabileceğimi düşünecek kadar nasıl aptal olabildiğimi merak ettim.

Gio'nun ne kadar manipülatif olabileceğini hafife almıştım. Bana sahipti, Luca'ya da sahipti. Ve şimdi, hiçbir şey onu ailemi yok etmekten alıkoyamazdı.

Arabanın kapısını çekerek açtı. "Atlayın, Bayan Guerra."

O yanıma yerleşmeden önce ben arka koltuğa kaydım. Neredeyse kapı kapanır kapanmaz Gio belimi kavradı ve beni kucağına çekerek kalçalarına oturttu.

Avuçlarımı göğsüne bastırdım. "Beni kandırdın."

Bakışları yüzümde gezindi, ifadesi yumuşadı. Bunun için ondan nefret ettim, duygularımı umursuyormuş gibi davranmasından nefret ettim. Öfke, hayal kırıklığı ve acı bir hayal kırıklığı beni yiyip bitirdi ve onu tekrar ittim.

"Seni kandırmadım." Her iki bileğimi de kavradı ve arkamda birleştirdi. Dantelli elbise göğüslerimi zar zor örtüyordu ve şimdi yüzüne doğru itiliyorlardı.

"Luca sorun yaratıyordu. Düğüne kadar tahtadan çekilmesini istedim."

Birini "tahtadan indirmek" için her zamanki yönteminin bir mermi içerdiğini biliyordum. Ona karşı mücadele ettim. "Neden?" Nefes nefese kaldım. "Neden onunla şimdiden anlaşma yapmıyorsun?"

"Talebimi reddetmiş olsaydı, o koridorda yürüyeceğini dürüstçe söyleyebilir misin?"

Hayır, yapmazdım.

Boştaki eli alt dudağımın üzerinde geziniyor, bakışları hareketi takip ediyordu. "Sana sahip olmak için yapabileceklerimi hafife alıyorsun, Emilia." Eğildi, dişleri köprücük kemiğimi sıyırdı ve beni kıvrandırdı. "Ne kadar çirkin yollarla olursa olsun."

"Ve şimdi, eğer onu öldürürsen, bunun bir önemi yok. İstedğin şeye zaten sahipsin." Sesim kesildi, gözlerim yaşardı.

Gio çenemi sıkarken kara kaşlarım birbirine kenetlendi. "Düşündüğün bu mu? Luca'yı öldüreceğimi mi?"

"Sen Giovanni Guerra'sın."

"Ve sen artık Emilia Guerra'sın. Benim karımsın. Aşkımsın." Başparmağı tenimi okşadı. "Hiç kuşkun olmasın, Outfit'i ya da Luca Donato'yu çok az önemsiyorum ama seni asla kasten incitmem, piccola." Bakışları benimkileri tuttu ve gözlerinde yine benimkileri yüzeye çıkaran o duygular vardı.

Ona inanmak istedim. Ona inanmak zorundaydım çünkü bunun alternatifi kocamın kardeşimi öldürmesi ve benim bir canavarla evliliğe hapsolmamdı.

EMILIA

Eve gitmedik. Şoför bizi Gio ile ilk kaldığım daireye götürdü ve bunun nedenini tahmin edebiliyordum. Mahremiyet istiyordu.

Asansörle en üst kata çıkarken nabzım kulak zarıma çarpıyordu ve apartman kapısı arkamızdan kapandığı anda nabzım çılgına döndü.

Çok yabancı ama bir o kadar da tanıdık gelen çatı katını içime çektim. Bazı açılardan, eski, masum halim burayı hiç terk etmemiş, onun kollarından hiç ayrılmamıştı. Bunu özlemiştim. Gio'nun -düşmanım olsa bile- beni her zaman güvende hissettirmesini özlemiştim.

Papyonunu gevşetip serbest bıraktı ve bu basit hareketi gülünç derecede şehvetli hale getirdi. Dudaklarında beliren sırıtış bunu bildiğini, onu ne kadar çok istediğini bildiğini gösteriyordu.

Hayır, zayıf olmazdım.

Bana doğru yaklaşırken vücudum gergin bir beklentiyle uğuldadı. Köşeye sıkışmış bir av gibi geri çekildim, topuklarım elbisemin dantellerine takılınca tökezledim.

Ceketini omuzlarına attı ve ben de gömleğine ve silah kılıfına yaslanan kaslarına baktım. Lanet olsun. Adam her zaman içimde bir ateş yakmıştı ve şimdi bu ateş içimi yırtıyordu, vahşi ve sınır tanımaz bir şekilde. Kendi düşünümde kardeşime silah doğrultmuş olmasına rağmen onu istiyordum.

Bunca zamandır Luca'ya sahip olmasından ne kadar nefret etsem de, bunu neden yaptığını anlıyordum. Hatta bir yanımdan gerçekten gururlanmıştı. Beni barıştan daha çok istiyordu. Sırf onunla evlenmemi sağlamak için bu savaşta hayat kurtaracak bir anlaşma yapma ihtimalini ertelemişti. Berbat ve bencilceydi ama içten içe onun bencil saplantısı olmayı ne kadar da çok istiyordum.

Onun için her şeyden önemli olmak istiyordum ama asla olamayacağımı biliyordum, gerçekten. İşte bu yüzden kendimi ona karşı çelikleştiriyor, duvarlarımı tuğla tuğla güçlendiriyordum.

Attığı her adımda, aramızdaki mesafeyi koruma dürtüsü beni sıkıştırıyordu.

"Neden geri çekiliyorsun prenses?"

Kahvaltı barı sırtıma çarpıp beni hapsedince kalbim boğuk bir şekilde çarpmaya başladı. Belimin iki yanındaki tezgâhı kavrayarak ilerlerken Gio'nun dudakları seğirdi.

"Korkuyor musun?"

"Hayır," diye nefes

aldım. "O zaman

neden kaçıyorsun?"

"Sen sadece..." Sanki onu savuşturabilecekmişim gibi bir elimi kaldırdım.

"Bunu seninle yapmak istemiyorum."

Kaşları birbirine yaklaştı, çenesi karıncalandı. "Her zaman kavga, piccola."

"Beni hep kavga *ettiriyorsun!*" Elim göğsüne indi ve onu kendi göğsünün altına hapsetti. "İstemiyorum."

"O zaman dur."

"Durduğum an, sen ya da Nero ailemden geriye kalanları aldığınız andır. İşte o zaman sevdiğim insanlara zarar verirsin." Başımı salladım. "Şu anda hiç olmadığımız kadar düşmanız, Gio."

Bana baktı, o mavi gözlerinde bir fırtına gibi titreşen öfkeyle. "Hayır, biz karı kocayız Emilia. Sana Luca'ya bir şey olmasına izin vermeyeceğimi söyledim."

"Renzo'ya ya da bana zarar vermeyeceğin konusunda sana bir kez güvenmiştim. Bir daha yapmazsam beni affet."

"Güveninizi kazanmak için ne gerekiyor?"

Başımı salladım. "Yapamazsın. Kırıldı."

Belimden tuttu ve her zaman yaptığı gibi beni tezgâhın üzerine kaldırdı, sonra kalçalarımın arasına bastırdı. Elini silahına götürdü.

göğsüme dayadı ve kılıfından çekerek donup kalmama neden oldu. Silahı kavradığında panik arttı ve ondan kaçmaya çalıştım. Boştaki eli kalçamı sıkarak beni hapsetti.

"Ne yapıyorsun, Gio?"

"Beni affetmeni istiyorum, Emilia." Elimini tuttu ve parmaklarımı silahın kabzasına doladı. "Ya beni affet ya da öldür."

"Ne? Hayır!" Silahı bırakmaya çalıştım ama eli hâlâ benimkini tutuyordu ve beni silahı tutmaya zorluyordu.

Silahın namlusunu çenesinin altına bastırırken bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. Emniyetin açılma sesini duyana kadar parmakları benimkilerin üzerinde kaydı.

Gözlerim yaşardı, nabzım damarlarımda dört nala atmaya başladı. "Saçmalıyorsun. Seni vuramam!"

"Tetiği çekmek kadar kolay. Bunu daha önce de yaptın." Beni bunun yarısı kadar bile korumamış ya da önemsememiş bir adama. "O sana haksızlık etti. Ben sana haksızlık ettim."

"Ölmek mi istiyorsun, öyle mi? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Kıkırdadı. "Hayır, piccola. Aklım başımda." Belli ki değildi.

"Bunu bana neden yaptın?" Bulanık bir görüşle ona baktım, gözyaşlarım yanaklarımı çiziyordu. "Neden... neden senden nefret etmeme izin vermiyorsun?"

Boynumun arkasını kavrayarak beni kendine çekti, dudakları dudaklarımla buluşurken silah bedenlerimizin arasına sıkışmıştı. Öpücük kavurucuydu, azap ve tutku, korku ve cesaret, şehvet ve nefretle doluydu - tanıştığımız andan beri paylaştığımız her şey.

Elim silahın etrafında titriyordu ve *o* da yüzümü okşuyordu. *beni* teselli etmeye çalışıyorlardı. Kafasına silah dayamışken. "Çünkü seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarıma.

Üç kelime.

Sadece üç kelimeydi ama yine de nefesimi kesmiş, beni felç etmişti. Dikmeye çalıştığım çürük duvarlara balyoz gibi inen üç kelime

Onu dışarıda tutmak, kendimi korumak için. "Ve eğer seni buna inandırmak için bu gerekiyorsa..."

Gözlerimi kapattım ve onun her nefesini içime çektim. Onu asla öldüremezdim çünkü ben de onu seviyordum.

"Bana baktığında gözlerindeki nefreti görmektense beynime bir kurşun sıkmanı tercih ederim."

Ne kadar nefret etsem de bunun artık Renzo'ya yaptıklarından kaynaklanmadığını biliyordum. Kardeşim onu çoktan affetmişti. Bunu saklıyordum çünkü alternatifi beni korkutuyordu. Onu sevmek, ona ihtiyaç duymak beni korkutuyordu. Beni hayal kırıklığına uğratacağından ve kalbimi tekrar kıracağından korkuyordum. Ama Tanrım, ona güvenmek, aramızdaki bu çekime teslim olmak istiyordum. Onu sevmek ve onun da beni sevmesine izin vermek.

O adam artık benim kocamdı. Hayatımızın geri kalanında ondan nefret etmeye gerçekten devam edebilir miydim? Zaten zorlanıyordum.

"Luca'yı kimsenin öldürmesine izin vermeyeceğine söz ver," diye nefes aldım.

Yanağımı okşadı. "Bir daha asla seni incitecek bir şey yapmayacağım, Emilia."

"Mafya için bile mi?" "Onlar

için bile değil."

"Söz ver bana."

"Hayatım üzerine söz veriyorum." Benim almamı istediği hayat.

"Seni sevmek *istemiyorum*." Bu ona verebileceğim en yakın itiraftı. Silah çenesinden düştü ve ben de onu bir takırtıyla yanımdaki tezgâha bıraktım. "Ama senden nefret etmiyorum, Gio." Ne kadar denemiş olursam olayım, gerçekten nefret ettiğimden emin değildim. Parmaklarının yanağımdaki nazik dokunuşuna doğru eğilirken gözlerimi kapattım. "Seni affediyorum," diye fısıldadım.

Ona karşı hissettiğim tüm bu duygularla haftalarca savaştıktan sonra bu sözlerin beni ne kadar özgürleştireceğini bilmiyordum. Bu sözler aramıza giren her şeyi, benim koyduğum her şeyi yerle bir etti. Artık sadece o, ben ve bizi birbirimize bağlayan yeminler vardı.

Yüzümü iki eliyle kavradı ve beni öptü. Sanki beni seviyormuş ve benim de onu sevmem için yalvarıyormuş gibi öptü. Parmaklarım saçlarının arasında dolaşıyor, dilimi onunkine belli belirsiz değdiriyor, az önce ellerine teslim ettiğim kalbimi kırmaması için ona yalvarıyordum.

"Affedildim. Şimdi sen bağıırken benim adım olmayan her şeyi unutmanı sağlayacağım."

Avuç içleri omurgam boyunca kayarak sırtımdaki minik inci düğmelere ulaştığında her yerim birden ısınmıştı. Sonra çekti. Düğmeler serbest kaldı, mutfakta şingirdadı ve bir fırtınanın başlangıcını işaret eden yağmur gibi parkelere saçıldı.

"Sanırım bu çok pahalıydı," diye mırıldandım dudaklarına karşı.

"Sadece seni çıplak görmek için iki katını öderdim." Danteli omuzlarımdan aşağı kaydırıldı, dudakları yakıcı bir iz bırakarak inişini takip etti. "Sana bir tane daha alırım."

"Yeniden evlenmek zorunda kalmamı mı planlıyorsun?" Kesik kesik nefesler alarak sordum.

Dişleri omzumu ısırarak uyardı. "Lanet olsun, hayır, sen benimsin. Sonsuza kadar."

"Sonsuzluk uzun bir zaman."

"Sana yapmak istediğim onca şey için yeterince uzun değil..."

Kalçalarımdan tutarak beni kaldırdı ve dairenin içinde dolaştırdı, ağzı açık bir şekilde göğüslerimi sıcak öpücüklerle kapladı. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve elbiseyi yavaşça vücudumdan aşağı kaydırmadan önce beni yere indirdi. Üzerimde sadece bir tanga, jartiyer ve bir çift topuklu ayakkabı kaldığında geri çekildi ve bakışları üzerimde gezindi.

"Çok güzel." Dudakları beni yiyip bitirecekmiş gibi acımasız bir çarpışmayla tekrar benimkilerle buluştu. Elleri vücudumun üzerinde kayıyor, sanki beni hafızasına kazıyormuş gibi her bir kıvrımın çizgisini izliyordu. Parmakları kalçalarımdaki kumaş parçasının altından kayana kadar bunu yapamayacağımı hatırladım. Her iki bileğini de kavrayarak onu durdurdum.

"Bekle. Yapamam..."

Kaşlarını kaldırdı. "Beni istemediğini mi söyleyeceksin Emilia? Çünkü bu kukuya dokunursam ne bulacağımı ikimiz de biliyoruz."

"Hayır, ben..." Yanaklarım kızardı ve sırf beni becermesin diye hapıma erken ara vermeye karar verdiğim zamanki huysuzluğuma lanet ettim. Prensiplerimin arkasında durup aramızda her zaman alev alev yanan şehvete teslim olmamak konusunda kendime güvenmiyordum. Bu yüzden önlemimi almıştım. "Regl dönemimdeyim."

"Siktir." İçinden hiç de hayal kırıklığı ya da iğrenme gibi gelmeyen acı dolu bir inilti döküldü.

Tutuşuma karşı koydu ve tangamı kalçalarımın altına iterek dizlerinin üzerine çöktü. Bacağıma vurdu ve ayak bileklerime kadar inen iç çamaşırımı çıkarmamı sağladı. Merak içimde yavaşça yükselirken bile yüzüm neredeyse yanıyordu.

Tamponumun ipini hafifçe çekiştirmeden önce sıcak elleri kalçalarımın iç kısmında gezindi. "Bunun beni durduracağını mı düşünüyorsun?"

"Ben... bu..." Utançtan bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum.

Dişlerini yumuşak etime geçirirmeden hemen önce kalçamın iç kısmını öperken kıkırdadı. "Siktir, seni yiyip bitirmek istiyorum. Benim için bacağını kaldır."

"Gio..."

"Asansör."

"r."

Yaptım ve yüzünü bacaklarımın arasına gömmeden hemen önce kalçamı kavrayıp omzunun üzerinden fırlattı. Utanacak ya da onu durdurmaya çalışacak zamanım yoktu ki dili klitorisime çarptı ve bacaklarım bükülme tehlikesi geçirdi.

Haykırdım, parmaklarım saçlarının arasından geçti, bacaklarım sırtına doğru kıvrıldı ve sanki sinir uçlarıma şok tabancası saplanmış gibi hissettim. Her şey çok hassas, çok yüksekti, tüm vücudum onu arzuluyordu.

Kirli ve yasaktı ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Gio bana dünyadaki en arzulanan kadın olduğumu ve hiçbir şeyin beni elde etmesine engel olamayacağını hissettiriyordu. Kesinlikle Tabiat Ana değil.

Adını inletene, yüzünü sürene ve daha fazlası için yalvarana kadar klitorisimi yaladı ve emdi. Beni tamamen utanmaz yaptı ve

Orgazm üzerime çöktü, şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha yoğunlu. Tüm vücudum sarsıldı, ama beni tuttu, beni zevkin ötesine itti ve arzuladığımı bildiği acı ipucuyla beni kenara çekti.

Sonunda çekip gittiğinde nefes nefese kalmıştım, aklım başımdan gitmişti. Ayağa kalktı ve sanki beni tamamen paramparça etmemiş gibi kol düğmelerini rahatça çözmeye başlarken üzerimde yükseldi.

"Git tamponu çıkar, Emilia." Kol düğmelerini komodinin üzerine yerleştirdi.

"Ama..." Her yerde kan olacaktı... "İstiyor musun...?" Tanrım, yüzüm daha fazla ısınabilir miydi? Kendimi yelpazeledim ve bakışları bana kaydı, dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Bir." Parmakları gömleğinin düğmelerine gitti, kumaş yavaşça ayrıldı. Çok güzeldi. Altın rengi teni, mürekkebi ve kasları. Amacına göre bilenmiş bir silahtı, takım elbisenin nezaketinin arkasına saklanmış bir vahşiydi.

"İki."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve kendimi onun yüzüne bakmaya zorladım. "Üçe geldiğinde ne olacak?" Kaşlarımı kaldırdım. Eğer bana şaplak atacaksa, o zaman hiç durmasın.

Gömleğini silkelerken dişleri sırtarak alt dudağını sıyırdı. Dikkatim, çok kötü şeyler yapan ağzı ile her santimini yalamak istediğim vücudu arasında gidip geliyordu.

"Sana şaplak atmaktan çok daha kötüsünü

yaparım prenses." "Ne gibi?"

Yaklaştı ve dudaklarını kulağıma değdirdi. "Üç," diye fısıldadı. "Sanırım öğreneceksin. Şimdi iyi bir kız ol ve kendini daha da kötüleştirmeden tamponu çıkar."

Sanki onun iplerine bağlı bir kuklaymışım gibi döndüm ve banyoya gittim.

GIO

Emilia banyo kapısında oyalanıyordu, bakışları çıplak vücudumda gezinirken yanakları kıpkırmızıydı.

Benim tatlı karım. Tamponunu çıkarttırdığım için mi yoksa aletimin taş gibi sertleşip ona dönük olmasından mı bilemesem de garipliği beni memnun ediyordu.

"Buraya gel, piccola."

Bana doğru ilerledi, yüzü her adımda daha da kızarıyordu. Vücudunun mükemmelliğine baktım, sıkı kıvrımları ve pürüzsüz altın teni, sadece bacağındaki yara iziyle gölgelenmişti. Bir yanım onu işaretlediğim için sevinirken bir yanım da bu lekeden nefret ediyordu.

"Yatağa gir."

Söyleneni yaptı, sırt üstü yattı, çikolata rengi saçları siyah saten çarşaflara döküldü. Şeytanın ininde bir melek.

"Aç şu lanet bacaklarını prenses. Benim olanı göreyim."

Kalçalarını birbirine kenetlerken solmaya başlayan pembelik yanaklarında şiddetle alevlendi. "Gio, bu-"

"Şimdi, Emilia."

Yine de bacakları kapalı kaldı.

"Eğer seni saymak zorunda kalırsam, bir sonraki cezan hiç de hoş olmayacak." Kaşlarını kaldırdım. "Unutma, kötü kızlar gelemmez."

Kesik kesik nefes alarak başını arkaya yatırdı ve bacakları açık kalırken tavana baktı.

"Aferin kızıma."

Bakışlarımı onun mükemmel amcığına indirdim, kıpkırmızı bir leke onu süslüyordu. Sikim anında acımaya başladı. Bekâretini bozduğumdan beri, tam da bu yatakta, onun kanının sikime bulaşmasını hayal etmiştim.

Bu hatıra vahşi bir gururu ateşledi. Benim için kanını akıtmıştı. Başka hiçbir erkek ona sahip olamayacak, onun içine gömülmenin mükemmelliğini asla bilemeyecekti.

"Çok güzelsin amına koyayım." Kalçalarının arasına diz çöktüm ve sol elini tuttum, parmaklarının üzerinden, az önce oraya yerleştirdiğim altın bandın üzerinden öptüm. "Her yönden benimsin, Emilia Guerra. Ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

O, istediğimi hiç bilmediğim her şeydi. Onun için hazırlık yapamazdım, birine bu kadar yoğun ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu tahmin edemezdim. Hiçbir şey *için* değil, sadece onun varlığına. Kavga etmek, sevişmek ve ertesi gün her şeyi yeniden yapmak için. Emilia buydu-aşk ve savaş. Sürekli.

Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım, onu yiyip bitirebilecekmişim gibi öptüm. İstiyordum çünkü onunla hiçbir şey yeterli gelmiyordu. O da beni dudakları, dili ve dişleriyle öptü, boğazının arkasından gelen çaresiz bir sızlanmayla noktalandı.

"Sana sahip olmayalı çok uzun zaman oldu, Emilia." Parmaklarım kalçasının iç kısmında, onu gelinim olarak işaretleyen dantel jartiyerin üzerinde, uyluklarının tepesine doğru ilerledi.

Nefesi kesildi, parmakları sırtımı takip ediyordu.

"Bu mükemmel amcığın sikimi sıkıştırdığını hissettiğimden beri." Parmaklarımı onun sıkı, ıslak sıcağının içine kaydurdım ve bana karşı eğildi, aramızda yankılanan bir inilti.

Amcığı etrafımda sıkıştı ve her zamanki gibi dokunuşuma tepki vermesini sevdim.

Altımda titriyor ve inliyordu, geri çektim. Karnının üzerinde yapışkan kıpkırmızı lekeler bırakırken titreyerek bir iniltiyle itiraz etti. Boğazını kavradım, kanının kızıllığı ve dövmelemin siyahlığı teninde çok canlı bir kontrast oluşturuyordu. Çok mükemmel bir şekilde lekelenmiş görünüyordu ve gözleri benimkilerle buluştuğunda daha fazlasını istediğini anladım. Onun istekli bedeninden zevkin her santimini almam için. Her zerresini bozmak için

Bir zamanlar içinde ışıl ışıl parlayan masumiyeti. Belki de bunu mahvettiğim için kendimi kötü hissetmeliydim ama hissetmedim.

"Sensiz yapamadığım bir uyuşturucu gibisin prenses." Dudaklarımı yanağına götürdüm, aletim amına bastırırken çenesini ısırđım. "Sürekli seni becermeyi düşünüyorum."

şiddetli bir hamleyle içine daldım, duvarlarının sikimin etrafındaki sıkı sıkışmasıyla boğazımdan uzun bir inilti süzöldü. Emilia'nın vücudu eğildi, tırnakları kollarımı tırmalarken başı geriye düştü.

"Sikimin üzerinde kanadığını hayal et." Alt dudağını ısırđım, kendimi zor tutuyordum. "Ve işte buradasın, parmağında yüzüğüm, benim için bir kez daha kanıyorsun." Daha derine ittim ve dudaklarından bir inilti dökölürken bile irkildi. "Tıpkı sana söylediğim gibi."

Dizlerimin üzerine çöktüm, sikimin içinde kaybolduğu noktaya bakarken boğazını tuttum. Sadece bu görüntü bile taşaklarımın sıkılaşması için yeterliydi ama sikimi bir eldiven gibi saran amcığıyla birleşince... İnledim. "Kanınız aletimde çok güzel görünüyor prenses."

Hareketlerim şiddetlendi, her hamlem onu elimin acımasız pençesine itti. Vücudu macun haline geldi. Uysal, her hevesime boyun eğen. Emilia vahşileşti, vahşileşti, ele geçirildi.

Benim
tarafım
dan.

Benim
için.

Onun vücudu benimdi. Onun olduğu her şey, manipöle etmek için benimdi ve dilediğim gibi okşar ve zevk alırdım.

"Gio, lütfen," diye bağırdı, tırnakları ön kolumu çiziyordu. "Çürüt beni. Becer beni," diye yalvardı. Sik beni. Amcığı beni daha derine çekebilecekmiş gibi etrafımda kenetlendi ve onunla birlikte yükümü boşaltmamak için savaşırken boğazındaki tutuşum sıkılaştı. Adımı inledi, parçalanırken aletimin üzerinde kıvranıyordu.

"Siktir." Üzerimdeki boğucu tutuşunu bırakır bırakmaz çekildim, aletimi kavradım ve boşalmamaya çalışırken derin nefesler aldım.

Tanrım, bu kadın beni çılgına çevirdi. Onun yanında kendimi zar zor kontrol edebiliyordum. Zonklayan sikime, elime bulaşan kanına baktım.

pürüzsüz kalçalarının iç kısımları. Hiç bu kadar çarpıcı görünmemişti ve ben de onu hiç bu kadar çok istememiştim. Bekâretini aldığım da bile, çünkü o zaman onu bırakmak zorunda kalabileceğimi biliyordum. Şimdi ise asla bırakmayacaktım. Herkes onun benim olduğunu ve hiç kimsenin ondan daha fazla olmadığını bilene kadar kendimi onun üzerine damgalayacaktım. Onunla ilişim bittiğinde beni günlerce hissedecekti.

Emilia'nın kaşları, sıkıme sarılmış elime bakarken birbirine yaklaştı. "Sen ne-" "Tekrar içine girmek için uzun süre bekledim, Emilia." Çünkü onu hamile bırakmak istemiyordum. Tek yapmak istediğim kendimi derinlere gömüp içine boşalmakken onu dışarı çekmek... bu özel bir işkenceydi. "Ve ne kadar mükemmel olsa da, amına boşalmak istemiyorum."

Şaşkınlık yüzünü kaplamıştı ama bunu sorgulayamayacak kadar kendinden geçmişti, yüzü kızarmış, gözbebekleri büyümüşü, uyuşturucu için her şeyi yapmaya hazır bir bağımlı gibiydi.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrettim.

Elleri ve dizleri üzerinde kayarak bana mükemmel kıcını ve açık amını sundu.

Aletimin boğazını sıkmayı bıraktım ve kıcına bir tokat attım, teninde yapışkan bir el izi bıraktım. "Çok iyi görünüyorsun, kendi kanınla boyanmışsın prenses. Boğazında ve kıcında benim el izim var."

Bu kez, parmaklarımı içine bastırdığımda, üç tane vardı, geriliyor, bükülüyor, ciğerlerinden kararsız nefesleri sürüklüyordu. "Ne kadar dar bir amcık." Sertçe saktım, bundan sonra ne yapacağımı düşündükçe aletim zonkluyordu.

Yüzümü kıcına doğru indirdim ve daracık deliğine doğru nefesimi üflediğimde irkildi. Kalçasını kavradım, onu sakinleştirdim. "Şşş, Emilia. Sana hepinize sahip olacağımı söylemiştim." Bir yanağını ısırdım. "Her düşünce. Her duygu." Başka bir ısırık, parmaklarımın özellikle sert bir itişiyile noktalandı. "Vücudunun her mükemmel santimi."

Dudaklarım göt deliğine değince irkildi.

"Her deliği." Dilim kıcının üzerinde gezinirken parmaklarım derine bastırdı.

Kıpırdadı, kıvrandı, inledi. Kanayan amını, götünü sikmemin yanlış olduğunu kendi kendine söylediğini biliyordum. Ona sahip olmam söz konusu olduğunda hiçbir şeyin yanlış olmadığını öğrenecekti. Hiçbir çizgi, hiçbir sınır, onun fethetmek istemediğim hiçbir yasak köşesi yoktu. "İşte böyle, rahatla, *amore mio*," diye onu yatıştırdım, parmaklarımla amını daha sert sikerek zevk almasını sağladım.

Sonunda dilimi kıcının içine soktuğumda inledi, daha fazlasını istemek için beni geri itti. Çok tatlı ve duyarlı.

Altımda kıvranırken kıkırdadım. "Ne kadar mükemmel, iyi bir kız."

Ondan uzaklaştım ve daha fazlasını almam için beni davet edercesine sırtını eğerek inledi. Ve yapardım. Tek düşündüğü ben olana kadar onu kirletecektim.

Parmaklarımı kıcına doğru sürükledim, deliğine tükürmeden önce çatlağını kanla kapladım, vücut sıvılarının karmaşasını bir inilti ile birlikte döndürdüm. "Kahretsin, hiç bu kadar güzel görünmemiştin, piccola. Bir tanrıça gibi." Dokunuşlarımla lekelerini taşıyan pis bir tanrıça.

Kalçalarını kavradım ve sikimi kıcıyla aynı hizaya getirdim. "Normalde seni bunun için ısıtırdım, Emilia. Seni burada becermeden önce parmaklarımı bu dar delikte çalıştırdım ama..." Ona doğru bastırdım ve o da gerildi. "Bir cezayı hak ediyorsun."

Başını sallarken çarşafı yumrukladı.

"O yüzden rahatla ve beni içeri al prenses. Söz veriyorum, acıdan sonra sana kendini iyi hissettireceğim." Kas halkasına doğru bastırmadan önce bir kez daha kıcına tükürdüm. "Nefes al, piccola." Dişlerimi sıkarak onun içine doğru ittim. Eğer amcığı mükemmellikse, bu da işkencenin en tatlı haliydi.

"Acıyor," diye inledi.

Altına uzandım ve dudaklarımı boğazına götürürken klitorisini daire içine aldım. "Öyle olması gerekiyordu. Ama ikimiz de senin acıdan hoşlandığını biliyoruz prenses." Kulağının altını öptüm, klitorisini daha sert, daha hızlı daire içine aldım. "Şimdi iyi bir kız gibi cezayı çek."

İnledi, vücudu bana teslim oldu, beni santim santim içine aldı. İçine gömüldüğümde zar zor nefes alabiliyordum ve Emilia

tekrar boşalmanın eşiğindeydi. Kolları gevşemeden önce uzuvları titredi ve göğsü aşağıya, kığı yukarıya doğru yatağı yayıldı.

"Bu kığı becermemi ister misin, Emilia?"

"Evet," diye sızlandı.

Neredeyse sonuna kadar çektim ve bir iniltiyle tekrar içeri ittim. Sırtını eğerek haykırdı. Tanrım, ona asla doyamayacaktım. Ona ne verirsem vereyim, alıyor ve daha fazlasını istiyordu.

Onu becerirken adımı haykırdı, yalvardı, maskara yanaklarını çizerken çarşafı pençeledi. Vücudunu ilk sıkıldığında daha fazla dayanamadım. Zevk bir kırbaç darbesi gibi omuriliğimi yırttı ve o kadar sert boşaldım ki, görüşüm bir anlığına karardı. İçimdeki her şeyi boşalttı, kulaklarım çığlıklarının sesiyle cınlayana kadar beni sıkı.

"Benim," diye nefes aldım sırtından, dilimi terden kayganlaşmış teninde gezdirdim.

Çekildiğimde tüm vücudu artçı şoklarla titriyordu. Kığının yanaklarını ayırdım, boşalmamın ondan kanlı amına doğru süzölüşünü izledim.

"Boşalırken çok güzel görünüyorsun, Emilia." Parmağımla yakalayıp amının içine ittim. İşim bittiğinde sırt üstü yuvarlandı, gözleri kapalıydı, göğsü kabarıyordu.

Pislik içindeydi, her yönden kirletilmişti.

Her ne kadar onu öylece bırakmak istesem de, onu kollarıma aldım ve banyoya taşıdım.

"Hayır." Yüzünü boynuma gömdü. "Bırak da uyuyayım."

Güldüm. "Kanlar içinde uyumana izin vermeyi çok isterdim, gel ve terle prenses."

Onu duş kabinine yatırdım ve yanakları bir kez daha kızardı. Başparmağımlı yanağında gezdirdim. "Umarım hep böyle kızarırsın, Emilia. Sıkım için kaç kere yalvarırsan yalvar."

"Ben yalvarmadım."

Sırıttım ve duşu açtım, onu spreyin altına sürüklemeyden önce ısınmasını bekledim. "Kesinlikle yalvardın."

Başını spreye doğru eğdi ve ben de dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Tıpkı iyi bir eş olduğun gibi."

Vücudunun her santimini yıkadım ve ilk kez itiraz etmedi. Bana kendi başının çaresine bakabileceğini ya da bana ihtiyacı olmadığını söylemedi.

Kuruduktan ve gömleklerimden birini giydikten sonra yatağa girdim ama o yatağın yanında oyalandı, bakışları kapı ile benim aramda gidip geliyordu.

"Emilia," diye neredeyse homurdandım. "Eğer kaçmayı düşünüyorsan..." Bundan ne kadar korktuğumu fark ettim. En son ikimizin de aynı fikirde olduğunu düşündüğümde, gecenin köründe çekip gitmiş ve neredeyse kendini öldürtüyordu.

"Hayır, ben..." kolunu ovuşturdu. "Luca için endişeleniyorum."

Yatak başlığına yaslandım ve bir nefes verdim. "O iyi. Jackson onu biraz hırpalamış olabilir ama sizi temin ederim çok daha kötüsünü yaşamıştır."

Kollarını kendine sarmadan önce bir elini saçlarında gezdirdi. Küçük, kırılgan görünüyordu ve ben bundan nefret ediyordum. Ailesinin yükünü omuzlarında taşıyor gibi görünmesinden nefret ediyordum. İhtiyacı olduğunda ona yardım etmeyen bir aile. Renzo dışında hiçbiri yeterince yardım etmemişti.

Luca ona bir kez yardım etmiş olabilir ama benimle birlikte olduğundan beri bir kez bile onunla ya da benimle iletişime geçmeye çalışmadı. Aynı durumda benim kız kardeşim olsaydı, onun isteği dışında evlendirilmesini engellemek için yer gök inletirdim. Ve eğer başarısız olsaydım, onu esaretinden kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Luca, Sergio'ya açıkça karşı çıkmamak kaydıyla onu önemsiyordu. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Buraya gel, piccola."

Emilia ilk kez kavga etmeden kendisine söyleneni yaptı. Yatağa girmek yerine kucağıma tırmandı ve kollarını boynuma doladı. Bu onun için çok nadir görülen bir savunmasızlık gösterisiydi ve bunu göstermenin ona ne kadar zor geldiğini bildiğim için göğsüm ağrıyordu.

Onu kendime çektim ve tenine sinen vücut yıkama suyumun kokusunu içime çektim.

"Bana benden nefret ediyormuş gibi baktı," diye fısıldadı, başını çenemin altına sokarak.

"Senden nefret etmiyor, Emilia. Benden nefret ediyor. Düşünüyor-" Bir sonraki sözlerimin istediğim etkiyi yaratmayabileceğini fark ederek kestim.

"Babasını senin öldürdüğünü

düşünüyor." İçimi çektim. "Evet."

"Yani kendisini öldürdüğünü düşündüğü adamla evlendiğim için benden nefret etmese bile

Baba, tetiği çekenin ben olduğumu anladığında o da anlayacak."

Çenesini kavradım ve bakışlarını kendime çektim. "Asla öğrenemeyecek. Roberto'yu ben öldürdüm, tamam mı? Hepsi bu. Hikayenin sonu."

Bakışları yumuşadı, parmak uçları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Tamam mı?"

Başını salladı.

"Güzel. Onunla konuşacaksın. Yarın onu eve götüreceğim. Ama önce yirmi dört saat istiyorum."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Evde sevişebileceğimizi biliyorsun. Ya da istediğimiz zaman. Biz evliyiz, Gio."

Güldüm ve nemli saçlarından bir tutamı yanağından uzaklaştırdım. "Oh, merak etme. Bunu bol bol yapacağız ama önce sana bir sürprizim var."

"Ne tür bir sürpriz?"

"Sürpriz türünden bir sürpriz."

Gözlerini şüpheyle kısmıştı. "İyi ama ben sürprizlerden hoşlanmam." "Hiç sürpriz yaşadın mı?"

"Sürpriz, Giovanni Guerra'ya satılıyorsun' dışında bir şey düşünmüyorum. öyle."

Onu kendime çektim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ve bak bu senin için nasıl sonuçlandı."

Ne kadar korunaklı, ne kadar yoksun bir hayatı olduğunu düşündükçe içimi bir hüznün kaplıyordu. Bunu değiştirecek, ona her deneyimi yaşatacak ve karşılığında bana verdiği her gülümsemenin tadını çıkaracaktım.

Onu mutlu ederdim.

Emilia'yı bu sabah duşta becerdim, ama mutfığa adımını atar atmaz aletim yeniden sertleşti. Giydiği elbise ve diz üstü çizmeler düpedüz uygunsuzdu. Emilia'nın gardırobunu satın alan kişisel alışveriş uzmanını kovsam mı yoksa ona zam mı yapsam bilemedim. Belki de kıyafetleri kabul ettiği için Tommy'yi tekrar vurmalıyım.

Emilia bana yaklaşırken deri ceketini çekiştirdi ve bakışlarım boğazının etrafında çiçek açmaya başlayan morluklara kaydı. Bu kesinlikle durumuma yardımcı olmadı ve kahvemden bir yudum almadan önce kendimi düzelttim.

"Bu iyi mi?" diye sordu, vücudunun uzunluğunu işaret ederek. "Nereye gittiğimizi söylersen daha iyi olur."

Bar taburesinde öne doğru eğildim ve kalçalarından tutarak onu bacaklarımın arasına çektim. "Şu anda buradan ayrılamam ve seni balayına götüremem, o yüzden bir günümüz var. Ama dediğim gibi, bu bir sürpriz."

Onu bir bar taburesine ittim ve önüne üzerinde omlet olan bir tabak koydum. "Şimdi ye, piccola. Hepsini." Ayağa kalktım. "Ve suyu iç."

Ne kadar kontrolcü bir pislik olduğum hakkında homurdanmasını dinlerken yatak odasına yöneldim. Gerçekten hoşuna gitmişti.

Telefonum çaldığında hangardan bir ceket almıştım. Başka biri olsa görmezden gelirdim ama Jackson meşgul olduğumu biliyordu. Önemli olmasa aramazdı.

Cevap verdim. "Öyle mi?"

"Bir sorunum var." İçini çekti. "Outfit rıhtımdaki depoyu buldu." Luca'yı tuttuğumuz depoyu.

"Lanet olsun. Luca'yı yakaladılar mı?"

"Hayır, ama Gio, onu asla serbest bırakmaya çalışmadılar. Onu öldürmeye çalıştılar."

"Ne?" Dolabımın içinde durmuş, duvara bakıyor ve her şeyi bir araya getirmeye çalışıyordum. Bunu neden yapsınlar ki?

"Orada kaç kişi vardı?"

"Sadece dört tane. Sadece biri Luca'ya ulaşabildi, kolundan vurdu ama adamlarım o işi bitiremeden oraya vardı."

Burnumu sıktım. Sergio neden kendi yeğenini öldürmeye çalışsın ki? Sadık yeğenini... Bu hiç mantıklı değildi. Tabii ne yapmaya çalıştığımı fark etmediyse. Luca ve Renzo, artık evlilik yoluyla aileden olan benim tarafımı tutarsa, kapoları kendi taraflarına çekmek kolay olurdu. Sergio'nun günleri zaten sayılı olduğu için halefini ortadan kaldırmaya çalışıyordu.

"Bir şey daha var. Adamlarımın söylediğine göre Matteo Romano şehirde görülmüş."

"Kahretsin." Bu işin arkasında o var demekti. Öyle olmalıydı. "Bana birkaç saat verin. Luca'yı taşımak için daha fazla adam getireceğim."

"Ben halledebilirim, Gio. Sen Emilia ile birliktesin-"

"Romano New York'tayken onu hiçbir yere götürmüyorum. Bütün adamlarını topla. Onun ölmesini istiyorum, Jackson." Ölü ve Emilia'nın yakınında değil. Ona nasıl baktığını hâlâ hatırlayabiliyordum, sanki ona sahipmiş gibi, sanki ona bir şey borçluymuş gibi.

Bütün bunlar düğünden hemen sonra tesadüf gibi görünüyordu. Luca'yı depoya götürürken Jackson'ı takip etmiş olmalılar. Bu da artık evli olduğumuzu bildikleri ve bizi izledikleri anlamına geliyordu. Bu düşünce beni huzursuz etti. "O zamana kadar sadece çevreyi tutun ve cesetlerden kurtulun." Telefonu kapattım ve içimden gelen telefonu duvara fırlatma isteğiyle savaştım.

Emilia randevumuzu iptal ettiğim için muhtemelen sinirlenecekti ama kardeşinin neredeyse öldürüldüğünü ve onu bir günlük geziye çıkardığımı öğrense daha çok kızardı.

Ayrıca bunları şu anda ona anlatıp gereksiz yere paniğe kapılmasını da istemiyordum.

Arkamı dönerek mutfığa doğru yürüdüm. "Planlar değişti. Eve geri dönmeliyiz."

"Tamam." Emilia'nın yüzünde bir hayal kırıklığı izi belirdi ama sonra bunu gizledi. "Her şey yolunda mı?"

"Evet." Ona yaklaştım ve başının üstünü öptüm. "Sadece umduğum kadar güvenli değil."

Tabureden kaydı ve kapıya doğru ilerlemeden önce tabağını yıkadı. "Gidelim o zaman."

Ve aynen böyle, balon patladı. Normallik geri geldi. Ölüm, savaş ve sorumluluk. Hayatımda ilk kez bunların hiçbirini istemiyordum. Eğer kardeşi olmasaydı, onun güvenliği için endişelenmeseydim, şu anda her şeyi yanmaya bırakırdım.

"Söz veriyorum bunu telafi edeceğim, piccola." Kapıyı açtım. "Güvenli olduğunda."

"Asla güvenli değildir, Gio." Bana yumuşak bir gülümseme sundu. "Sorun değil. Ben mafyanın içinde doğdum, hatırladın mı? Buna alışkınım."

Hayatı olmamasına, korunaklı ve kafeste olmaya alışmıştı. Benimle böyle bir hayatı olmayacaktı. Yıllardır huzur ve güven içindeydik. Chicago'yu ben idare edecektim ve buna tekrar sahip olacaktık. Ona bunu verirdim.

EMILIA

Renzo yanıma oturdu ve masaya bir tabak koydu. Nutella ile boğulmuş simidi aldım ve bir ısırık aldım. Yemek pişirme becerileri kesinlikle Gio'nun standartlarına uygun değildi ama şekeri asla geri çevirmezdim.

Ren sabahtan beri telaşlıydı, sanki bir tür sinir krizi geçirmemi bekliyormuş gibi etrafımda dolanıyordu.

Dün Gio'yla evlenme ihtimali beni heyecanlandırmamıştı ama artık her şey farklıydı. O üç kelime sihirli bir şekilde her şeyi düzeltmemişti ama onu affetmem için bana izin vermişti. Ya da belki de içten içe sevmeye o kadar muhtaçtım ki bu sözler gerçekten sihirliydi. Çocukça saflığımı için kendimi uyarayabilirdim ama adam kendi kafasına silah dayamıştı. Bu çılgıncaydı ve ihtiyacım olan şeydi.

Yine de dün geceyi Renzo'yla tartışacak değildim. Kırmızının elli tonuna dönüşmeden en masumundan bile bahsedemezdim.

Renzo'nun kaçınılmaz incelemesinden kaçınarak dikkatimi masanın ucundaki Tommy'ye çevirdim. Elindeki kahve fincanını dudaklarına götürdü ve bu küçük hareket onun irkilmesine yetti. Hafifçe kamburlaştı, yüzü solgunlaştı.

Ona daha fazla ağrı kesici verirdim ama Gio yapmamamı söyledi. Birkaç saat önce aceleyle ayrılmadan hemen önce. Bana bu yeni tehlikenin ne olduğunu ya da nereye gittiğini söylemedi ve sormak istediğim soruları yutmak için içimdeki her şeyi kullandım.

Onun bir mafya babası olduğunu, bana her şeyi anlatmayacağını kabul etmek zorundaydım. Bir mafya karısının rolü buydu ve bundan ne kadar nefret etsem de, mecbur kalırsam oynayabilirdim. Annemi yıllarca bunu yaparken izlemiştim.

Luca'nın hayatı karşılığında takas ettiğim şey buydu. En azından Gio beni seviyordu, ben de onu seviyordum. Bu çoğu mafya gelininin sahip olduğundan daha fazlaydı.

"Şimdiye kadar dönmüş olmalıydı, değil mi?" Özellikle kimseye sormadım.

Amcam hâlâ kayıp olduğu için endişelenmeden edemiyordum. Bu artık hayatımın diğer bir parçasıydı - eve sağ salim dönecek mi, ölecek mi ya da tutuklanacak mı diye beklemek.

Kardeşim ve Tommy arasında kısa bir bakış alışverişi yakaladım, sonra ikisi de benden başka bir yere baktılar.

"O da neydi?"

Tommy bana masum bir gülümseme sundu. "Ne neydi?"

Renzo'ya döndüm çünkü onu bir kitap gibi okuyabiliyordum ve kendimden daha iyi tanıyordum. "O bakış neydi, Ren?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Savunmaya geçti. "Ne yani, şimdi de birine bakmama izin yok mu?"

Kafasının arkasına vurmadan hemen önce ona itiraf etmesi için fırsat verdiğim bir sessizlik oldu.

"Ow!"

"Bana bildiklerini anlat, Renzo Sergio Donato. Hemen şimdi."

Tommy, "Oof, göbek adı falan," diye mırıldandı.

Renzo bir iniltiyle başını geriye attı. "Kahretsin, çok sinir bozucusun. Hiçbir şey bilmiyorum."

Gömleğinin içinden göğüs ucunu yakalayıp büküm ve küçük bir kız gibi çılgık atarak masadan kalktı. "Pekala, lanet olsun."

Tommy homurdandı. "Outfit'in infazcısı, kız kardeşinin meme ucu sakatlığıyla çözüldü."

Onu işaret ettim. "Yaralı olduğun için bu işten sıyrılıyorsun." Gözlerini kocaman açarak bana baktı ve elleriyle göğüs uçlarını kapattı.

Aralarına dik dik baktım. "İkiniz de bana neler olduğunu anlatın."

Ren bir iç geçirdi. "Gio döndüğünde sana söyleyecek. Sadece seni endişelendirmek istemiyor-"

"Renzo!"

"Peki." Öfkeleni. "Luca'yı her nerede tutuyorlarsa açığa çıkmış. Biri onu öldürmeye çalışmış."

Vücudumdaki sıcaklığın her santimetresinin boşaldığını hissettim. Söylemesini beklediğim onca şey arasında bu değildi. Bunun bir Famiglia sorunu olduğunu düşünmüştüm, benimle ilgili bir sorun değil. "Ne?" Fısıldadım.

Renzo omzumu tuttu. "O iyi, Emi. Jackson'ın adamları adamı yakaladı. O Outfit'ti."

"Sergio Amca Luca'yı öldürtmeye mi çalıştı?"

"Evet." "Belki şimdi ışığı görür."

Amcam Luca'yı öldürmeye çalıştı ve bu hiç mantıklı değildi. Kardeşim amcama çok sadıktı, babamın ya da amcamın ona verdiği hiçbir görevi aksatmaz ya da başarısızlığa uğratmazdı. Belki de Luca'nın bilgi almak için işkence göreceğini düşünmüştü. Bektan bir merhamet miydi bu? Yine de bunu yapabileceği gerçeği.

"Gio bunu bana neden söylemedi?"

"Ona kızma tatlım," dedi Tommy. "O sadece seni endişelendirmek istemiyor."

"Ben kırılgan bir çiçek değilim, Tommy," diye biraz fazla sert bir şekilde tersledim, sonra da gözlerimi sıkarak kapattım. "Özür dilerim. Özür dilerim."

"Emi, sorun yok. Luca iyi. Gio onu alıp buraya getirmesi için birkaç adam tuttu. Başka kimseye güvenmiyor."

Luca'yı buraya mı getiriyordu? Kardeşimin o kilisede bana nasıl baktığını görmüştüm ve bu, Gio benimle evlenmeyi kabul ettiğinden beri aklımda dönüp duran soruyu ortaya çıkarmıştı. Luca bir şekilde Famiglia'yla ittifak yapmayı kabul etmezse, onu öldürecekler miydi? Gio öldürmeyeceğini söylemişti ama Nero Verdi'nin gözlerinin içine bakmışım ve o adamın işine gelirse hem Ren'in hem de Luca'nın sonunu getireceğinden hiç şüphem yoktu. Gio güçlüydü ama Nero'ya hesap veriyordu.

Ve şimdi Gio sözünü tutup kardeşimi serbest bıraksa bile, Sergio yine de onun ölmesini isteyebilirmiş gibi görünüyordu. Ne yaparsam yapayım, herkes her zaman tehlikedeydi ve kaderden kaçmaya çalışmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Sergio'nun hâlâ saklandığı bu noktada, Outfit'in içinden gelecek bir darbe tek çözümdü.

"Kaptanlarla bağlantı kurmayı başardın mı?" Ren'e sordum.

"Hiçbiri telefonlarıma cevap vermiyor." Öfkeli bir nefes verdi ve bir elini saçlarında gezdirdi.

Sergio'nun ölmesini pek çok nedenden dolayı istiyordum ama Luca'nın peşinden gitmesi pastanın üzerindeki krema gibiydi.

"Her şey yoluna girecek, Ren." Elini tuttum ve parmaklarını kendime kenetledim.

"Luca'nın bunu kabul edeceğini gerçekten düşünüyor musun?" Kısa bir kahkaha atarak başını salladı. "Famiglia'ya boyun eğmektense ölmeyi tercih eder."

Sesindeki gerginliği kaçırmadım ve ona baktım, sertleşmiş bakışları benimkilerle çarpıştı. İlk kez, beni takip etmenin Ren'e gerçekten neye mal olduğunu gördüm.

Amcamı ve Matteo'yu, hatta belki babamızı bile hor gördüğünü biliyordum ama o bir Outfit infazcısıydı ve Famiglia Outfit askerlerini öldürüyordu.

"Luca, Famiglia'ya teslim olmaktansa ölmeyi tercih eder, yoksa sen mi edersin Ren?"

Cevap vermek için ağzını açtı ama ön kapının önce açılıp sonra kapanma sesiyle sustu. Birkaç çift ayakkabı parkelerin üzerinde tıkırdadı ve ben mutfak kapısına baktım, birkaç adam önümden geçiyordu, devasa, görünüşe göre bilinçsiz bir figür aralarında sürükleniyordu.

Adamın kafasında bir çanta vardı ama benim dikkatimi çeken parmağındaki altın yüzük oldu. Babam, amcam ve kardeşlerim de taktığı için her yerde tanıyabileceğim bir yüzük. Donato mührü. Luca.

Gio hemen arkalarından geldi, dikkati önündeki alaya odaklanmıştı. Göz açıp kapayınca kadar gittiler, evin içine doğru ilerliyorlardı.

Arkamdan seslenen Renzo ve Tommy'yi duymazdan gelerek ayağa fırladım. Gio bir kapı aralığından geçerken ben de koridora çıktım. Onu takip ederek bir dizi merdiveni inip pis görünümlü bir bodruma indim.

Haftalardır bu evdeydim ve bir bodrum katı olduğunu bile bilmiyordum, ama burası uğursuz geliyordu ve burada ne olduğunu tahmin edebiliyordum.

Kardeşimi sürükleyen adamlar merdivenlerin dibinde tek kelime etmeden yanımdan geçip gittiler. Yüzlerini bile görmedim, kıyafetlerindeki kana odaklanmıştım. Panik damarlarıma işledi ve tökezleyerek ilerledim.

Gio koridorun sonundaki kapıdan çıktı ve yumuşak bir tıkırtıyla kapıyı arkasından kapattı.

Luca'yı görmem gerekiyordu ama etrafından dolaşmaya çalıştığım anda Gio yolumu kesti ve omuzlarımı kavradı.

"O iyi, Emilia."

"Biri onu vurmaya çalıştı, Gio! Adamların kan içinde."

"Hey." Yüzümü kavradı ve bakışlarımı kendine çekti. Sakin, toparlanmış, kontrollü.

Derin bir nefes aldım ve onun kararlılığının bir kısmının içime sızmasına izin verdim.

"Kolundan darbe aldı. Bu bir çizik. Kan, öldürüp ortadan kaldırdıkları Outfit adamlarına ait. Tamam mı?"

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. Gio kollarını bana dolamadan önce dudaklarını alnıma bastırdı. Her zaman açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime oksijen kaynağı gibi gelirdi.

"Neden bilinci yerinde değil?"

"Luca ne tutsaklığından ne de bizim korumamızdan pek memnun değil ve koca bir piç." Kısa bir kahkaha atarken nefesi kafa derimin üzerinde gezindi.

"Sakinleştirici verildi."

"Onu öldürecek misin?"

Çenemi kavradı ve bakışlarımla buluşurken beni sessizliğe zorladı. "Sana ne söz verdim, Emilia?"

"Onu öldürmeyeceğine söz vermiştin," diye fısıldadım, tek bir damla gözyaşı kaçıp yanağımdan aşağı süzülmeyi başarmıştı. Luca için endişeleniyordum ama daha da önemlisi, Gio'nun bu sözü bozmasından ve bunu yaparken beni de bozmasından korkuyordum. O yüzüğü bana takmasının üzerinden sadece yirmi dört saat geçmişti.

Parmak, ama umut etmeme, bunu istememe, beni önemseydiğine inanmama izin vermiştim.

"Luca Donato umurumda bile değil." Nefesi yüzümde gezinirken dilimin ucuna kadar gelen nane tadını alabiliyordum. "Ama senin için yapamayacağım çok az şey var, piccola. Sana bir söz verdim ve affedilmen buna bağlıydı. O yüzden Luca Donato'yu benim için altın kaplama olarak düşün." Bakışları ağzıma kaydı, başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyordu.

"Peki ya kabul etmezse?"

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz." Kaşları birbirine kenetlendi ve gözlerinde titreyen şüpheden hoşlanmadım.

"Ona işkence edecek misin?" Fısıldadım. "Sergio'nun yeri için mi?"

Başını iki yana salladı. "Dediğim gibi, sana bir söz verdim ama vermemiş olsaydım bile Luca'nın bildiği herhangi bir bilgi artık geçerli olmazdı. Sergio aptal değil." Başparmağı çenemde usulca gezindi. "Belki de Sergio'nun ona sırt çevirmesi Luca'nın düşmanın gerçekte kim olduğunu yeniden değerlendirmesine neden olur."

Başımı salladım, keşke ve belki'leri düşünmemeye çalıştım. Gio bana dünyaları vaat edebilirdi ama Nero Verdi'nin mafyasını Gio'nun yeni karısının kaprislerine göre yöneten bir adam olduğunu sanmıyordum.

"Onu görebilir miyim?" Ben sordum.

"Hâlâ baygın. İlaçların etkisi birkaç saat içinde geçecek." Elimi tutan Gio beni merdivenlere doğru çekti. "Hadi gel. Sana yemek hazırlayayım."

"Ben zaten yedim."

Onu merdivenlerden çıkarken takip ettiğimde omzunun üzerinden bana baktı.

"Ne yedin sen?"

Hileli bir soru gibi geldi. "Bir simit." "Ne

ile?"

Gözlerimi kaslı sırtına diktim. "Nutella."

Başını salladı ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Sahanlığa çıktık ve cebinden bir anahtar çıkarıp kilitlemeden önce bodrum kapısını büyük bir gürültüyle kapattı. "Sana gerçek yemek yapacağım."

"Sen bir besleyicisin. Bir sorunun var."

Belimden tuttu ve kürek kemiklerim kapıya dayanana kadar bizi döndürdü. "Zayıf görünüyorsun, piccola." Kalçalarımı kavradı, burnu boğazımın yan tarafına doğru ilerliyordu. "Bu tatlı vücudu becerirken tutunacak bir şeyim olmasını seviyorum." Dudakları tenime değdi ve sertçe yutkundum.

Ellerini üzerimde hissetmek, dudakları, sert vücudu... Hep daha fazlasını istedim.

Uzaklaşmadan önce boğazıma doğru güldü. "Önce yemek, amore mio."

EMILIA

Gio'nun Luca'nın tutulduğu hücreye girmeme izin vermesi ertesi gün öğleden sonrayı buldu. Ve burası tam anlamıyla bir hücreydi. Kül blok duvarlar kasvetli ve iç karartıcıydı ve uzak duvara yaslanmış tek bir yatak dışında ne pencere ne de mobilya vardı.

Loş ışık, Luca'nın küçük şiltenin üzerine yığılmış devasa formunun üzerinde uğulduyordu. Sırtını duvara dayamış, kollarını uzatmış ve metal yatak başlığına kelepçelenmiş zincirlenmiş bir canavara benziyordu. Kardeşim kuduz bir köpek gibi tasmalıyken Gio'nun onsuz buraya girmeme izin vermesinin tek yolu buydu.

Her adımımı takip eden güvenilmez gözlerin altında koyu halkalar vardı. Bana sanki artık düşmanmışım gibi bakıyordu ve dürüst olmak gerekirse, mafyanın hiçbir zaman bir parçası olmak istemeyen ve işlerine karışmayan bir kız olarak nasıl birdenbire herkesin bok listesinde olduğumu merak etmeye başlamıştım. *Babanı sen öldürdün*, diye alaycı bir ses zihnime fısıldadı ve ben bu düşüncüyü kendimden uzaklaştırdım. Şu anda bununla uğraşamazdım.

"Eğer buraya kocacığın ittifakını bana satmaya geldiysen, gidebilirsin. Renzo zaten Famiglia takımı saçmalığıyla buraya geldi," diye alay etti.

Başımı salladım ve yatağının ayak ucuna oturdum. "Renzo sana bunu kabul etmezsen ne olacağını söyledi mi?"

Luca'nın iğrenmiş bakışları üzerimde gezindi. "Hain olmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Seni öldürecekler Luca. Bir kardeşimi daha kaybedemem, lütfen...." Uzun bir nefes verdim. "Onunla sen Outfit'i yönetebilesin diye evlendim."

"Evet, onun kaltağı olarak." Homurdandı ve başını salladı. "Son gördüğümde ondan kaçmaya çalışıyordun. Şimdi ona yaltaklanıyorsun."

Bir suçluluk tohumu göğsüme gömüldü ve kök saldı çünkü o haklıydı. Bir süre sonra savaşmayı bırakmıştım ve Gio'ya olan hislerimle barışmış olsam da, bir yanım bu kadere boyun eğdiğim, kaçtığım her şeye dönüştüğüm için kendimden nefret ediyordu.

Parmaklarımı kalçalarımın arasına sokup saklamadan önce parmağımdaki altın kordona baktım.

"Bu bir iş anlaşması, bir ittifak evliliği." Yalan ağzımda kül gibi kaldı.

"Saçmalık." Bakışları acımasızca üzerimde yoğunlaştı. "Sana nasıl baktığını görmediğimi mi sanıyorsun? Senin ona nasıl baktığını. Şu anda sadakatinin nerede yattığı belli ve bu Outfit ile değil."

"Benim sadakatim hiçbir zaman The Outfit'e olmadı! Onlar kendime ve sevdiklerime. Hepsi bu." Kardeşimin yanı sıra Gio'yu da seviyordum, bu da işleri karıştırıyordu. "Tıpkı Giovanni gibi ben de Outfit ve Famiglia arasında barış istiyorum."

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu, Emilia? Babanı öldüren adama fahişelik yapmak istiyorsun. Evlen onunla."

Yüzümden aktığını hissettiğim rengi görmemesini umarak çenemi eğdim. "Sergio Amca onlara ihanet etti," dedim kısık sesle. "Ne bekliyordun ki?"

"Kız kardeşimin bir hain olmaması için."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkem patladı, ayağa kalkarken bütün suçluluk duygularım dağıldı. "Sergio'nun onlara kazık atacağını biliyor muydun Luca? Ona ihanet etmeyi planladığını bile bile beni *Giovanni Guerra*'ya sattığını."

Hiçbir şey söylemedi, ben de başımı salladım, göğsümü sıkan bir acıyla.

"Dürüst olun, Gio'nun şöhretini bildiğinize göre, şu anda hala hayatta olmamı bekliyor muydunuz?"

Bakışlarını kucağına indirdi, utanç yüz hatlarını renklendiriyordu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden bana ihanetten bahsetme. Kendi kanından olanlara bile sadık değilsin!"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Çıkmana yardım ettim."

"Tek bir iyi hareket, yıllarca görmezden gelmeyi ortadan kaldırmaz Luca. Giovanni'nin müttefiki olmak ölümden daha kötü bir kadermiş gibi davranıyorsun ama sen Sergio'nun kuklasısın ve seni temin ederim ki Giovanni amcamızdan çok daha onurlu bir adam."

"O babamızı öldürdü, Emi! Bunu nasıl görmezden gelebiliyorsun?" "Çünkü babamız bir pislikti!"

Luca, yatağa kelepçeli olmasaydı boğazımı kesecekmiş gibi bana baktı.

"Gio ile evlenmeyi neden kabul ettiğimi ve sonra neden kaçtığımı biliyor musun?"

"Görevinizi yapmak istediğinizi ama fikrinizi değiştirdiğinizi düşünmüştüm."

"Görev." Homurdandım. "Sergio Amca, Gio'yla evlenmezsem beni Matteo'ya vereceğini söyledi... fahişe olarak." Tekrar kardeşime baktım. "Babam odadaydı. Hiçbir şey söylemedi."

"O yapmaz-"

Güldüm. "Lütfen Luca. Sergio'da ya da babamda bir namus kırıntısı bulmaya çalışmayı bırak. Bulurlar ve bunu sen de biliyorsun."

Gözlerini kapattı. Hizmet ettiği adamın Famiglia'dan çok daha iyi olduğuna inanmaya neden ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum. Belki de son haftalarda Gio'nun adamlarından bazılarını bizzat öldürmüştü ve vicdanını rahatlatmaya ihtiyacı vardı.

"Ne söylememi istiyorsun, Emilia?"

"Buradaki kötü adamın Sergio Amca olduğunu görmenizi istiyorum!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Seni öldürmeye çalıştı, Tanrı aşkına."

"Bir merhamet-"

"Saçmalık! Senin onun için bir tehdit oluşturduğunu biliyor. Gio'nun benimle evlendiğini ve seni destekleyeceğini. Senin Outfit'i ondan çok daha iyi yönetebileceğini biliyor ve o artık işe yaramaz." Bakışlarına karşılık verdim ve onu kurtarmama izin vermesi için sessizce yalvardım. "Lütfen Luca."

Bir an için yüz ifadesi yumuşadı, sert ağabeyimde hiç görmediğim türden bir özlemle doldu. Ama göz açıp kapayıncaya kadar sertleşti.

"Sen düşmana boyun eğmeye razı olabilirsin Emilia, ama ben olmayacağım. Söyle ona buraya gelsin ve beni öldürsün. Bitir şu işi."

Ayağa kalktım. "Luca, hayır-"

"Babamızı öldürdü!" diye kükredi, duvarlar neredeyse öfkeyle titreşiyordu. "Bunun için onları asla affetmeyeceğim. Bu lanet hücrede ölmeyi tercih ederim-"

"O bendim!" Küçük odanın üzerine gergin bir sessizlik çökerken ondan birkaç adım uzaklaştım.

Ağabeyimin kaşları birbirine yaklaştı, öfkesi yerini şaşkınlığa bıraktı. "Ne?"

"Babamı ben öldürdüm." Hıçkırıklara boğuldum. "Sergio olması gerekiyordu ve o sadece... Gio'dan kaçacağımı düşündü ve bana yardım etmedi. Chiara'ya da yardım etmedi... Onu ben öldürdüm."

Şaşkınlığı, okunamaz bir maskeye dönüşene kadar yavaş yavaş kayboldu. "Çık dışarı," dedi sessizce.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzüldü. "Luca, lütfen-"

"Guerra'nın beni öldürmesini umsan iyi olur küçük kardeşim, çünkü eğer öldürmezse, seni bir daha gördüğümde onu dul bırakacağım." Sesindeki zehir beni derinden yaraladı ve tökezleyerek geri çekildim. "Siktir git buradan."

Gitmek için döndüğümde gözyaşlarım boğazımı tıkadı, göğsümdeki acı dayanılmazdı. Hayatım boyunca yaşadığım reddedilmenin aynısıydı bu. Sevmek için yeterince iyi olmama hissi. Onun sadakati için yeterince iyi olmamak.

Kapıyı açtım ve durakladım. "Babam ne yaptı da onu Chiara ve benden daha çok önemsiyorsun?" Sustum ama cevap beklemeden çıktım. Luca'yı kaybetmek istemiyordum ama zaten kaybetmişim.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu ve zar zor nefes alabiliyordum. Canım çok yanıyordu. Tek düşünebildiğim yüzündeki ifadeydi, nefret ve tiksinti, babamı öldürdüğümünden beri kendim hakkında hissettiklerimin doğrudan bir yansımasıydı.

Nero Luca'yı öldürecekti ve ben kimseyi kurtaramayacaktım. Kendimi bile.

Kafamın içinde her şey çılglık atıyormuş gibi hissedene kadar bir uçuşuma yuvarlandım ve sadece durmasını istedim. Yıllardır hayatımı örtmüş gibi hissettiren bu bitmek bilmeyen keder ve umutsuzluk bulutundan kaçmak istedim. Ve gittikçe daha da karardı, ağırlığı daha da ağırlaştı ve daha da ezici oldu.

Evin içinde tökezledim ve otomatik pilotta merdivenleri çıktım. Birinin adımı söylediğini duydum ama kaçma ihtiyacıyla daha hızlı hareket ettim.

Benim ve Gio'nun odasına gitmedim, onun yerine Renzo'nun odasına girip kapıyı çarptım.

Komodine doğru koşarken çirkin hıçkırıklar dudaklarımı yırttı. Arıyordum, bu duyguyu içimden söküp atmam gerekiyordu. Bilinçaltımda ne aradığımı, neden onun odasına geldiğimi biliyordum. Ama yatağın kenarına oturup gözyaşlarım elimdeki ağabeyimin sustalısının görüntüsünü bulanıklaştırana kadar aklım başıma gelmedi.

Bıçağın ucunu ön kolumun etli kısmına, dirseğimin kıvrımının hemen altına bastırdım. İçimdeki tüm dağınık duygular o tek noktaya odaklanmış gibi, tek bir keskin acı iğnesi çok netti. Tehlikeliydi. Bu çok tehlikeliydi. Bıçağı tenimden çekip aldım ve bileğimden aşağı süzülen kan damlasına baktım.

Yatak odasının kapısı tıkırdayarak açıldı ve ben el yordamıyla bıçağı düşürdüm.

Renzo'nun beni bu halde bulması ve ne hale geldiğimi görmesi ihtimali beni utanca boğdu. Ama kafamı kaldırdığımda kapıda duran Renzo değildi; Gio'ydu.

Yüzümü, kanımı ve vücudumu saran hıçkırıklarımı incelerken kaşları birbirine yaklaştı. Zayıflığımdan iğrenip iğrenmediğini merak ettim ama bakışları önce kolumdaki küçük delinme yarasına, sonra da ayağımdaki bıçağa kayınca utanmadım. Kardeşime yaptığım gibi değil.

Gio beni gördü, tüm çirkin ve bıkkın yanlarımı biliyordu. Renzo'ya olan sevgim bunu ona göstermemi engelliyordu ama Gio... beni en kötü halimle görmüştü ve buna rağmen beni seviyordu.

Yaklaştı, bıçağı aldı ve önümde durmadan önce cebine koydu. Parmakları yanağımda gezindi ve ben gözlerimi kapattım.

gözyaşlarımı serbest bıraktım.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, piccola." "Bilmiyorum."

Diğer eli bileğime gitti, nasırlı parmakları dirseğimin kıvrımına kadar ince kan izini takip etti. "Biliyorsun."

Gözlerimi açtım, yukarı baktım ve en mavi okyanusun en derin, en karanlık kısımları gibi soğuk ve dipsiz bakışlarıyla karşılaştım. Beni boğmasını, ciğerlerimi doldurmasını ve ondan başka hiçbir şey hissetmeyene kadar iliklerime kadar üşütmesini istedim.

"Canımı yak," diye fısıldadım iğrenç, çaresiz bir yalvarışla. Günahlarımdan kurtulması karşılığında ona sunduğum bir zayıflık.

Bazen Gio benim hastalığımdı, ama her zaman tedavim gibi görünüyordu.

Eliyle saçlarımı kavradı ve dudakları dudaklarımla buluşmadan önce beni ayağa kaldırdı. Öpüşü sert ve acımasızdı, kanın metalik tınısı dilimi kaplayana kadar dişleri dudaklarımı tırmaladı. Şiddeti yeniden hayata döndürülmek, nane kokulu oksijenin ciğerlerime geri üflenmesi gibi hissettirdi ve onu derinlemesine emdim, çaresizliğin, ahlaksızlığın, ikimizi de geri dönülmez bir şekilde lekeleyen acının içinde yuvarlandım.

Elleri kalçalarımı kavradı, beni kaldırdı, hareket ederken beni kendisine doğru tuttu, dudakları benimkileri hiç bırakmadı. Ancak bir kapı çarptığında onun odasında olduğumuzu fark ettim.

Cebinden bıçağı çıkarmadan önce sırtımı yatağa çarptım. Üzerime doğru gelirken nefesim kesildi.

"Bunun için sizi zapt etmemi ister misiniz prenses?"

Başımı salladım ve dudaklarını boğazıma bastırdı.

"Aferin kızıma."

Gömleğimi, ardından da sütyenimi kesip çıkarmadan önce metalin serin öpücüğünü karnımda hissettim. Tüm vücudum beklentiyle titredi, bekledim, hazırlandım, ihtiyaç duydum.

Komodinin çekmecesinin açıldığını duydum, takıya benzeyen bir şeyi kaldırmadan önce bir şeyin şingirtisini duydum. Her birinde bir parça metal olan ince bir zincir.

Sonunu. Bir ucunu göğsüme yaklaştırıp küçük klipsi sıkarak açarken yüzünü kaplayan gülümseme hınzırcaydı.

Meme ucumun etrafında keskin bir acıyla kapandığında sarsıldım.

"İstedğin zaman durmamı söyle prenses."

Diğerini yerine oturttu ve bir elektrik devresindeki topraklama noktaları gibi meme uçlarım arasında acı sekti. Odaklanabildiğim tek şey buydu, zihnim kan dolaşımım boyunca ateşlenen endorfinlerle çok mutlu bir şekilde tüketildi.

Ceketini, silah kılıfını ve gömleğini çıkarmadan önce, "Kıpırdama," diye emretti.

Bakışlarım kaslı vücudunu kaplayan dövmelemlerin üzerinde gezindi. Çok güzel ve tehlikeliydi. Benim kendi iblisim.

Üzerime eğilerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ince zinciri kavradı ve elinin etrafında döndürdü, her iki meme ucunu da çekti ve içimde yankılanan bir zonklama gönderdi.

"Daha fazla," diye soludum ağzına

karşı. "Ne kadar istiyorsun, Emilia?"

"Her şey," kelimesi dudaklarımda nefes nefese bir yalvarışa dönüştü.

Taytımı ve külotumu o kadar şiddetli bir şekilde yırttı ki yataktan aşağı çekildim. Sonra bacaklarımı zorla ayırdı, amıma sahipmiş gibi, onu fethetmek istiyormuş gibi baktı.

Bir iniltiyle tamponumun ipini çekti. "Benim için biraz daha kanamak ister misin, piccola?"

O anda zevk değil, sadece acı istiyordum. Ama sonra tamponu çıkardı ve iki parmağını içime sokmadan önce çöp kutusuna attı. İnledim ve utanmadan onun dokunuşuna doğru eğildim.

"Her zaman çok duyarlı," diye inledi.

Parmaklarının sert darbeleri ve meme uçlarımdan gelen hafif ağrı arasında, saniyeler içinde boşalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım.

"Gio," diye nefes aldım.

Sırtarak bir kez daha cebinden bıçağı çıkardı ve bıçağı çevirerek açtı. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, içimde beklenti ve korkunun çarpık bir karışımı dolaşıyordu.

Bıçağı göğüs kafesime dayadı ve keskin bir sızı oldu, ucu derimi parçaladı.

Parmaklarını derine sokarken başparmağı klitorisimin üzerine bastırdı ve hepsi mükemmel bir his fırtınasında doruğa ulaştı. Bıçağı yakıcı bir çizgi halinde göğsümden aşağı sürüklerken boşaldım. Mükemmel, zehirli, yıkıcı bir coşkuydu.

Boğazımdan bir dizi tutarsız inilti dökülürken gözlerim karardı, bedenim kıvranmaya başladı.

Evet, Gio benim şeytanımdı, günahımdı, cezalandırıcımdı, tatlı kurtuluşumdu.

Parmakları amımı terk ettikten sonra elini karnıma, göğsüme götürdü ve boğazımı istediğim şekilde sıkana kadar vücuduma kan ve sperm bulaştırdı. Serbest kalan eli göğüs uçlarımdaki kelepçeleri serbest bıraktı ve tüm vücudum kanın göğüs uçlarıma geri aktığını hissederek titredi. Bu neredeyse başlı başına bir orgazmdı.

"Çok mükemmel, Emilia. Yani benim." Dudakları dudaklarımı yakaladı ve o öpücükte sınıra ne kadar yakın olduğunu hissedebiliyordum. Sert aleti bacaklarımın arasına bastırdı ve tam beni becermesini beklerken çekildi, alnımı öptü ve beni yatakta bıraktı.

Banyoya girerken şaşkınlıkla arkasından bakakaldım.

Elinde nemli bir bezle geri geldi ve göğsümdeki kan çizgisini sildi. Sıyrık bile sayılmazdı, kanama neredeyse durmuştu. Gio beni gerçekten incitecek gibi değildi, iz bırakacak şekilde de değildi.

Sonra elini karnımdan aşağı, bacaklarımın arasına doğru kaydırды. O anda onun ilgisine karşı koyamayacak kadar kırılgandım, sanki bilincim zihnimin bir köşesinde saklanıyordu.

Ve sonunda yeni bir tampon taktı. Belki de utanmalıydım ama o anla ilgili hiçbir şey utanç verici gelmedi. Samimi ve savunmasızdım, evet, ama utanç verici değildi. Hamdım, açıktaydım, kırılıyordum ve o benimle ilgileniyor, her zaman yaptığı gibi ihtiyacım olanı veriyordu.

Bana kendi gömleklerinden birini giydirdi, sonra yatağın kenarına oturup bana bir bardak su uzattı. "İç."

Ayağa kalktım ve itiraz etmeden bardağı aldım. İşim bittiğinde bardağı parmaklarımın arasından aldı ve komodinin üzerine koydu.

"Ben... teşekkür ederim," diye fısıldadım ayağa kalkarken. Sadece onun incelemesi olmadan işlem yapmaya, bir an için zayıf olmaya ihtiyacım vardı.

İçini çekti. "Günün daha da kötüleşmeden yatağıma geri dön prenses."

"Öğlenin ortasındayız."

"Saatin kaç olduğu umurumda değil. Yatağa. Şimdi."

Onunla dövüşmek istedim ama sonra Luca'nın yüzü aklıma geldi, sanki hâlâ içimi yakıyormuş gibi hissettiren nefreti. Gio bir çeşit güvenli bir sığınaktı ve ben sadece bir süreliğine bunun tadını çıkarmak, dünyadan korunmak istiyordum.

Uzandım, etrafımı sıcak bir battaniye gibi saran çam ve nane kokusunu içime çektim. Dakikalar sonra, onun sıcaklığı sırtıma bastırırken, sert kolu beni asla bırakmayacakmış gibi sarmıştı. Ona döndüm ve çıplak göğsüne bastırdım.

"Sana ne dedi, piccola?"

Yüzümü boğazına gömdüm. "Hiçbir şey."

Çenemi kavrayarak beni yüzüme bakacak kadar geriye itti. "Hiç kuşkunuz olmasın, Luca size söz verdiğim için ve ona bir şey olması sizi üzeceği için yaşıyor. Ama şimdi..." Şimdi beni bir bıçakla bulmuştu. Bana zarar vermesi için ona yalvarmıştım.

"Sırf beni üzdü diye onu öldüremezsin," diye fısıldıyorum.

Dudaklarında beliren gülümseme hiç hoş değildi. "Sizinle ilgili olarak yapabileceklerimi ve yapacaklarımı çok hafife alıyorsunuz prenses."

Gözyaşlarımı kırıştırdım. "Ona söyledim."

Uzun bir nefes verdi ve beni tepkilerini göremeyeceğim güvenli boğazına geri çekti. "Kendine gelecektir. Başka seçeneği yok."

"Beni bir daha görürse öldüreceğini söyledi." Sesim kesildi ve Gio'nun eli enseme kaydı, tüm vücudu gerildi. "Bana benden nefret ediyormuŗ gibi baktı, Gio."

"Luca mantıklı d ŗ necektir," dedi.

Ama kardeŗimi tanıyordum ve o bunu yapmazdı. Gözlerimi kapattım ve Gio'nun yumuŗak nefeslerinin, kalbinin sabit atıŗının beni sakinleŗtirmesine, göğsümdeki ağrıyı dindirmesine izin verdim. Ruhuma bir uyuŗturucu gibi geliyordu, heyecanlandırıyor ve sonra uyuŗturuyordu.

Bundan da öte, bana güven, huzur ve sığınak gibi geldi. Kargaŗamın ortasında onun kolları bana evim gibi geldi.

GIO

Adamlarımdan birinin Jackson'ın cipinin bagajına yayılmış cesedine baktım.

Bar çalışanlarından biri onu kulübün arka sokağındaki bir çöp konteynerinde bulmuştu. Neyse ki Adamo buradaydı, bir şeylerle uğraşıyordu ve görevliyi susturmayı başardı ama bu bir alaydı. Ve sınırı aşıyordu. Ölü bedenler bir şeydi, ama yasal iş yerimin etrafındaki ölü adamlar tamamen başka bir şeydi.

Bu şehirde saygın bir iş adamıyım. Sokaklarımızda cesetler ve savaş yoktu. Uyuşturucu satıcılarından oluşan bir çete değildik. Biz Famiglia'ydık, senatörlerin, belediye başkanlarının, y a r g ı c ı l a r ı n ceplerini doldururduk... ve hiçbiri cesetlerle anılmak istemezdi.

Adam sadece bir personel değildi. Jackson'ın askerlerinden biri olan güvenlik görevlisiydi. Zamanlama, Outfit'ten başkasının olamayacağı kadar tesadüfiydi.

"Siktir!" Bagajı çarparak kapattım ve iki elimi saçlarımda gezdirerek uzaklaştım.

Hayvanları köşeye sıkıştırdığınızda ortaya çıkan sorun buydu. Onlar kuduzdu. Aptalca. Sergio aşılmaması gereken çizgileri aşıyordu.

Jackson'ın adamlarından biri arabaya atladı ve ara sokaktan çıkmadan önce motoru çalıştırdı.

Jackson beni kulübün içine ve ofisime kadar takip etti. Müzik duvarlarda ve zeminde uğulduyor, burayı kulübün geri kalanından ayıran cam duvar tarafından susturuluyordu. Bu gece çok kalabalıktı, bu da beni daha da sinirlendiriyordu. Herhangi biri o cesetle karşılaşabilirdi.

Masamın arkasına oturdum ve televizyon ekranında son birkaç saatlik güvenlik görüntülerini açarken Jackson da koltuğun koluna oturdu. Ben hızlı-

ilk bir saat boyunca ilerledi ve takım elbiseli tanıdık bir figür ön kapıdan içeri girdiğinde durdu. Matteo Romano.

"Tanrı aşkına." Tanınmayan bir Outfit askerinin gitmesine izin verebilirdim, ama Chicago Outfit'in danışmanı Matteo lanet Romano içeri girdi ve adamlarımdan birini öldürdü. Benimle alay ediyordu.

"Kapıdaki adamlar sadece normal güvenlik, Gio. Bilemezler."

Burnumun kenarını sıktım. "Garsona sessiz kalması için para ver. Elli bin dolar yeter. Ve sahip olduğumuz her işte daha fazla adam istiyorum."

Kaşlarını kaldırdı. "Hepsi mi?"

"Gerekirse ekstra güvenlik kiralayın. Ve onlara her Outfit capo'sunun, infazcısının, alt patronunun fotoğraflarını göster... Er ya da geç, bir şeyler yapacaklar. Romano bir şey istiyor. Şehri terk etmemesinin bir sebebi var."

"Sence Luca'nın peşinden tekrar gidebilir mi?"

Bu düşünce beni bir an için panikletti. Luca'ya ulaşırsa Emilia'yı da ele geçirebilirdi. "Hayır, ev çok sıkı korunuyor. O kadar aptal olamaz." Yine de orada her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için Tommy'ye bir mesaj attım.

O da öyle olduğunu ve Emilia'nın iyi olduğunu söyleyerek yanıt verdi.

Jackson'a döndüm. "Depoya git ve Luca'ya yapılan saldırıdan sonra hayatta tuttuğun kişi üzerinde çalışmaya devam et. Ben buradaki adamlarla konuşup bazı işleri halledeceğim, sonra size katılacağım." Tanrı biliyor ya, şu anda birkaç Outfit kemiği kırmak istiyordum.

Jackson ayağa kalktı ve gitti.

Kahretsin, bu bokun sonu görünmüyordu.

Kulübe açılan cam kapı çalındığında sadece birkaç dakikadır yalnızdım. Bir müzik gürültüsüyle açıldı. Laylah elinde bir tepsiyle içeri girdi, üzerinde tek bir bardak viski duruyordu. Sanki şu anda bir içkiye ihtiyacım yokmuş gibi.

"İçkini getirdim."

"Teşekkür ederim Laylah," dedim ona bakmadan.

Bardağı masama koyduktan sonra ahşap yüzeye tünedi, o kadar yakındı ki dirseğim kalçasına değdi. Bir bacağını yavaşça diğerinin üzerinden geçirdi, zaten kısa olan elbisesi kalçalarına kadar iniyordu. Parfümünün kokusu burun deliklerimi istila etti, tiksindirici ve aşırı güçlüydü.

"Hepsi bu kadar-"

"Gio." Eli göğsümün üzerine indi, ceketimin altından hafifçe kayd, çok yakından, çok yakından.

Romano'nun saçmalıklarından sonra zaten sinirlenmişim ama lanet olsun. Bileğini tuttum, hafifçe irkilmesine neden olacak kadar sert sıktım.

"Sol elimde ne var, Laylah?"

İnledi ve ben de başımı yana eğdim. "Bunu yakalayamadım mı?"

"Bir... bir yüzük."

"Bir evlilik yüzüğü."

"Ben... Ben düşündüm ki..."

"Ne düşündün?" Elini iterek ayağa kalktım. Sözcüklerin üzerinde tökezledi, yanakları kızardı.

"Bana bir daha dokunduğunda kendini işsiz bulacaksın Laylah. Şimdi defol git."

Bileğini tutarak kapıya doğru koştu. Uzun bir nefes alarak sandalyeme geri çöktüm.

Yeni bir kulüp müdürünü eğitecek zamanım olsaydı, bu saçmalık yüzünden onu hemen kovardım. Hazmedemediğim bir şey varsa, o da saygısızlıktı ve karımı aldatacağımı ima etmek, işte bu hakaretti.

Laylah'ın şansına, şu anda kıyafet ve mafya saçmalığına boğazıma kadar batmış durumdaydım.

Göğsüm sıkışmıştı, kalbim kaburgalarıma doğru öfkeli bir şekilde çarpıyordu. Lanet olası bir çıkışa ihtiyacım vardı. Tercihen dövüşmek ya da sevişmek.

Viskiyi elime aldım ve ayağa kalkmadan önce bir dikişte içtim. Adamo merdivenlerin dibinde beni bekliyordu.

"Beni depoya götür." Bir şeye ya da birine yumruk atacaktım.

Ofisimin penceresinin ötesindeki karanlığa bakarak viski bardağımı dudaklarıma götürdüm. Buzun kristale çarparak çınlaması, ancak sabahın erken saatlerinde rastlanabilecek sağır edici sessizliği bozdu.

Bu zamanı sevdim. Sanki tüm dünya uykudaymış gibi hissediyordum ama öyle değildi. Benim gibi yaratıklar karanlığın içinden görünmeden süzülüyor, kirli iş anlaşmaları yapıyordu. Outfit üyelerine bilgi için işkence ediyorlardı. Luca'ya suikast girişiminde yakaladığımız kişi bize bir şey söyleyemedi. Sadece Matteo'nun onlara bunu yapmalarını emrettiğini. Sergio'dan haber almamışlar, nerede olduğunu bilmiyorlarmış.

Yani, Matteo onun aracısıydı. Romano'yu alabilirsek, Sergio'yu da alırsak. Bu kadar basit.

Una'nın elinde Sergio'yla ilgili bir dizi ipucu vardı ama o bile adamın bir hayalet gibi olduğunu kabul ediyordu. Zengin kaynaklara sahip dünyanın en iyi suikastçılarından biri olan Una'nın onu bulamaması endişe vericiydi. Ama elbette Nero'nun onunla evli olduğunu ve onu kullanacağımızı biliyordu. Özellikle de Sasha'nın hizmetini aldıktan sonra.

Sanki başımın üzerinde bir balta varmış gibi hissediyordum. Hayır, bizim kafamıza. Emilia artık benimle birlikte ateş hattındaydı. Ve geceleri karıma sarılmak yerine beni uyanık tutan şey de buydu.

Daha da kötüsü, görünürde bir son göremiyordum. Romano ve Sergio'yu öldürsek bile, sonra ne olacaktı? Yeni bir kaptan ortaya çıkar ve yönetimi devralırdı. Mafya hâlâ O'Hara'yı öldürttüğümü düşünüyordu. Barış uzak bir hayaldi ve beni bu duruma soktuğu için Sergio'dan nefret ediyordum.

Luca en azından tartışmaya açık olsaydı cesaretlenebilirdim. Ama Emilia'yı tehdit ettiğinden beri onunla yüz yüze konuşmamış olmama rağmen, yola gelmeye hiç yaklaşmamıştı. Onu öldürmeyeceğime dair ona söz vermişim ve eğer benim yanımda ona ya da onun hakkında tek bir kötü söz söylerse, bu sözü tutmayabilirdim.

Ofisimin kapısının menteşeleri gıcırdadı ve arkamı döndüğümde Emilia'yı aralık kapıdan bakarken buldum. Saçları dağınıktı, ipek geceliği ancak uyluğunun ortasına kadar geliyordu. Her zamanki gibi, bir bakışıyla sikimi anında sertleştirdi. Onun dışındaki her şeyi unutturuyordu.

Bakışlarım göğüs kafesini süsleyen ince kabuğa kaydı ve sertleşerek acı vermeye başladı. Duygusal acısından hoşlanmıyordum ve korkusundan nefret ediyordum ama ona yardım etmeme izin vermesini seviyordum. Bana ihtiyacı vardı. Onu acı ve zevk arasındaki ince çizgiye itmek ve benim için parçalanmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Onun çıkış noktası, tesellisi, terapisi olacaktım. Onu benden başka her şeyden ve herkesten koruyacaktım. "Buraya gel, piccola."

Odanın öbür ucundan bana doğru yürüdü. "Neden hâlâ uyanıksın?"

Boynunun arkasını kavradım ve onu kendime çektim. "Sadece bazı işleri yetiştirmeye çalışıyorum."

"Düşüncelere dalmış gibi görünüyorsun."

Boştaki elimi kendi eline aldı ve parmaklarını yarılmış eklemlerimin üzerinde gezdirdi. Bize hiçbir şey söylememiş olsa bile, Outfit piçi öfkemin büyük bir kısmını almıştı. Bakışlarını benimkilere dikti, kaşları birbirine kenetlenmişti.

"Luca değildi," dedim o sormadan önce. "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Yalan. Onunla aynı odada olsaydım ona zarar vereceğimi biliyorsun." "Söz vermiştin-"

"İşte bu yüzden onunla aynı odada bulunmadım." Yanağını okşadım boştaki elimle. "Neden ayaktasın, *amore mio*?"

"Bir kâbus gördüm."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başını salladı ve ne hakkında olduğunu tahmin edebildim. Babası. Suçluluk duygusu onu her zaman uykuya sürüklüyor gibiydi. Son birkaç gecedir çok kötüydü ve kendi kendime Romano'nun şehirde olduğunu ona bu yüzden söylemediğimi söyledim. Aslında onu panikletmekten ya da üzmekten nefret ediyordum. Adam onun öcüsüydü ama ona asla yaklaşılamazdı. Bilmesi gerekmiyordu ama onun burada olması aklımın bir köşesinde duruyordu.

"Ateş edebilir misin prenses?" Temel bilgilere sahip olduğunu biliyordum çünkü çatı katımdan kaçığında Phillipe'i vurmuştu.

Kaşları daha da çatıldı. "Evet. Renzo bana on dört yaşımıdayken öğretti."

"Güzel." Ondan uzaklaştım ve masama gittim, çekmeceyi açtım ve orada tuttuğum dokuz milimetreyi çıkardım. "Bunu almanı istiyorum." Silahı ona uzattım ve parmaklarını kabzanın etrafına dolamadan önce şöyle bir baktı. "Bu sadece bir önlem, ama bunu her zaman yanında taşımanı istiyorum. Sana zarar vermeye ya da seni kaçırmaya çalışan olursa, önce ateş edip sonra soru soracaksın."

"Bana bir silah mı vermek istiyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Bir keresinde seni bıçakladığımı hatırlıyorsun, değil mi?"

Bir kahkaha attım. "Bugünlerde o kadar da değişken değilsin." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Çenesini kavradım ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Beni şimdi bıçaklar mısın, piccola?" Dudağını ısırdım. "Beni öldürmeye çalışır mısın?"

"Hayır," diye nefes aldı.

"Peki bu neden, piccola?"

Eli göğsüme indi, o tatlı dudakları o kadar yakındı ki onu içime çekebiliyor, dilimde tadına bakabiliyordum. "Çünkü seni seviyorum."

Sikim seğirdi. Onun bu sözleri söylemesine bayılmışım. Çok masum, çok güven dolu.

Parmaklarım boğazına dolandı, sonra onu çevirip göğsüme doğru çektim. Nefes nefese kaldı ve ben de başını yana doğru iterek boynunun pürüzsüz uzunluğunu öptüm.

"Seni seviyorum, piccola." Boştaki elim kalçasına indi, geceliğinin ipek kumaşını yukarı kaldırdı. "Şimdi bu masanın üzerine eğil ve bacaklarını aç."

EMILIA

Gio beni koridora götürürken elimi tuttu.

"Sürprizlerden hoşlanmam," dedim. Bu sabah yorgun ve huysuzdum ama onun çocuksu heyecanına kapılmamak zordu.

"Aslında hiç sürpriz yapmadığınızı zaten tespit ettik. Ve sonuncusunun ertelendiğini görünce..."

"Renzo bir keresinde odama bir kurbağa salmıştı ve buna sürpriz demişti." On yaşındaydım ve onu benim için yakalamıştı; sonra onu odama getirip bana göstermek için elini açtığında, hemen dışarı fırlamıştı. Uykumda ağzıma gireceğini düşünerek günlerce doğru düzgün uyuyamamıştım. "Yani, evet, sürprizlerden hoşlanmam."

Gio güldü. "Söz veriyorum bu bir kurbağa değil."

Bir kapıyı iterek açtı ve ben beton merdivenlerden aşağı bakarken üzerime serin bir hava akımı doldu. "Burası da başka bir ürkütücü bodrum mu?"

Cevap vermeden beni ileriye, merdivenlerden aşağıya ve bir garaja doğru çekti. Hızlı görünen birkaç araba alanı doldurmuştu ama o hepsinin yanından geçerek koyu mor bir Range Rover'in yanında durdu. Sonra elimi tuttu ve avucuma bir dizi anahtar bıraktı.

Kaşlarımı çattım, sonra ona baktım. "Anlamıyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Bu senin araban."

"Sen... bana araba mı aldın?"

"Evet." Bana bir araba aldı. Bütün bir araba. En sevdiğim renkte.

"Mor."

Dudakları kıvrıldı. "Farkındayım."

"Mor benim en sevdiğim

örtüdür." "Biliyorum."

Bunu ona hiç söylememiştim. "Nasıl-"

"Gözlemciyimdir."

Başımı salladım. "Bu..." Üstte. Cömert. Tatlı. Ve anlamsız. Hediyesini çiğnemek istemediğim için dudağımı kemirdim. "Ama ben araba kullanamam, Gio..."

"Biliyorum." Saçlarımı kulağımın arkasına taradı ve eğilip önce yanağımı, sonra çenemi, boynumu öptü... Başımı yana eğdim, vücudumda küçük ürpertiler oluştu. "İşte bu yüzden sana öğreteceğim."

"Ne?" Bakışlarını karşılayabilmek için geri çekildim. "Ciddi misin?"

"Bin prenses." Başını arabaya doğru salladı ve kollarımı boynuna dolayıp ona sarılırken neredeyse çılgılık atacaktım.

Bazı insanlar için bu büyük bir jest olmayabilir. Bana bir araba almak güzeldi, ama araba kullanmayı öğretmek... Bu özgürlüktü, her zaman kilitli olan bir kafese açılan bir kapıydı. Bana güveniyordu, babamın her zaman sahip olmama izin vermeyi reddettiği bir kaçış yolu veriyordu. Beni ve neye ihtiyacım olduğunu anladığını gösteren bir jestti bu. Beni zincire vurmuyacağını.

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce sırtım arabanın kenarına çarptı. "Seni ona karşı becermeden önce arabaya bin prenses."

Gülümsedim, sonra alt dudağını ısırdım ve kolunun altına girdim. Araba o kadar büyüktü ki neredeyse içine tırmanmam gerekecekti. Gio yolcu koltuğuna oturdu, sakinliğin resmiydi. Onun yerinde olsaydım kesinlikle sakin olmazdım. Muhtemelen önümüzdeki iki dakika içinde bizi öldürmek üzereydin.

Orta konsoldan bir fob aldı ve ona basarak garaj kapısını kaldırdı. Sonra bana motoru çalıştırma ve arabayı sürme konusunda rehberlik etti. "Şimdi sadece gaza bas ve direksiyonu çevir. Çok kolay."

Gaza bastım ve araba ileri doğru savruldu. Güldü.

"Yavaşça."

Birkaç dakika sonra araba yolundan aşağı iniyordum.

bir salyangoz hızında. "Kenara çekip geçmelerine izin vermeli miyim?" Başımı sallayarak sordum.

Başımı dikiz aynasına ve arkamda beliren siyah cipe doğru çevirdim.

"Hayır. Seni takip ediyorlar, piccola."

Gözlerimi yoldan ayırmadan kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Güvenlik."

"Ama sen varsın." Ve silah şu anda omurgamın alt kısmına baskı yapıyor.

"Bu sadece bir önlem."

Her ne kadar sinir bozucu olsa da, onun bu zorba tavrının beni tuzağa düşürme ya da kontrol etme arzusundan değil, endişe ve sevgiden kaynaklandığını biliyordum. Kapıya vardığımızda bana geri dönmemi söylemesini bekledim ama onun yerine kapı açılmaya başladı.

"Bekle, oraya mı gidiyoruz?"

"Artık alıştın."

"Başka arabaların olmadığı düz bir yolda!"

Kıkırdadı. "Kaza yapmana izin

vermeyeceğim."

Oh, Tanrım. Ya yapsaydım? Bu araba pahalı görünüyordu ve ben sadece Anladım... Ama kapıdan çıktığım anda endişelerim kayboldu. Özgürlük ve bağımsızlık duygusu daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi ve kendimi hiç olmadığım kadar hafif hissederek gülümsedim.

Hamptons yolları boyunca sürünerek birkaç mil gittik. Bir virajı döndüm ve ileride bir arabanın yolun karşısına geçtiğini gördüm. Elimi frene attım ve durdum. Aracın etrafını saran silahlı adamları gördüğümde nabzım hızlandı.

"Gio-"

"Emilia, yere yat!" Patlama sesini duyduğum anda Gio beni yakaladı.

Kör edici bir acı omzumu parçaladı ve haykırdım. Vurulduğumu hemen anladım. Daha önce kurşun yememiş gibi değildim ama hatıralarım bu boktan gerçeikle kıyaslanamazdı.

Görüşüm bulanıklaştı ve Gio beni orta konsolun üzerine doğru iterken derin nefesler almaya çalıştım. Etrafımızda silah sesleri çınlarken gözlerim yaşardı, kanım krem rengi deriye bulaştı.

"Emilia, bana bak." Gio çenemi kavradı, gözleri üzerimde geziniyordu. "Sadece omzun. Acıdığını biliyorum ama koltuğunu geriye itip direksiyonun altına girmeni istiyorum. Bunu yapabilir misin prenses?"

Başımı salladım ve dediğini yaptım, ayak boşluğunda bir topun içine kıvrılırken yüzümü buruşturdum. "Aferin kızıma. Orada kal. Bir saniye içinde senin için döneceğim." Şok biraz hafiflediğinde, her nefes alışımında içimi kemiren korku beni ele geçirdi. Beni terk etmesini istemiyordum.

"Gio-"

"Kı m ı l d a m a , Emilia." Beni çabucak öptü ve ardından kapıya çarpan bir dizi kurşunla birlikte gitti.

Bir elimi kanlı omzuma bastırdım, acı ve panik içinde nefes almaya çalıştım.

Uzun saniyeler ya da belki dakikalar boyunca beklerken silah sesleri daha yüksek ve sürekli hale geldi, emin değildim. Sürücü kapısı çekilerek açıldığında Gio'yu bekliyordum, bu yüzden Matteo Romano'nun yaralı yüzü bana alaycı bir şekilde baktığında dehşete kapılarak donakaldım.

Beynim yavaşça tekrar devreye girdi ve adrenalini kan dolaşıma bir eroin iğnesi gibi gönderdi. Paniğe kapıldım ve koltuğun diğer tarafına geçmeye çalıştım ama o beni yaralı omzumdan yakaladı ve acıdan neredeyse kör olana kadar sıktı. Beni arabadan çıkarıp savaş alanına sürüklerken çığlık atarak tekmeledim ve bağırdım.

Bir sıra adam arabamın arka hizasındaydı ve yaklaşık yirmi metre geride duran siyah SUV'ye ateş ediyorlardı. Gio'nun adamları aracın arkasında ve yolun kenarındaki ağaçların arasında çömelmiş, ateş ederek karşılık veriyorlardı.

Matteo silah seslerinden uzaklaşarak beni arabadan ve Gio'dan uzağa sürükledi. Gio'nun bana ulaşma şansı giderek azalırken bir anlık çaresizlik hissi kapladı içimi.

Sakinleşmem gerekiyordu. Panik yapmanın bana bir faydası olmayacaktı. Korkumu bastırmak ve öfkeme odaklanmak için kendimi birkaç derin nefes almaya zorladım. Matteo zayıf ve çaresiz olduğumu düşünüyordu ama öyle olmadığımı fark ettim. Tam olarak değil. Silahımın ağırlığı sırtıma baskı yapıyordu, metal sıcak ve güven vericiydi. Ona uzanma dürtüsü içimi kemiriyordu ama onu vuramazdım.

tam burada. Gio'dan çok uzaktaydık ve etrafımız Outfit adamlarıyla çevriliydi. Hayır, bunu doğru zamanda yapmalıydım.

Matteo beni yolu kapatan arabadan biraz uzakta park etmiş bekleyen bir arabaya sürükledi. Yanıma binmeden önce beni arka koltuğa itti. Şoför arabayı çekti, lastiklerin gıcirtısı arkamızdaki mermi seslerinin arasında çınılıyordu.

Gio ile arama koyduğu mesafenin her santimini neredeyse hissedebiliyordum. Panik halindeki kalp atışlarım acıyı daha da artırıyor gibiydi, çünkü kan tankımın ön tarafını ıslatmıştı.

Matteo bana sırtıttı, yüzündeki zar zor iyileşmiş yara izi, beni almasına izin verirsem bana çektireceğinden emin olduğum acının canlı bir hatırlatıcısıydı.

"Sana sahip olmak için yıllarca bekledim, Emilia. Ve oh, seni kırmaktan nasıl da zevk alacağım." Çenemi kavradı ve alt dudağımı kanatacak kadar sert ısırmadan önce dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

O gülerken avuçlarımı göğsüne vurarak onunla mücadele ettim.

"Biliyorsun, istediğim hep sendin. Chiara senin mücadelenin yarısına bile sahip değildi. Senin kırılacağını bildiğimden çok daha kolay kırıldı."

Burnuna kafa atmadan önce yüzümü geri çektim. Darbe kafatasımda çınladı ve görüşümü bozdu.

"Küçük orospu." Saçlarımı kavradı ve yüzümü kucağına çekerek iğrenç aletini yanağıma sürttü.

Korku, tiksinti ve nefret, arkama uzanmama neden olan uçucu bir karışımda birbirine karıştı. Parmaklarım silahı kavradı ve emniyetini açtı.

Birkaç saniye önceki panikle şimdiki panik arasında hiçbir fark yoktu. Acı, ısırap ve kan istiyordum. Onun ölmesini istiyordum. Silahı kotumun arkasından çıkardım ve tetiği çekmeden önce aletine dayadım. Patlama tam başımın yanında oldu ve kulaklarımdaki çınlamadan onun çığlıklarını duydum. Yine de beni serbest bıraktı.

Silahı kaldırıp tetiği çektiğimde sürücü omzunun üzerinden baktı, bunun kendi ölümüm anlamına gelebileceğini biliyordum. Ama umurumda değildi. Beni canlı ele geçiremeyeceklerdi. Lastikler gıcırdadı ve bedenim arabanın diğer tarafına fırladı.

Kafam sert bir şekilde camı kırdı. Öndeki koltuğun arkasına doğru fırladım. Burnum çatladı ve görüşümü yıldızlar kapladı.

Arabanın etrafına bakarken, bulanık bir görüşle ölü sürücüye baktım. Matteo koltuğa yayılmıştı, kasıkları kan içindeydi ve kafasında kötü görünümlü bir kesik vardı.

Kulaklarımdaki sürekli parazit yüzünden duyamıyor, doğru düzgün göremiyordum. El yordamıyla kapı kolunu buldum, çektim ve arabadan düştüm, sersemlemiş ve kanlar içindeydim. Kafamdaki tek düşünce kaçmam, kaçmam gerektiği idi. Araba yoldan çıkmış ve bir ağaca çarpmıştı.

Kısa setten yukarı doğru tökezleyerek yola çıktım, silahım hâlâ ölümcül bir şekilde elimdeydi. Hangi yöne gideceğimi ya da ne kadar yol aldığımızı bile bilmiyordum.

Bir an öylece durdum, ayaklarımda üzerinde sallanıyordum, uzanıp gözlerimi kapatmak istiyordum. Siyah bir SUV köşeyi döndü ve hiçbir şey duyamadığım için beni gafil avladı. Refleks olarak silahı kaldırdım ve birkaç metre önümde gıcırdayarak durmadan hemen önce bir el ateş ettim. Matteo'nun adamlarının arabadan inip beni yakalamak üzere olduklarına inanarak geriye doğru tökezledim.

Arka kapı açıldı ve ben silahımı kaldırdım, kolum titriyordu. Gio dışarı çıktı. Yavaşça, ellerini kaldırarak. Güvendeydi. Güvendeydim. Sanki bütün adrenalin vücudumu bir anda terk etmişti. Silahı bıraktım ve dünya etrafımda dönerken dizlerimin üzerine çöktüm.

Gio'nun kolları beni sardı ve sonra kaldırdı.

Sadece burada, onun sıcaklığına karşı uyumak istedim. Ben de öyle yaptım.

GIO

Doktor Emilia'nın dikişlerini bitirirken odada volta **attım**. İyi olduğunu biliyordum. Bunu bilecek kadar omzuna kurşun yemiş adamım vardı ama göğsümdeki gerginlik bir türlü geçmiyordu.

Kırık burnunun etrafındaki kan ve morluklarla berbat görünüyordu.

Yine de beni kör bir öfkeye sürükleyen şey bu değildi. Onu vurmuş, ben kurşunların altında kalmışken ve kanlar içindeki karımın sürüklenişini izlemekten başka bir şey yapamazken onu kaçırmıştı. Tüm bunlar onu olabildiğince acı verici bir şekilde öldürmek istememe neden oldu ama beni uçurumun kenarına getiren şey alt dudağı ve pürüzsüz derisini parçalayan belirgin ısırık iziydi.

Öfkemi yatıştıran tek şey o pislik herifin hayatta olduğunu öğrenmek oldu. İşim bittiğinde Matteo, tıpkı şoförü gibi onu da kafasından vurmuş olmayı dileyecekti.

Duvara yaslanmış, doktorun sözünü bitirmesini bekliyordum.

Sonunda yerine bir pansuman yapıştırdı ve bana Emilia'nın yeniden kurulan burnuna buz koymam için talimatlarla birlikte bazı haplar verdi. Sonra doktor gitti.

Emilia başını yastığa yasladı ve bana baktı. "Ben iyiyim, Gio." Ama iyi değildi. Morarmıştı, kan içindeydi. Kurşun biraz daha aşağıdan gelseydi... Bu düşünce boğazıma bir yumru oturttu.

Onu benden almaya çalışmışlardı ve Sergio'nun yaptığı onca şey arasında bu açık ara en kötüsüydü. Yumruklarım iki yanımda sıkılmıştı ve bir saniyeye ihtiyacım vardı, bu yüzden banyoya gidip bir bez aldım, sonra dolaptan tişörtlerimden birini aldım.

Yatağın kenarına oturduğumda Emilia öne doğru eğildi ve kanlı gömleğini çıkarmam için bana izin verdi. Hiç itiraz etmedi, sanki benim

Şu anda sadece onunla ilgilenmem gerekiyordu.

Nemli bezi kanlı göğsünün üzerinde gezdirirken, "Söz veriyorum iyiyim, Gio," diye fısıldadı.

"Ölebilirdin, Emilia." Bezi yüzüne götürerek kanı silmeye devam ettim. Bakışlarım dudağına kaydı. "Seni ısırıldı."

Bakışlarını kaçırdı, utanç yüz hatlarını yıkıyordu. "Seni öptü mü?"

"Durdurmaya çalıştım," diye fısıldadı.

Öfke bir orman yangını gibi içimi parçaladı ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi hissettim; o kadar sert atıyordu ki. Yanağını avuçladım ve alnından öptüm, sakinliğimi korumaya çalışıyordum. "Biliyorum. Sorun yok, piccola."

"Öldü mü?" diye fısıldadı.

"Henüz değil." Ama yakında sikecekti. Romano'nun canını yakmaktan, onu parça parça doğramaktan zevk alacaktım.

"Sana bir şey söylemem gerek."

Bir an, nefes almakta zorlandığım tek bir korkunç an vardı, bana ona dokunduğunu, onu zorladığını söyleyebileceğini düşündüm. Ona yeterince hızlı ulaşamadığımı-

"Motel odasında, kafama silah dayayan adam..." Kararsız bir nefes çekti. "Onu Sergio göndermedi. 'Matteo dedi ki, o sana sahip olamazsa, kimse olamazmış.'"

Bu da Matteo'nun kayıt dışı olduğu anlamına geliyordu. Sergio asi yeğenini öldürmeye çalışmadı. Matteo Romano sahip olamadığı kadını öldürmeye çalıştı.

Gömleğimi vücudundan çekiştirdim ve morarmış yüzünü incitmemeye dikkat ederek önce yanağını, sonra dudaklarını öptüm. "Bana söylemeliydin."

Başını salladı ve bakışlarını yorgana çevirdi. "Beni ona verecekleri yere geri göndermeni istemedim. Ama Sergio'nun beni öldüreceğini düşündüysen..."

"Piccola." Parmağımı çenesinin altına bastırdım. "Seni asla geri göndermezdim. Hiçbir sebeple."

"Bunu artık biliyorum," diye nefes aldı.

Başparmağımı morarmış dudağının üzerinde gezdirdim, şişmiş burnuna ve oluşmaya başlayan siyah gözlerine baktım. "Bu çürüklerin her birinin karşılığını vereceğim."

"Bu biraz benim hatam. Şoförü ben vurdum." Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başlamıştı ve kelimeleri hafifçe geveliyor, göz kapakları düşüyordu.

"Uyu, *amore mio*."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı yastığa gömülürken, gözleri çoktan kapanmıştı.

"Seni seviyorum, piccola." Ne kadar sevdiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Ayağa kalktım ve pratiklikten çok paranoyadan dolayı dışarıya yerleştirdiğim iki korumanın yanından geçerek odadan çıktım.

Jackson aşağıda, bodrum kapısının hemen dışında bekliyordu. Ve yalnız değildi. Onlara yaklaştığımda Renzo volta atmaya ara verdi ve en az benim hissettiğim kadar vahşi ve dengesiz görünüyordu. Çocukla her zaman aynı fikirde olmayabilirdim ama bir şey su götürmezdi; Emilia'yı seviyordu.

"O nasıl?" diye sordu.

"Doktor dikiş attı ve ağrı kesici verdi. Şu anda uyuyor." Başarısızlığımın ağırlığını hissederek burnumun kenarını sıktım. O şerefsizin onu almasına izin vermiştim. "Renzo... Özür dilerim. Onu koruyamadım-"

"Dur." İçini çekti. "Seni Hamptons'ın ortasında pusuya düşürdü, Tanrı aşkına." Başını iki yana salladı. "Ayrıca, ona bir silah verdin ve o da kendini korudu."

Gözlerindeki gururu görebiliyordum ve babasının isteklerine rağmen ona ateş etmeyi öğrettiği için ona minnettardım. Yüzümde küçük bir gülümseme belirdi - pençeleriyle benim küçük kediciğim. "Daha doğrusu aletini vurdu." Homurdandım.

Jackson, "Kan kaybından ölmesini engellemeyi başardım," dedi.

"Güzel." Kapıyı iterek açtım ve basamakları inerek bodrumun soğuk beton ortamına girdim. "Yapacak işlerin var."

Matteo Romano'nun canını yakmak, kan ve açıkta kalan kaslardan başka bir şey kalmayana kadar vücudundan et şeritleri kesmek, sonra da onu yavaşça ve acı içinde ölüme terk etmek istiyordum. Çünkü karımı almaya cüret etmişti. Onu vurdu, burnunu kırdı, bir keresinde onu öldürmeye çalıştı. Onu öptü! Ve kız kardeşine ne yaptığını bildiğimden, Emilia için ne planladığını hayal edebiliyordum. Bu düşünce nabzımı hızlandırdı ve adımlarım durakladı.

Hayır, ona işkence etmek istiyordum ama bu öfkeyle onu saniyeler içinde öldürebilirdim. Ona ihtiyacımız vardı. Emilia tarafından tamamen tüketilmiş olan zihnimin mantıklı kısmı, Matteo'nun Sergio'yu bulmak için en iyi şansımız ve tek potansiyel ipucumuz olduğunu biliyordu.

Her iki silahımı da kılıflarından çıkararak Jackson'a uzattım. "Bunları benim için sakla."

Kaşları kalktı. "Bütün eğlenceyi mahvediyorsun."

"Oh, eğleneceksin. Ama yavaşça kesilen bir domuz gibi ciyaklaması için ona yeterince uzun süre canlı ihtiyacımız var."

Bunun üzerine sıırttı. Jackson acı çekmenin tadını çıkarmayı severdi ve ben de bunu Matteo için istiyordum; gerçekten istiyordum. Öfkemin onun ölümünü hızlandırmasına izin veremezdim. Sorgu odasının kapısının önünde durdum. "Sergio'nun yeri de dahil olmak üzere, Outfit hakkında bildiği her şeyi istiyorum."

"Ben de istiyorum," dedi Renzo.

Jackson çocuğa kaşlarını kaldırdı. "Kendini kaybedip onu öldüremezsın. Ne derse desin."

Renzo kendi silahını aldı ve Jackson'a uzattı. "Ben iyiyim."

İkisi de bana baktı ve ben de başımı salladım. "Tamam. Ama onu öldürmeyin." Zamanı geldiğinde değersiz ruhunun onu terk edişini izleyecek kişi ben olacaktım.

"Gio, sanırım..." Renzo iç çekti. "Bence Luca'yı da bu işe dahil etmek iyi olabilir."

Gözlerimi genç Donato'ya diktim. "Luca bizimle değil, yani teknik olarak Romano'nun tarafında."

"Eğer bir şey yaparsa, sorumluluğu üstlenirim ve kardeşimi indiririm. Bu bir kazanç, kazanç. Emilia senden nefret edemez." Bakışları benimkileri tuttu. "Hâlâ hayatta olmasının tek nedeni bu, değil mi?"

Evet, öyleydi ama Emilia'ya olan zaafım bu kadar açık olmamalıydı. Bu onu riske atardı.

"Bakın, sanırım Jackson ve ben o pislikten oldukça can sıkıcı şeyler öğrenebiliriz. Beyni yıkanmış kardeşimin duyması gerektiğini düşündüğüm şeyler."

Burada gerçekten kaybedecek bir şeyim yoktu, ama... "Peki." Cebimden bir anahtar çıkardım ve koridordaki diğer kapıya doğru adım attım. "Ama Luca'ya zarar verme. Onu öldürürsem Emilia benden nefret edebilir ama bunu sen yaparsan daha çok incinir."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ve başını salladı. "Kahretsin, ona karşı çok yumuşaksın."

"Siktir git." Kapının kilidini açtım ve iterek açtım.

"Bu iyi bir şey. Yumuşaklığı hak ediyor," diye mırıldandı Luca'nın odasına girmeden önce.

En büyük Donato, boyuna göre yeterince büyük olmayan dar bir yatağa yayılmıştı. Gözlerini tavana dikmiş, bize bakmayı bile reddediyordu.

"Sonunda beni öldürmeye mi geldin?" diye sordu.

Onun dramatik huysuzluğuna tahammülüm kalmamıştı ve son konuşmalarında Emilia'yı bıraktığı durumu unutmamıştım. "Ayağa kalk. Bir gösteri izleyeceksin."

Bana kaşlarını çattı. "Ne?"

"Siktir git," diye tersledim. Gergindim ve karımı tehdit etmeye cüret eden bu Outfit pislikleriyle hiçbir şey yapmak istemiyordum - tabii ki onları öldürmeyi içermediği sürece.

Luca ayağa kalktı ve tereddütle bizi odadan çıkıp yandaki odaya kadar takip etti. Matteo'nun zincirlenmiş bir halde tavana asılı olduğunu görünce kapı aralığında durdu. Donuna kadar soyulmuştu ve Jackson kasıklarının üzerine hijyenik ped gibi görünen bir şey sarmıştı.

Solucan, olası bir müttefiki görünce kancasında çırpındı ve BDSM tarzı bilyeli tıkaçın etrafında tutarsızca mırıldandı.

Köşedeki sandalyeyi işaret ettim. "Otur Luca."

Olduğu yerde kaldı, yumruklarını sıktı, çenesi karıncalandı. Jackson omzunu tuttu ve onu sandalyeye oturmaya zorladı.

Luca birazcık bile erkek olsaydı, kız kardeşlerinden birini mezara götürüp diğerini vuran adamın acı çekmesini izlemek isterdi. Ama Emilia'yı zaten bir kez tehdit etmişti, tıpkı bir korkak gibi.

Kahretsin, ona, Matteo'ya, Sergio'ya, Roberto'ya çok kızgındım. Hepsinin acı çekmesini istiyordum. Hepsi Emilia'yı değersiz kılan bu iğrenç şeyin bir parçasıydı ve bu beni katil yapıyordu.

"Otur ve izle ya da hücrene geri dön. Gerçekten umurumda değil. Renzo biraz adalete tanıklık etmek isteyeceğini düşündü." Bakışlarım Emilia'nın en büyük kardeşinin üzerinde gezindi. "Ben şahsen senin umursamayacak kadar bencil bir pislik olduğunu düşünüyorum. Müdahale etmek için herhangi bir hamle yaparsan Jackson diz kapağına bir kurşun sıkar." Jackson'a baktım ve o da başını salladı.

Dikkatimi Matteo'ya çevirdim ve odadaki gerilim tırmandı. Düşünmeye, ona bilmek istediklerimi sormaya çalıştım ama ona bakarken tek hayal edebildiğim Emilia'yı öpmesi, ısırması, canını yakmasıydı.

Tutunmaya çalıştığım akıl sağlığımın ipi koptu ve yüzüne bir yumruk daha attım. "Dudaklarını karımın üzerine koymaya cüret ettin!"

Yüzü, vücudu, böbrekleri. Yumruklarımın altında ağır bir torba gibiydi.

"Vur onu." Bir darbe daha aldı ve homurdandı. "Onu almaya çalıştı." Çenesini kavradım, gözyaşları yüzünden aşağı akana kadar yanaklarını tıkaçın içine bastırdım. Öfke beni öyle bir hırpaladı ki, gözleri yuvalarından fırlayıp çenesi kırılana kadar sıkmak istedim. "Ona sahip olabileceğini mi sandın?" Onu ittim ve zinciri geri savurdu, sonra da öne, beni bekleyen yumruğuma doğru.

Zaten kırık olan burnu tekrar yarıldı ve üzerime kan püskürttü. Bundan zevk aldım, içinde yıkanmak istedim.

"Son görüşmemizde onun benim olduğunu açıkça belirtmiştim. Benim olana dokunursan bedelini ödersin." Jackson'a baktım. "Bana

beyzbol sopası."

Jackson gülerek başını geriye attı. "Her ne kadar onu bir pinata gibi parçaladığını görmek için çok pahalı fahişe düzeyinde para ödeyecek olsam da, içinde şeker olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, ona canlı ve işlevsel olarak ihtiyacımız var." Arkadaşıma ters ters baktım, o da ellerini kaldırdı. "Hey, senin sözlerin."

Hırladım ve Romano'ya tekrar yumruk attım. Ve tekrar. Kollarım ağrıyana ve nefesim kesilene kadar devam ettim. O kanlar içinde kalana ve öfkem bir süpernova yerine bir orman yangınına dönüşene kadar devam ettim. Daha kötüsünü yapmak istedim. Çok daha kötüsünü. Son darbeyi parçalanmış aletine vurdum. Zincirlere doğru sarkmadan önce ağzındaki tıkaçın etrafından haykırdı.

"İşin bitti mi?" Jackson bana bir havlu uzatarak sordu.

Jackson ağzındaki tıkaçı çıkarırken ellerimdeki kanı sildim.

"Sergio hepinizi öldürecek," diye soludu Matteo, sözcükler kesik kesikti ve bir iniltinin içinde yarı yarıya kaybolmuştu.

Gülmekten kendimi alamadım. "Ben olsam kendin için endişelenirdim Romano." Havluyu köşedeki arabanın üzerine attım. "Karımı aldın ve nedenini bilmek istiyorum." Bunun gerçekten önemli olduğundan emin değildim ama Sergio'nun bu olayla bir ilgisi olup olmadığını, gelecekte bir tehdit oluşturup oluşturmadığını bilmek istiyordum.

Matteo bana ters ters bakacak cesareti gösterdi. "Çünkü o benim." Şişen çenesinden kelimeleri hafifçe geveliyordu. "Bana söz verdi."

İleri doğru bir adım attım ve bu sefer Renzo avuçlarını göğsüme bastırarak beni zapt etti. Romano'nun gözlerindeki bakış... deli bir adamın hastalıklı şehvetinin ötesindeydi. Gerçekten onun üzerinde hak iddia ettiğini düşünüyordu. Ve bu beni çileden çıkarmıştı.

"Sergio'nun sana ne söz verdiğinin farkındayım." Romano'nun Emilia'ya yapabileceği her şeyi gözümün önüne getirdim ve gözlerim kıpkırmızı oldu. "Emilia'yı neyle tehdit ettiğini."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu arkamdan biri.

Arkamı döndüğümde Luca'nın kaşlarını çatmış, koltuğunda öne doğru eğilmiş bir şekilde bana baktığını gördüm.

Ona cevap veren Renzo oldu. "Eğer Emilia Gio ile evlenmezse, Sergio onu Matteo'ya hediye edecekti. Onun fahişesi olarak."

Luca kaşlarını çattı, bakışları ayaklarının arasındaki beton zemine kaydı.

"Ne kadar eğlenirdik." Matteo öksürükten öteye gitmeyen bir kahkaha attı. "Roberto ilk seferinde Emilia'yı almama izin vermedi." Sesi fısıltının biraz üzerindeydi ama etkisi daha az değildi.

Şimdi gerilen Renzo'ydu. "On altı yaşındaydı, seni hasta herif!"

Matteo kanlı bir sırıtişla parladı. "Kız kardeşi ağladı ve yalvardı ama Emilia'nın savaşıacağını hep biliyordum."

İçimdeki canavar kükreyerek yüzeye çıktı ve Renzo'yu kenara iterek Matteo'nun kaburgalarına kemiklerin çatladığını duyacak kadar sert bir yumruk attım. Beni pek tatmin etmeyen boğuk bir çığlık attı.

"Gio." Renzo elini omzuma koydu ama akıllıca davranıp aramıza girmede. "Bu işten canlı çıkamayacağını biliyor. Ondan herhangi bir bilgi almadan önce onu öldürmeni istiyor. Seni yemliyor."

Matteo hırıltılı ciğerlerinin arasından bir kahkaha attı. Hay sikeyim. Derin bir nefes aldım, normal, mantıklı benliğimden bu kadar uzaklaşmış olmaktan nefret ediyordum. Genelde kızdırılması imkânsız, öfkelenmesi yavaş biriydim. Ama Emilia bunu değiştirmişti.

Matteo'nun kısılmış kaşlarına, karımla son karşılaşmasında yüzünün her tarafını kaplayan yara izine baktım. Karımın ona bunu yaptığını, neredeyse onu öldürdüğünü hatırladım. Keşke şimdi onu durdurmasaydım.

"Seni öldürmeyeceğim, Matteo. Sergio'nun nerede olduğunu bilmek istiyorum." "Siktir git," diye tükürdü ve ben güldüm.

"Hayır, siktir *git*. Çünkü Jackson ve Renzo, Chiara'ya yaptıklarını Disneyland gibi gösterecek şeyler yapacaklar. İşleri bittiğinde, onun yaptığı gibi kendini öldürme şansına sahip olmayı dileyeceksin."

Boynumu kırdım ve Jackson'a baktım.

"İşin bitince bana haber ver." Kapıya doğru döndüm, çıkmadan önce Luca'nın solgun yüzüne baktım.

Her ne kadar kalmak istesem de, duygusal olarak aklım başımda kalamayacak kadar tehlikedeydim. Matteo'yu öldürecektim ve o pisliğe istediğini vermeyi reddediyordum. Renzo'nun Matteo'nun iyice acı çekmesini sağlayacak kadar öfkesi vardı ve eğer değilse, acı çekmek Jackson'ın uzmanlık alanıydı.

EMILIA

Sonraki birkaç günü yataktan zar zor kalkarak geçirdim. Omzum ağrıyordu ama ağrı kesiciler beni neredeyse bayıltıyordu.

Renzo pek ortalıkta yoktu, uyumak ve beni günde üç öğün yemek yemeye zorlamak dışında Gio da yoktu. Nerede olduklarını sormama gerek yoktu. Bodrumdan yankılanan çığlıklar yeterli bir cevaptı ve istediğim de bu değildi. Çünkü Matteo hâlâ hayattaydı ve ben onun ölmesini istiyordum.

Tommy oturma odasına girdiğinde bir çığlık daha evin içinde çınladı.

"Senin için." Yan masaya bir fincan kahve koydu, sonra pencerenin altındaki sandalyeye oturdu ve kendi kahvesine sarıldı. Hâlâ tam sağlıklı sayılmazdı ve ona eşlik edecek bir başka hastasının olmasından gizliden gizliye hoşlandığını düşünüyordum.

Kupayı elime alıp bir yudum almadan önce bağdaş kurdum.

Tommy televizyona baktı, oynayan boktan ev kadınları reality şovunu izliyordu. "Bu boku mu izliyorsun?"

Ona ters ters baktım. "Eğlence tercihlerimi yargılamaya başlama."

Kıkırdadı. "Seni öyle bir tip olarak düşünmemiştim."

Değildim. Çünkü Chicago'da geçirdiğim zamanın çoğunda bodrumda ya da gölde. Resim yapmak, çizmek, okumak, yazmak... Bunlar kendimi kaptırdığım şeylerdi. Ama şu anda resim yapmak ya da çizmek birkaç dakika sonra omzumu ağrıtmaya yetiyordu ve Gio'nun kitapları çoğunlukla kurgusal olmayan sıkıcı kitaplardı. Ben daha çok müstehcen romantik bir kızdım. Ve ondan bunu istemiyordum.

Ama itiraf etmeliyim ki, burada battaniyemle uzanıp televizyon izlemek o kadar normaldi ki, bunun basitliği karşısında ağlamak istedim. Tabii kocamın evinde yankılanan işkence çığlıklarını duymazdan gelebilirim.

Tommy televizyona biraz fazla dikkatle bakarken, "Bunu Matteo'ya vereceğim; oldukça iyi dayanıyor," dedi. Kendini kaptırmıştı. "Jackson bilgi istediğinde oldukça yaratıcı oluyor."

"Amcamın neden herkeste böyle bir sadakat uyandırdığı hakkında hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım. "Yine de Matteo'ya bir eş verdi ve ona istediği her şeyi yapmakta zgr bıraktı." Bu düşünce midemi bulandırdı ve fincanımı tekrar yerine koydum.

Tommy'nin ciddi bakışları benimkilerle buluştu. "Kız kardeşin için gerçekten çok zgnm."

"Teşekkürler." Battaniyeyi üzerime çektim. "Ben sadece... Hiç kimsenin ölmesini o adam kadar istememiştim."

"Sergio bile mi?"

"Hayır. Matteo lm listesinin başında."

"Bir liste mi var?" Sırttı ve sandalyede arkasına yaslandı, kızıl saçları sabah güneşinde parlıyordu. "Merak etme tatlım. Gio hak ettiğini almasını sağlayacaktır."

"Oh, biliyorum."

Benim yanımda bunu bastırmaya çalışıyordu ama Matteo bana ulaştığından beri Gio'dan yayılan şiddetin tadını alabiliyordum. Adamo daha yakından takip ediyordu ve her gece odamızın dışında korumalar vardı. Fazlasıyla korumacı, inanılmaz derecede zorba ve dizginlenemeyen bir şiddetle dolup taşıyordu. Asla bana karşı değil, sadece diğer herkese karşı.

Tommy'nin bakışları arkama kaydı. "şeytandan bahsetmişken..."

Halının üzerinde ayak seslerinin sessiz fısıltısını duymadan saniyeler önce omurgam farkındalıkla karıncalandı, sonra boynumda sıcak nefesin damladığını hissettim. Ve son olarak, kirli sakalın sert iziği eşliğinde dudakların sıcak baskısı.

O aptal kelebekler göğsümde patladı ve tüm vücudum onun varlığında eridi. Eğer daha önce Gio'yu arzuladıysam, şimdi onun sancılarının derinliklerindeydim.

Bağımlılık. Ama sorun değildi. Gio bana güvende olduğumu, sevildiğimi ve hiç bilmediğim şekilde el üstünde tutulduğumu hissettirdi. Kim olsa buna bağımlı olurdu.

"*Amore mio*." Dili kelimeleri okşadı, benim de başka yerlerimi okşamasını istediğim bir şekilde.

Başımı yana eğdim ve dişleri tenimi sıyırarak beni ürpertti.

Kıkırdadı, çenemi kavradı ve bekleyen dudakları dudaklarıma değene kadar başımı yana çevirdi. "Omzun nasıl?"

"Tamam."

Kanepenin etrafında döndü ve çenemi kavradı, başımı bir o yana bir bu yana çevirirken üzerimde yükseldi. Yüzümün berbat görüldüğünü biliyordum. Kırılan burnumdaki morluk yayılmış, iki gözüm morarmıştı.

"Daha iyi görünüyor," dedi.

"Hayır, görünmüyor."

"İyi, bok gibi görünüyorsun." Geri adım atmadan önce sıırttı. "Hâlâ güzelim, Yine de."

Tommy öğürür gibi bir ses çıkardı ve Gio onu terslerken ben de güldüm.

"Yemek yedin mi, piccola?"

Tommy odanın öbür ucunda bakışlarımla karşılaştı ve ben ona söylenince gülümsemeye çalıştı.

Dün Gio'nun sürekli beni beslemeye çalıştığını

söyledi. "Kendimi besleyebilirim, Gio."

"Yapabilir misin diye sormadım."

İçimi çektim. "Aç değilim. Kahvem var." "Sana bir şeyler hazırlayayım."

Onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Adam neredeyse beni sikmek kadar beni beslemeye de kafayı takmıştı. Elimi tuttu ve beni mutfığa sürüklemekten önce ayağa kaldırdı.

Annaliese temizlik yapıyordu ve bizi yalnız bırakmadan önce bana sıcak bir gülümseme sundu. Yaşlı kadın fazla bir şey söylemedi ama tahminimce bu evde

Mafya faaliyetleri ve işkence çığlıkları arasında bu çok iyi bir şeydi.

Gio beni kucağına aldı ve yemek pişirirken her zaman yaptığı gibi tezgâhın üzerine koydu. Beni sürekli beslemesinden şikâyetçiydim ama onu yemek yaparken izlemenin verdiği huzur hoşuma gidiyordu. Belki de sadece sakin ve normal görüldüğü içindi. Birkaç dakikalığına bir mafya babası değildi, sadece basit bir şey yapan, zevk aldığı bir şey yapan bir adamdı. Kocam olduğu için onu gerektiği kadar iyi tanıımıyordum ama eğlenmeye pek vakti olmadığını biliyordum.

Dondurucudan biraz buz aldı ve bir bulaşık bezine sararak bana uzattı. "Bunu yüzüne koy."

Bana söyleneni yaptım ve o da mutfakta dolaşmaya, yumurta kırmaya ve biber doğramaya başladı.

Ancak o zaman çığlıkların kesildiğini fark ettim. Matteo ölmüş müydü? Sessizlik uğursuz, neredeyse musallat olmuş gibiydi. Acı dolu çığlıklara alışmışım ve bu rahatsız edici bir düşünceydi.

Bana yaptığı omleti -muhtemelen yediğim en iyi omletti- yarılarmışım ki Jackson elindeki bezle kanı silerken görüldü.

"Bir şey var mı?" Gio çatal bıçağını boş tabağına koyarak sordu.

Jackson sırtıttı, biraz manik görünüyordu. Eğer Gio'nun arkadaşı olmasaydı, bu adamı dehşet verici bulurdum. Ne de olsa, son üç günün senfonisi haline gelen tüm çığlıkların nedeni oydu.

"Evet. Sergio'nun yerini buldum."

Gio ayağına kalktı ve tabağını bulaşık makinesine koydu. "Senden hiç şüphe etmedim."

Jackson homurdandı ve elini salona doğru salladı. "Tamamen senindir."

Gio kapıya doğru ilerledi ve kılıfından bir silah çıkardı.

"Bekle." Ayağına kalktım. "Matteo'yu öldürecek misin?" Yanındaki silahı sıkıca kavradı. "Evet."

"Onu görmek istiyorum." Nedeninden emin değildim. Belki de sadece onun Onu da kız kardeşim gibi umutsuz ve kırılmış görmek. Belki de ben sadece

gerçekten gittiğini, Chiara'nın intikamının alındığını bilmeye ihtiyacı vardı. "Piccola, ziyaretçi kabul edecek durumda değil."

Jackson homurdandı. "Ne demek istiyor, küçük serçe? tanınmayacak hale gelecek ve size kabuslar yaşatacak."

Hepsi benim çok kırılgan olduğumu düşünüyordu. Belki onlarla kıyaslandığımda öyleydim ama o adama karşı kıyaslanamayacak kadar büyük bir öfke besliyordum. Ona yapabilecekleri hiçbir şey beni iğrendiremezdi. Hepsini hak etmişti.

"Bana kırılgan küçük bir kızmışım gibi davranma, Gio."

Başını salladı ve silahını yeniden kılıfına soktu. "İyi, ama seni uyardığımı unutma, *amore mio*."

Başımı salladım, endişe içimi kemirirken bile onun yanıldığını kanıtlamaya kararlıyım. Matteo'nun işkence gördüğünü görmekten değil, sadece ondan. Zayıf ve ölümün eşiğinde olsa bile, o adamın gözlerine bakmak kendi kâbuslarımın derinliklerine bakmak gibiydi. O benim yürüyen, konuşan, nefes alan şeytanımdı. Ama çok uzun sürmeyecekti.

"Onun acı çektiğini görmek istiyorum."

Gio elimi tuttu ve beni mutfaktan çıkarmadan önce alnıma bir öpücük bıraktı. "Çok kana susamışsın prenses."

Koridorda yürüdü ama bodrum kapısının önünde duraksadı. "Emilia..."

"Ben iyiyim, Gio. Ona ne yaptığın umurumda değil. Endişelendiğin şey buysa, bu sana bakışımı değiştirmeyecek." Onun korkunç şeyler yaptığını zaten biliyordum.

Kısa bir kahkaha attı. "Ben değil." Hayır, Jackson, sağ eli.

Kapıyı açtı ve önümdeki merdivenlerden aşağıya doğru yürüdü. Koridorun sonundaki iki kapıya yaklaştığımızda midem bulandı. Luca'nın onlardan birinin diğer tarafında olduğunu biliyordum. Onu zihnimden uzaklaştırmaya ve diğer kapıya odaklanmaya çalıştım.

Gio kapının kilidini açtı ve kapı açılır açılmaz burnuma bir koku geldi. Kanın metalik tadı, bok ve yanmış domuz pastırması gibi kokan şeyle karışmıştı.

Öğürdüm ve bir elimi ağzıma kapattım.

Gio içeri girdi ve bana döndü. Tertemiz takım elbisesiyle kapının girişinde duruyordu, etrafı şeytanın kendisi gibi kan ve vahşetle çevriliydi. Sanki şiddet, ona hükmeden kişiye dokunamıyordu.

Bir kısmını temizlemeye çalıştıkları belliydi ama kıpkırmızı girdaplar yere bulaşmış, duvarlara sıçramıştı. Bir zincir gıcırdadı, ama Gio'nun geniş gövdesinden kaynağını seçemedim.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, sanki kendisinin ve adamlarının yarattığı dehşet gösterisinden kaçmamı bekliyormuş gibi.

Belki de yapmalıydım ama asla geri adım atmadım. Şimdi de reddettim.

Ağzımdan birkaç nefes aldım ve yanından geçip gittim. Hiçbir şey, ama hiçbir şey beni gördüklerime hazırlayamazdı. Matteo'yu gördüğümde boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Her iki omzuna da tavana sabitlenmiş zincirlere bağlı iki kanca saplanmıştı.

Ama en kötüsü, kelimenin tam anlamıyla kanlı bir kütükten ibaret olmasıydı. Kolları ve bacakları yoktu, omzunun altından ve uyluğunun ortasından kopmuştu. Yaraların etrafındaki deri kararmıştı ve tahmin etmem gerekirse yanık domuz pastırması kokusu buradan geliyordu. Uzuvarlarını kesmişler ve onu hayatta tutmak için yaraları dağlamışlardı. Aklımın alamayacağı bir zalimlikti bu ama ona hiç acımadım. Bilinci yerinde olmadan öylece asılı duruyordu ve ben hiçbir şey hissetmiyordum. Başka biri olsaydı dehşete düşer, iğrenirdim... ama onun için değil.

Gio duvara yaslandı ve ben Matteo'nun gevşek formunun etrafında dönerken bakışlarının yoğunluğunu hissettim.

Sırtına vardığımda boxer'ının yırtılmış olduğunu ve kışından metal bir sopanın çıktığını gördüm. Altında bir su birikintisinde toplanmadan önce kan damlıyordu.

"Bunu Jackson mı yaptı?" Ben sordum.

Direği işaret etti. "*Bu* Renzo'ydu."

Matteo Chiara'ya tecavüz ettiği için kardeşim de ona aynısını yapmıştı. Yine de kardeşimin -tatlı, nazik, gülen kardeşimin- bunu yapabileceğine inanamıyordum. "Hiç düşünmemiştim..."

"O bir mafya infazcısı, piccola. Jackson gibi."

Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu ama garip bir şekilde hissizleştiğimi, her şeyden koptuğumu hissederek başımı salladım.

"Onunla konuşmak ister misin? Acıdan ve kan kaybından sayıklıyor olacak ama ona adrenalin iğnesi yapabilirim."

"Bunu sen mi yaptın?"

Dudaklarını çeken gülümseme acımasızdı. "Evet, onları hemen uyandırır."

Tanrım, sapkın biriydi ve neden şu anda, kız kardeşimin parçalanmış tacizcisi kanlı bir odada asılı dururken, bunu rahatsız edici derecede çekici buluyordum?

Tekrar Matteo'ya odaklandım. Uyanmasını istiyor muydum? Hayır. Bu adama söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Sözlerimin Jackson ve Renzo'nun yüzlerce farklı şekilde yapmadıkları bir gazap yaratması mümkün değildi. Ondan tek istediğim ölmesiydi.

Gio'ya yaklaştım ve o kıpırdamadan durdu, sıradan bir sakinliğin resmiydi. Bir elimi göğsüne koydum, o da bana uzandı ve yüzümü kavradı.

"Bunu yüzünüze karşı yaptığı için yeterince acı çektiğini sanmıyorum."

"Gio. Ona kafa attım ve sikinden vurdum." Bunun üzerine sırttı. "Adamın uzuvları yok. Ödeştigimize eminim."

Alnımdan öptü. "Azıcık bile değil." Tanrım, bazen deliriyordu.

Ceketinin düğmelerini açtım ve kaşlarını kaldırdı. Elimi içeri sokup silahını kılıfından çıkarırken, "Aklını başına topla," dedim.

"Ah, ama şimdi elinde bir silah var, piccola. Aklım tamamen çukurda." Kendini düzeltti ve ben de gülümsedim, bir sonraki adım için kendimi hazırlamadan önce bu hafiflik anını kucakladım.

"Uyandır onu."

Başparmağı yanağına okşadı, o mavi bakışları benimkini aradı. Orada her ne bulduysa, odanın köşesindeki metal bir arabaya doğru ilerledi. Çeşitli ölümcül görünümlü aletler ve silahlarla kaplıydı. Ve bir şırınga.

Matteo'ya yaklaşmadan önce eline aldı ve boynunun yan tarafına sapladı. Matteo'nun oltaya takılmış bir balık gibi sıçraması ve gözlerini aması sadece birkaç saniye sürdü.

Bu hareket omuzlarından yeni bir kan dalgasının akmasına ve dudaklarından bir çığlığın kopmasına neden oldu. Farkındalığı sahneyi bin kat daha korkunç hale getirdi. Kısa bir anlığına da olsa ona acıdığımı hissettim. Bundan nefret ettim ama kendime bunun onun gibi bir canavar olmadığım için olduğunu hatırlattım.

Gio yanıma geldi. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Emilia."

Ama ben yaptım. Ben bir katil değildim, en azından eskiden değildim. Ama Chiara'yı ve beni terk ettiği için babamı ldrmştm. Eğer o benim gazabımı hak ediyorsa, Chiara'ya gerçekten zarar veren adam da kesinlikle hak ediyordu.

Kayıtsızlıklarıyla dövdükleri ve acımasızlıklarıyla sertleştirdikleri bir silah haline gelmiştim ve Chiara'nın intikamını alacak kişi ben olacaktım.

Silahı kaldırırken Matteo'nun acı dolu bakışlarını tuttum ve rahatlamış görünüyordu. Ona hak etmediği bir merhamet sunuyordum ama sunacaktım. Tetiği ektim. Silah elimde patladı, mermi kafatasını parçaladı ve başını geriye attı. Odada sessizlik yankılandı, sadece betona çarpan kan damlacıkları vardı.

Babamı öldürdükten sonra ortaya çıkan o tanıdık kendinden nefret etme titreşimi olsa bile bir şeyler hissetmeyi bekliyordum ama sadece rahatlama hissettim. Onun lm kız kardeşiminkini dengelememişti. Onu geri getirmedi ama adaleti sağlamak için elimden geleni yapmıştım. Ve Gio, Matteo'nun benim yapamayacağım bir ceza almasını sağlamıştı.

Matteo Romano için uygun bir son oldu.

Günün geri kalanında uyuşmuş gibiydim. Sanki şu anda kendimle ne yapacağımı tam olarak bilmiyordum. Uzun zamandır kafamın üzerinde asılı duran kara bulutlar dağılmaya başlamıştı -tamamen değil çünkü Sergio hala dışarıdaydı ve Chicago'daki her şey istikrarlı olmaktan çok uzaktı- ama o ilk ışıklar

güneş ışığı üzerime geliyordu. Ancak, artık güneşte nasıl yaşanacağını bilmediğimi fark ettim. Her şey bittiğinde, kim olacağımdan bile emin değildim.

Tommy spor salonunda yeni fizyoterapistiyle rehabilitasyon yapıyordu. Ren, Jackson'la bir iş üzerindeydi - Matteo'ya işkence etmek onu bir şekilde Famiglia'ya bağlamış gibi görünüyordu.

Böylece kendimi evin içinde dolaşırken buldum, ta ki bilinçaltımda onu ararken Gio'nun ofisine sürüklenene kadar. Kapıyı çalıp içeri girdim ve Luca'nın masanın önünde durup sırtını bana döndüğünü görünce duraksadım.

Gio'nun kaşları çatılmıştı ama beni fark edince düzeldi. "Emilia." Ayağa kalktı ve odanın diğer ucundan bana doğru ilerledi.

Tökezleyerek geri döndüm. Ondan değil, Luca'dan. Şu anda onunla uğraşamazdım. "Geri geleceğim."

Gio'nun eli enseme kenetlendi ve beni kendine çekerek kulağıma fısıldadı. "Asla terk eden sen olmayacaksın, piccola." Dudakları yanağımı okşadı. "Ama onun söyleyeceklerini duymak isteyebilirsin." Gio kenara çekildi ve beni Luca'yla yüzleşmeye bıraktı.

Kendimi onun öfkesine, son konuştuğumuzda çok derinden gelen nefretine hazırladım. Onun yerine çenesi göğsüne düştü, bakışları yere sabitlendi.

"Luca teklifimizi yeniden düşündü," dedi Gio, parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek.

Şüphe, derimin üzerinde gezinen böcekler gibi omurgamı diken diken etti. "Neden? Sadakatının nerede olduğunu açıkça belirttin Luca."

Kardeşıme karşı hissettiğim kin beni şok etmişti ama en son konuştuğumuzda beni öldürmekle tehdit etmişti. Nerede durduğunu açıkça belirtmişti ve bu asla benimle değildi.

Ağabeyimin sözlerinin beni ne kadar derinden etkilediğini sadece Gio biliyordu. Luca'yı öldürmeye çalışmasın diye Ren'e bile söylememiştim.

Luca beni gafil avlamış ve bıçağı zayıf noktama saplamıştı.

-Babamızı öldürdüğüm için duyduğum suçluluk. Ama Matteo'yla geçirdiğim son birkaç gün bana bir şey gösterdiyse, o da ne kadar haklı olduğumdu. O adam bir

En kötü türden bir canavardı ve hepsi Chiara'yı ona bırakmıştı. Beni de terk etmek istiyorlardı. Onları da Luca'yı da sikeyim.

Gio'ya döndüm. "Sergio Donato'yu destekleyen bir adam hiçbir şeyi yönetmeye layık değildir. Renzo'yu başa geçir."

Gio'nun bakışları yumuşadı ve parmaklarını yanağımda gezdirdi. "Renzo hazır değil. Bunu istemiyor."

"Başka biri o zaman."

"Bir Donato olmak zorunda. Benimle evlenmenin tek sebebi buydu, hatırladın mı? Kardeşini kurtarmak için."

Boğazımdaki yumrunun etrafında yutkundum. "İşte o zaman onun kurtarılmaya değer olduğunu düşündüm," diye fısıldadım. Sergio tarafından beyninin yıkandığını bilmeden önce.

"Emi, ben... ben bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Matteo ve Chiara ile. Onun hasta olduğunu söylediler-"

İçimde öfke kabardı ve Luca'yla yüzleşmek için döndüm. "Ve sen de onlara inandın mı?"

O hasta değildi. Yardıma ihtiyacı vardı ve hepimiz onu terk ettik. Ama o beni terk etmemişti. Ona gerçekten ihtiyacım olduğunda değil.

"Neden kaçmama yardım ettin Luca?" Asla çözemediğim tek şey buydu. Amcamız için her şeyi yapardı ve Chiara'ya yardım etmemişti, o zaman neden ben? "Neden o değil de ben?"

"Çünkü sen evlenmek istemedin. O istedi."

Haksız da sayılmazdı. Chiara, Matteo'nun beyaz atlı prens olduğunu düşünerek koridordan aşağı atlamıştı.

"Biliyor musun, önemli değil." Gio'ya doğru eğildim ve sıcaklığının içime akmasına izin verdim. "O öldü. Matteo öldü. Ve babam da öldü." Tepkisini dikkatle izledim, çenesinin hafifçe gerildiğini fark ettim. "Şimdi birdenbire nefret ettiğin rakip mafya ve öldürmekle tehdit ettiğin kız kardeşinle ittifak kurmak mı istiyorsun?" Gözlerimi ona diktim.

"Matteo'nun söylediği şeyler..." Luca başını çevirdi ve yüzünde utanç ifadesi belirdi. "Sana inanmadığım için özür dilerim. Sana inanmadığım için üzgünüm."

Sergio seni lanet bir *hediye* gibi verirdi." Kelimeyi tükürdü.

"Onlar işkence ederken onu içeride mi bıraktın?" Bakışlarım Gio'ya kaydı.

"Renzo görmesi gerektiğini düşündü."

"Ne dedi o?" Fısıldadım.

Gio saçlarımı okşadı ve alnımdan öptü. "Önemli bir şey değil prenses."

Yalan söylediğini, beni koruduğunu biliyordum. Bir yanım Matteo'nun ölümcül itirafını öğrenmek için yanıp tutuşsa da, o adamın söyleyeceği hiçbir şeyi duymaya ihtiyacım olmadığını fark ettim.

Luca, "Kişisel sorunlarımız ne olursa olsun, Famiglia ile savaşmak istemiyorum," dedi. "Daha fazla adamımın öldüğünü görmek istemiyorum."

Gio kardeşime döndü. "Sergio'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

Kardeşim başını sallarken kaşları çatıldı. "Ben kaçırılmadan önce bile paranoyaklaşmıştı. Kullan-at telefonlarla iletişim kuruyordu. Babamın elini tuttuğumuzdan beri onu görmedim."

Gio başını salladı. "Tamam." Ona öylece inanmış mıydı? "Sergio'yu hallettikten sonra bunu daha fazla tartışırız. O zamana kadar seni tekrar öldürmeye çalışabilir. Bence kendi güvenliğin için burada kalmalısın." Gio benden uzaklaşıp masasına döndü. "Annaliese senin için bir oda hazırlayacak. Ama Luca..." Kocam oturdu ve Luca'ya baktı, her santimiyle odadaki en yırtıcı hayvandı. "Karımı bir daha tehdit edersen, ona zarar verirsen ya da onu herhangi bir şekilde üzersen, kim olduğun umurumda değil; Romano'nun öldüğü kadar korkunç bir şekilde öleceksin." Bu sözlerin hiçbiri sıcak olmamalıydı ama Gio'ydu ve adam şiddeti bir aşk dili haline getirmeyi başarmıştı. Kardeşim bir metre uzağımdayken yüzüm alev aldı.

"Anlaşıldı." Ağabeyim geri adım attı, bakışları bana kaydı. "Ben... Ben üzgünüm, Emi."

Başımı salladım, ona güvenmeyi kendime yediremiyordum. "Eğer bize kazık atarsan, Luca..."

"Biliyorum." Döndü ve odadan çıktı. Kapı tıkırdayarak kapandı ve birkaç dakika sonra ilk kez tam nefes aldığımı hissettim.

"Yüzün kızarıyor, piccola." Gio'nun dudaklarını bir sırtıma kesti. "Buraya gel."

Ona doğru yürüdüm ve masanın etrafında döndüğümde ayağa kalktı ve bana doğru uzandı. Kalçalarımın tutarak beni önündeki cilalı yüzeye oturmaya itti. "Biz mi?"

"Ne?"

Elleri dizlerimin üzerine indi. "'Eğer *bizi becerirsen*' dedin." "Biz biz değil miyiz?"

Üzerime eğilirken dudakları büküldü. "Oh, *amore mio*, biz kesinlikle bir 'biz'." Sıcak avuç içleri kalçalarımın yukarı kayarak elbisemin eteğini yukarı kaldırdı. "Benim için bacaklarını aç, prenses. Benim olanı görmeme izin ver."

İstesem de bu emre karşı koyamazdım. Kalçalarım ayrılırken nabzım sıçradı ve ateşli bakışları dantelli iç çamaşıma düştüğünde tam bir depar halindeydi. "Aferin kızıma." Bir parmağıyla iç çamaşırimi kenara itti ve sadece en mahrem yerime baktı. "Çok güzel," dedi üzerimde gezinerek.

Tüm vücudum ısındı, beklentiyle titriyor, içime girmesini bekliyordum.

Onun yerine durdu ve ayağa kalktı. "Omzunuz nasıl prenses?"

"Peki," dedim çok hızlı bir şekilde.

Gülümseyerek sundress elbisemin askılarını omuzlarımdan indirdi. Elbise belime kadar düştü ve çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı. Omuzlarımla ya da normal kıyafetlerimle sütyen giyemiyordum. Bu yüzden sonbaharda sundress giyiyordum. Erkeklerin, Gio'nun buna karşı koymak için ısrarla yükselttiği ısıtma sistemi hakkında durmadan şikâyet ettiklerini duymuştum. Adam saçmalıyordu ve ben onu bu yüzden seviyordum.

"Durmamı ister misin?" diye sordu.

Bileğini kavradım ve elini bacaklarımdan arasına götürdüm. "Durmanı istediğimi hissediyor musun?"

Yüzünü göğsüme indirip bir meme ucunu ağzına alıp ısırırken kıkırdadı. "Çok kirlenmişsin, benim bakır küçük karım." Bir parmağını içime bastırdı, sadece boğuma kadar.

Kalçalarım kendiliğinden yuvarlanarak daha fazlasını kovaladı. "Gio."

"Sabır, *amore mio*." Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve eğilerek kalçamın iç kısmını ısırdı, ben de inleyerek bacaklarımı daha da açtım. "Çok mükemmel, Emilia." Dilini üzerimde gezdirdi ve ağlamamak için alt dudağımı ısırdım. "Çok benim."

Diliyle klitorisimde daireler çizdi ve ellerim saçlarına gitti, kalçalarım sadece ağzının verebileceği zevkin peşine düştü. Gio beni son yemeğiymişim gibi yiyor, sanki bundan zevk alan kendisiymiş gibi amıma doğru inliyordu.

İki parmağını içime soktuğunda kendimi kaybettim, adını inledim, kıvrandım, yalvardım. Beni o kadar sert boşalttı ki tüm vücudum karıncalandı ve görüşümde siyah noktalar belirdi.

Kendimi daha fazla dik tutamadığımda masanın üzerine yığıldım ve omzuma saplanan acıyla tısladım. Yine de orgazm sonrası mutluluğumu kesmek için yeterli değildi.

Gio ayağa kalktı, üzerimde yükseliyordu. Dudağımı ısırdım, medeni kıyafetini çıkarıp bana altındaki vahşiyi göstermesini bekliyordum. Benim vahşimi.

Onun yerine bana uzandı ve nazik elleriyle beni oturur pozisyona çekti. "Yaralandın mı? Dikişleri yırttın mı?"

"Hayır." Kemerine uzandım.

Parmakları her iki bileğimi de sararak bir elinin içine hapsetti. "Seks yok. Yaralısın."

"Ama sen sadece-"

"Seni tatmam gerekiyordu, piccola."

Tanrım, o böyle şeyler söylediğinde düşünemiyordum. "Ya beni becermene *ihtiyacım* olursa?"

Sırtarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Seni tekrar tekrar boşaltacağım prenses. Dilimle, parmaklarımla, amında ve götünde... Ama ikimiz de biliyoruz ki sikimi içine soktuğumda nazik olamam." Boynumu öptü ve ısırdı, zaten kaynayan kanımı kaynama noktasına getirdi. "Sana zarar vermeyeceğim."

Bir adam bir an birinin uzuvlarını kesmeyi onaylarken nasıl olur da bir an sonra bu kadar ahlaklı olabilir?

"Seni bu sandalyeye bağlasam nasıl olur?" Tekrar kemerine uzandım ve gergin çenesine öpücükler fısıldadım. "Dizlerimin üzerine çök." Kemerini çözdüğümde şingırdadı. "Ve tadına bak."

Bir inilti çıkardı. "Bir canavar yarattım."

Gülümsedim. Evet, evet, yaratmıştı.

EMILIA

Gio'nun dudaklarının sıcak fırçası omzumun üzerinden geçerek beni uykudan uyandırdı. "Mutlu yıllar, piccola."

İnledim ve yorganı başımın üzerine çekerek yuvarlandım ve Gio güldü. "Bugün benim doğum günüm değil," diye homurdandım.

"O zaman Renzo yanılmış."

Bekle. Ren doğum günümü asla yanlış anlamazdı. Yorganı geriye attım ve gözlerimi kısarak Gio'nun sinir bozucu derecede mükemmel sabah yüzüne baktım. "Bugün günlerden ne?"

"Yirminci Kasım."

Gözlerim büyüdü. "Ne? Nasıl?" Zaman nereye gitmişti? Bu onunla üç aydır.... birlikte olduğum anlamına mı geliyordu? Daha fazlası...

Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Dünya güneşin etrafında dönüyor ve dönerken de kendi eksenini etrafında dönüyor."

"Kapa çeneni." Ona bir yastık fırlattım.

"Ve sanırım bugün senin doğum günün, sevgili karıcığım." Beni öptü, dudaklarını dudaklarımın üzerinde zar zor gezdirdi. Alay etmeye yetecek kadar. "Bugün yapmam gereken işler var."

"Sergio'yu bulabildiniz mi?" Matteo onlara Sergio'nun nerede olduğunu söylediğinden beri ne tür bir iş yaptığını tam olarak biliyordum. Tabii ki o kadar kolay olamazdı ama çok yaklaştılar.

"Bugün için endişelenme. Bu akşam herkes yemeğe geliyor." Kaşlarımı çattım. "Neden?"

"Çünkü bugün senin doğum günün," dedi yavaşça, sanki ben aptalmışım gibi.

Yine de en son istediğim şey herkesin yaygara koparmasıydı. "Bu gereksiz. Ailemde doğum günlerini pek kutlamayız."

Boğazımı hafifçe kavradı ve dudakları dudaklarıma değerken sözlerimi kesti. "*Bizim* ailemizde öyle."

Boğazımda aniden oluşan yumru karşısında yutkundum. Doğum günlerimizde hiçbir şey yapmazdık. Ne akşam yemeği ne de dışarıda bir gün. Babam çok meşguldü ve evden dışarı çıkmak tehlikeli sayılırdı ve bir güvenlik görevlisi gerektirirdi.

"Renzo ve Luca orada olacak," dedi sessizce. Gio bana zaman tanımak istiyordu. Bana bir aile vermek istiyordu. Bana daha önce sahip olmadığım her şeyi vermek istedi. Bana ne kadar değer verdiğini defalarca gösterdi.

Onu öpmeden önce "Seni seviyorum," dedim.

Ağzımın içine doğru inlerken başparmağı nabzımın üzerinde gezindi. "Bunu söylemene bayılıyorum."

Dilimi dudağının üzerinde gezdirdim ve hırladı.

"Emilia." Kendini düzeltti ve ben de gülümsedim, beni becermeyecek olanın o olduğunu düşünürsek, mücadele etmesinden son derece memnun olmuştum.

"Şu anda kutlama yapabiliriz."

"Hayır."

"Sadece omzum, Gio-"

"Sadece..." Alnını benimkine dokundurdu. "Neredeyse seni benden alıyorlardı, piccola." Sesi hafifçe titriyordu ve Matteo'nun saldırısı yüzünden öfkelenildiğini elbette biliyordum ama bunun onu ne kadar sarstığını fark etmemiştim. "Bazen bedenimin dışında yaşayan lanet olası kalbimmişsin gibi hissediyorum." Geri çekildi ve bakışlarımla buluştu. "O yüzden lütfen sana göz kulak olmama izin ver." Sözleri çok içtendi, gözleri bana yalvarıyordu.

"Tamam," diye fısıldadım.

Ben onun tarafından sevmeye alışmaya çalışırken, o da beni sevmeye alışmaya çalışıyordu. İkimiz de ne yaptığımızı bilmiyorduk ama ben ona bu kadarını verebiliyordum.

Tamamen üstüme yuvarlandı ve bacaklarımla arasındaki sert vücudunun baskısı, göğsünün sıcak, pürüzsüz teni dışında herhangi bir şeye odaklanmak çok zordu

sert kasların üzerinde... "Sana söz veriyorum prenses, seni tekrar kendime bağladığımda, sikime o kadar çok boşalmanı sağlayacağım ki, durmam için bana yalvaracaksın." Ve sonra böyle şeyler söylemek zorunda kaldı...

"O zamana kadar..." Elleri şortumun bel bandına girdi ve kalçalarımın altına doğru sürükledi. "En sevdiğim kahvaltının tadını çıkaracağım."

Büyük yemek masasında bir yanımda **Gio**, diğer yanımda Renzo oturuyordu. Tommy ve Luca'nın yanı sıra Jackson, Annaliese ve Adamo da buradaydı.

Luca sessiz ve gergindi, sanırım teknik olarak düşman tarafından kuşatıldığı için. Tommy kardeşimin rahatsız olduğunu ya fark etmemişti ya da umursamıyordu çünkü Luca sonunda söze girene kadar konuşmaya devam etti. Kardeşimi bir araya getirebilecek biri varsa o da Tommy'ydi.

Gio'nun spagettisini yiyebileceğim anlamına geliyorsa, tüm bu akşam yemeği durumunun garipliğine katlanabilirdim. En sevdiğim yemek olduğunu bildiği için pişirmişti. O pişirdiğinde öyleydi. Adam yetenekliydi.

Tommy sarhoş İrlandalı büyükannesiyle ilgili bir hikâye anlatıyordu ve ben aylardır hissetmediğim kadar hafif hissederek güldüm.

Ta ki Luca konuşana kadar. "Sergio'yu buldun mu?"

Masaya sessizlik çöktü, şüphe havayı kirletiyordu. Hiçbirimiz ona henüz güvenip güvenemeyeceğimizi ya da bu sorunun bilgi almak için sorulup sorulmadığını bilmiyorduk.

Gio boğazını temizledi, eli kalçamın üzerinde kayıyordu. "Bu gece iş konuşmayacağız." Bana döndü, ceketinin iç cebinden bir zarf çıkardı ve önümdeki masanın üzerine koydu. "Mutlu yıllar, piccola."

"Bana bir şey almak zorunda değildin," diye mırıldandım, bana bir şey alma ihtimalinden rahatsız olmuştum. Sanki yepyeni bir araba yeterli değilmiş gibi.

"Yapmadım. Pek sayılmaz." Dudakları kıvrıldı. "Sadece aç."

Boş zarfa bir göz attım ve içinden tek parça kâğıdı çıkararak aldım. Bana gönderilmiş bir mektuptu. Üstüne göz gezdirdim

Gözlerim şaşkınlık ve heyecanla açılmıştı. "Beni Sanat Akademisi'ne mi soktun?"

"Sanat tarihi diploması almak istediğini söylemiştin..."

"Gio, ben..." Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Hiçbir zaman hayal kurma şansım olmamıştı ya da çocukça fantezilerin ötesinde beklentilerim olmamıştı. Onunla evlendiğimde, sahip olduğum aptalca özgürlük fikirlerinden vazgeçtiğimi düşünmüştüm. Böyle bir şey yapacağını, bana her zaman istediğim şeyi, özgürlüğü hediye edeceğini hiç düşünmemiştim. Seçim. Kucağına tırmandım ve kollarımı boynuna doladım. "Teşekkür ederim." Onu öptüm ve birisi -Tommy ya da Jackson-kurt- ıslık çaldı.

Gio bana sanki yeni bir hediye almış gibi gülümsedi. "Rica ederim, *amore mio*." Parmakları saçlarımın arasından geçti ve beni tekrar öperek nabzımın yükselmesine neden oldu.

"Bunu yenebilirim."

Gio'dan uzaklaştım ve Una'nın yemek odasına doğru adım attığını görmek için döndüm. Gio ve bana yaklaşırken botları parkelerin üzerinde tıkırdadı. Yanımızda durdu ve elindeki spor çantasını masanın üzerine öyle bir bıraktı ki çatal bıçak takımı takırdadı.

"Mutlu yıllar, Lisichka." Göz kırptı ve çantanın fermuarını bir hareketle açtı.

Una'dan ne beklediğimi bilmiyordum ama Sergio'nun kesik kafasından bana bakan donuk gözlerini görünce elimi ağzıma kapattım. Midem bulandı, Gio'nun spagettisi tehlikeli bir şekilde yeniden ortaya çıkmaya çok yaklaşmıştı. Safranın boğazıma geri oturması ve şokun geçmesi bir an aldı. O yapmıştı. Onu öldürmüştü.

"Sergio öldü," diye nefes aldım. Sanki evrende muazzam bir değişim hissetmeyi bekliyormuşum gibi, neredeyse anti-klimatik hissettim, ama hayır. Dünya hâlâ dönüyordu; her şey aynıydı. Ama omuzlarımdan bir ağırlık kalktı ve hala taktığımı bile fark etmediğim bir pranga düştü.

"Söz verdiğim gibi."

"Onu nerede buldun?"

Başını belirgin bir şekilde yırtıcı bir şekilde eğdi. "Fark eder mi?"

Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum.

Çantanın fermuarını tekrar kapattı ve yere atıp, hiç istifini bozmadan yana savurdu. Sonra benim boşalttığım sandalyeye çöktü. "Lütfen bana en azından kekin olduğunu söyle."

Gülümsememeye çalıştım. O bir katildi. Kuşkusuz bu odadaki en korkunç kişiydi ama yine de Una'dan hoşlanmadan edemiyordum. Ve bu gerçekten bir hediye idi, yapmaya hevesli olmadığını bildiğim bir şeydi ama benim için yapmıştı.

Jackson gözlerini devirdi. "Her zaman dramatiksin. Doğum günün kutlu olsun. Gerçekten mi?"

"Onu yere indiremediğin için kıskanma." Jackson'ı tersledi. "Demir testeresi için sana ihtiyacımız olabilirdi." Kolunu uzattı. "Sanırım omurgasını geçmeye çalışırken bir kasımı incittim."

Bu, midemi tekrar bulandıran iğrenç bir düşünceydi.

"Şey, eğer sorsaydın..." Jackson kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ofladı.

Tommy burnunu kırıştırarak ikisinin arasına baktı. "Siz ikiniz kafayı yemişsiniz."

Una gülümsedi. "Merak etme İrlandalı. Sen hâlâ benim favorimsin."

Hayatımda gördüğüm en işlevsiz aileydi ama tam anlamıyla bir aileydi. Birbirlerini korurlar ve gerekirse bunu yapmak için kendilerini kanla yıkarlardı.

Annaliese mutfığa gitmeden önce masayı topladı. Gio'ya baktım.

"Bu her şeyin bittiği anlamına mı geliyor?"

"Neredeyse." Uzandı ve saçlarımı yanağımdan süpürdü. "Hâlâ İrlandalılarla ilgili temizlenmesi gereken bir karmaşa var."

Una, Tommy'nin kendisi için doldurduğu bir kadeh şarabı alarak, "Bu konuda yardımcı olabilirim," dedi.

Gio gözlerini ona dikti. "Bir planın mı var?"

Kadın homurdandı. "Hayır, planları olan kişi Nero. Benim arkadaşlarım var." Tommy güldü. "Hayır, senin satranç taşların var."

"Aynı şey."

Annaliese pastayı getirmek için o anı seçti ve herkes "İyi ki doğdun" şarkısını söylerken benim yanaklarım bu ilgi karşısında yandı.

Yine de yaşadığım en güzel doğum günüydü. Sergio ölmüştü. Bir geleceğim, bir ailem vardı... Ve Una'nın pastası vardı.

GIO

Chicago'da olmak beni sinirlendiriyordu ama bu gerekliydi.

Liam O'Hara İrlanda mafyasının yeni lideriydi ve bizimle her türlü teması reddediyordu. Bu yüzden sert önlemler almak zorunda kaldım. Bedeli ne olursa olsun barışa sahip olacaktım. İş için, aile için ama en çok da Emilia için. Onun için biraz normallik, güvende hissetmek istiyordum. Şiddet tehdidi üzerimizdeyken ona bunların hiçbirini veremezdim.

Nero ve ben arabadan indik ve şehrin en gözde gece kulüplerinden biri olan ve mafyaya ait Emerald'a doğru yola çıktık. Yaklaştığımızda fedai bizi bir aşağı bir yukarı süzdü, parmakları kemerine ve orada kılıfında duran silaha doğru gitti.

"Sakin ol, bu kadar insanın önünde olay çıkarmak istemem," dedim, müziğin uğultusu arasında, içeri girmek için bekleyen insanların oluşturduğu sırayı işaret ederek.

Adamın eli yanına düştü, bakışları bir metre ötedeki tanıklara kaydı.

"Liam O'Hara'yı görmeye geldim," dedi Nero.

"Kim olduğunu biliyorum." Adam bir adım geri çekilirken bile Nero'ya ters ters baktı. "Patron seni görmek istemiyor. Tabii eğer ölmediysen."

Nero güldü. "İsterse deneyebilir. Sen de öyle." Ceketini utanmazca araladı ve göğsündeki silah kılıflarını ortaya çıkardı. Korumanın ve benim aksime, Nero kimin ne gördüğünü umursamıyordu.

Adam bir an duraksadı ve ben de onun dikkatinin dağılmasından yararlanarak yaklaştım ve silahımı yanına dayadım. "Bizi ona götüreceksin, yoksa ciğerine bir kurşun sıkarım."

"Buradan canlı çıkamayacaksın," diye tersledi.

"Bırak da bu konuda biz endişelenelim." Onu önümden kulübe girmeye zorladım. Yerleşim planını çoktan araştırmıştım ve O'Hara'nın tam olarak nerede olacağını biliyordum ama kimseyle bağlantı kurup onları uyarmasın diye fedaiyi de yanımda sürükledim. Gerçi bunun onlara bir faydası olmazdı. Kulüp zaten adamlarımla doluydu, hepsi de işler sarpa sararsa harekete geçmek için bekliyorlardı. Eğer onlarla pazarlık yapamazsak, onları ortadan kaldırırdık. Yine de ne kadar az uyarı alırlarsa, o kadar az zayıat verirdik.

Tıklım tıklım dolu kulüpte ilerledik ve VIP bölümüne açılan bir koridordan geçtik. Burası daha sessizdi, müzik hafif bir uğultu halindeydi, loş ışık insanlarla dolu masaların üzerinde geziniyordu.

O'Hara'nın masası köşedeydi, bazı teğmenleri ve sarışın bir Rus da dahil olmak üzere birkaç kadınla doluydu.

Korumayı ittim. "Gidebilirsin."

Tökezleyerek uzaklaştı ve ana kulübe doğru gözden kayboldu. Hiç şüphesiz birlikleri toparlamak için.

Koridorun sonundaki muhafızlar bizi gördükleri anda silahlarına davrandılar ve ben başımı salladım. "Ne yapacaksınız? Kendi kulübünüzün ortasında bizi vuracak mısınız? Mafyanın zaten savcılıkla yeterince sorunu olduğunu duydum."

Tereddüt ettiler ve Liam O'Hara varlığımızı o zaman fark etti. Ayağa öyle hızlı kalktı ki, ona yaltaklanan kız yere yığıldı. Adamlarından uzaklaşıp bize doğru yaklaşırken çenesi titriyordu.

"Seni tüm bu insanların önünde öldürmeden önce arkanı dönüp gitmek için on saniyen var Guerra."

Nero yanımda güldü. "Biliyor musun, bir kez olsun nefret ettikleri kişinin sen olman çok hoş."

Gözlerimi devirdim ve dikkatimi tekrar mafya babasına çevirdim. "Şiddet akıllıca olmaz. Buraya kavga etmek için gelmedik. Barışı konuşmaya geldik."

"Barış mı?" diye güldü. "Amcama yaptıklarından sonra mı?"

"Kahretsin, bu çok sıkıcı." Nero içini çekti. "Kulübünüzün her yerinde adamlarım var ve inanın bana, yoluma çıkanları öldürmeyi tercih ederim, peki hangisi? Bizi dinlemek mi, yoksa ölüm ve kan mı?" Yüzünde beliren gülümseme düpedüz rahatsız ediciydi ve Nero'nun haklı şöhreti göz önüne alındığında, O'Hara'nın çok endişelenmesi gerekirdi.

Liam O'Hara çenesini gererek ve yumruklarını iki yanında sıkarak geri çekildi. "Beş dakikanız var." Harika, tamamen aptal değildi.

Masaya geri döndü ve adamlarına el salladı. Hepsi kalktı ve geride sadece bir avuç kadın kaldı.

Liam, Una'nın hemen yanındaki koltuğa oturdu ve aralarındaki engerek yılanından habersizdi. Sanırım güzel bir gülümseme ve kısa bir elbise bir erkeği aptallaştırabilirdi. Una iyi bir oyuncuydu ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın ölümcül yanlarını o kadar da köreltemiyordu. Nero'ya doğru sırtırken bir elini Liam'ın omzuna attı. O da yanındaki kadının neredeyse kucağına tırmanmasına izin verdi. Tanrım, bu ikisi çok berbat durumdaydı.

Telefonuma bir mesaj yazdım ve dikkatimi Liam'a çevirmeden önce gönder tuşuna bastım. "Patrick'in ölümüyle hiçbir ilgim yok."

Homurdandı. "Bana hakaret etme." "Etmeyeceğim. Bunu sana kanıtlayacağım."

Gözlerini bana dikti ve nefretini anladım; gerçekten. Aramızda çok kan dökülmüştü ama Patrick'inki buna dahil değildi.

Birkaç dakika sonra Sasha koridorun karanlığında cisimlenerek muhafızları ürküttü. Silahlarına davrandılar ama suikastçi ölümcül derecede hızlıydı. Bir saniye önce ayaktaydılar; bir saniye sonra yere yığıldılar, her birinin kalçasından bir bıçağın parıltısı çıkıyordu.

O'Hara inleyen adamlarını görünce ayağa fırladı, yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. "Bu da ne böyle?"

Sasha'nın soğuk bakışları O'Hara'ya sabitlenmişti, sanki adam çizmesinin altında ezilecek bir karıncaydı. Masaya doğru yürüdü ve üzerine bir spor çantası bıraktı. Sasha o ürpertici terminatör sesiyle, "Patrick O'Hara'yı ben öldürdüm," dedi.

Liam'ın bakışları sertleşti ve silahına uzandı, ama Una hemen şahdamarına küçük bir bıçak dayadı. Bir saç tokasından daha büyük görünmüyordu ve bileğindeki gümüş kelepçenin içine saklanmıştı ama onunla bir adamın boğazını açtığını defalarca görmüştüm.

Liam'ın yüzünün yan tarafını okşadı, kıpkırmızı dudaklarında bir gülümseme oynayıyordu. "Bu akıllıca olmaz." Rus aksanının birazcık da olsa dışarı taşmasına izin verdi.

Mafya babası kısık bir kahkaha attı. "Una Verdi, sanırım?" Sanki sikiyle düşünmesinin sorumlusu benmişim gibi bana ters ters baktı. "Nedir bu?"

Sasha'ya doğru el salladım. "Kanıt. Patrick'in ölümüyle hiçbir ilgimiz olmadığını kanıtı."

"Verdi'nin suikastçı karısı katili savunurken buna inanmak zor."

Una gözlerini devirdi. "Biz sözleşmeli katilleriz. Savaşlarınızda hiçbir çıkarımız ya da tarafımız yok. Biz tarafsızız."

"Famiglia'nın patronuyla evli olan kadın söylüyor."

Nero homurdanıyor. "Bu onu benim tarafıma geçmeye daha az meyilli yapıyor, inan bana."

"İçinde bulunduğun duruma bak," dedim boğazındaki bıçağa doğru başımı sallayarak. "Seni şu anda öldürebilirdim. Ama buraya daha fazla kan ve ölüm için gelmedim. Biz asla düşman olmadık. Patrick'le tanıştım çünkü ikimiz de Sergio Donato'nun oyununa gelmiştik. Bizi birbirimize düşürdü, Famiglia'nın kendisi için mafyayı ortadan kaldıracağını ve Chicago'ya hükmedebileceğini umuyordu."

"Bize ilk sen saldırdın," dedi Liam, Una'nın kılıcının ölümcül baskısından uzaklaşmaya çalışarak. "Hatırladığım kadarıyla amcamın barına bir kafa göndermişsiniz."

"Çünkü sevkiyatlarımızdan birini çaldın."

Gözlerini bana dikti. "Hayır, çalmadık."

"Sergio seni öyle beslediği için Outfit olduğunu düşündün." Kaşları birbirine yaklaştı. "Ve bunu anladığımda Patrick'le aramı düzeltmek için acele ettim ama Sergio onu öldürttü."

Sasha çantanın fermuarını açtı ve Sergio'nun iyi seyahat etmiş kafası ortaya çıktı. Yanına birkaç buz torbası koymuştuk ama kokusu hâlâ öğürmemeye neden oluyordu.

Liam burnunu kırıştırdı ve Sasha fermuarını yeniden kapatmadan önce arkasını döndü. "Sergio Donato, Patrick O'Hara'yı ortadan kaldırmam için bana para verdi. Bunu sadece Donato ve bir zamanlar onunla müttefik olan herkes öldüğü için açıklıyorum." Sasha'nın buz gibi bakışları O'Hara'nın üzerine dikildi. "Politikalarınız ya da kan davalarınız umurumda değil ve ben sadece Una'ya bir iyilik yapmak için buradayım. Beni bulmaya ya da öldürmeye çalışırsanız ölürsünüz."

Suikastçının söylediğı en fazla şey buydu. Sasha arkasını döndü ve VIP odasından çıktı, muhtemelen aylarca bir daha görölmemek üzere gölgelerin arasında kayboldu.

Liam'ın amcasının katilinin elini kolunu sallayarak çıkıp gitmesine izin vermekten hoşnut olmadığı açıktı ama Sasha ve Una'nın çalışma şeklinin bu olduğunu anlaması gerekiyordu. Tıpkı Bratva için çalıştıkları zamanki gibi. Tarafsızdılar. Bir mafya patronu bir hafta onlara para öderken, ertesi hafta kendisi ortadan kaldırılabilirdi. Ayrımcılık yapmaz ya da taraf tutmazlardı, bu yüzden Nero'nun dediğı gibi Una genellikle bizim için çalışmaktan kaçınırdı. Kişisel bir şey değildi.

Ama ölüm her zaman birileri için kişisel bir şeymiş gibi görünüyordu ve iki katilin bu kadar gizli çalışmasının nedeni de buydu. Sasha buraya gelip işi yaptığını itiraf ederek bize büyük bir iyilik yapmıştı. Kendi katı protokolünü çiğnemiş ve çetenin gazabını göze almıştı. Bizim için.

Tek umudum Liam'ın onun peşinden gidecek kadar aptal olmamasıydı çünkü Una onu yok etmekte tereddüt etmezdi. Sasha kan bağı dışında onun kardeşiydi.

"Patrick'i Sergio için öldürdü ve sonra da Sergio'yu mu öldürdü?" Liam spor çantasına bakarak sordu.

"Hayır, Sergio'yu *ben* öldürdüm." Una elini ceketinin içine soktu ve Nero'nun yanına oturmadan önce silahını çıkardı. Liam'ın silahını kucağına koydu. Hazır. Her zaman hazır.

O'Hara üçümüzün arasına baktı. "Peki, şimdi ne olacak? Outfit'e karşı benimle ittifak yapmak mı istiyorsunuz?"

"Hayır." Sandalyemde arkama yaslandım. "Bunu hallettik. Outfit artık bir sorun değil."

Liam koltuğunda arkasına yaslandı, bakışları üzerimde gezindi. "Çünkü Emilia Donato ile evlendin."

"Evet. Diğer şeylerin yanı sıra." Luca ve Renzo'nun artık esasen bizim için çalıştığını ona söylemek istemedim. Bu bize çok fazla güç veriyor, Chicago'da daha fazla yer edinmemizi sağlıyor ve bizi mafya için bir tehdit haline getiriyordu. Tehditleri son sonuç olarak kullanmayı tercih ettim. Balla sirkeden daha çok sinek yakalarsın.

Liam daralan bakışlarını bana odakladı. "Yani sen de mi mafya ile ittifak yapmak istiyorsun?"

Omuz silktim. "Barış. Hepimiz sadece barış istiyoruz ama evet, güçlü iş ilişkileri herkesin yararınadır."

Bir sigara yakıp dumanını dudaklarının arasından üflerken uzun bir süre sessiz kaldı. "O İtalyan amcıklarla barış yapmayacağım."

Kaşlarımı kaldırdım. "Peki neden? Bu herkesin yararına olur."

Çenesi karıncalandı. "Onlarla çalışmaktansa hiç para kazanmamayı tercih ederim."

"Roberto Donato karını öldürdüğü için mi?" Bu konuyu açmak istememiştim ama Outfit'e duyduğu nefreti anlayabiliyordum. Genç karısını öldürmüşler ve kızını annesiz bırakmışlardı. Bu affedilemezdi. Bırakın çocuğumun annesini kaybetmeyi, Emilia'yı kaybetmeyi bile hayal edemezdim.

Liam başını öne eğdi ve taşıdığı kederin ağırlığını görebiliyordum.

"Roberto Donato'yu öldürdüğümüzü bilmek size yardımcı olur mu?"

"Eli gördüm." İçkisinin geri kalanını yudumladı. "En azından acı çekti mi?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim ama Una cevap verdi.

"Sen bir babasın, O'Hara. Söyle bana, kendi kızın tarafından vurulmak nasıl bir duygu?" diye sordu.

Kaşları çatıldı ve ağır ağır yutkundü. "Kızımı asla bunu yapacak kadar başarısızlığa uğratmam."

Başını salladı. "Güzel."

Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyordum. "Çok fazla kötü kan var-"

Nero bir iç çekti. "Tanrı aşkına. Biz Outfit'iz. Artık onların sahibiyiz." Kurnazca. Gerçekten ince. "Luca ve Renzo Donato bize bağlı çalışıyor. Ya Chicago'nun yarısına sahip olursun ya da hiçbirine. İşte teklifim." Hiçbir zaman politikacı ya da sempatik biri olmadı.

İki patron birbirlerine bakarken nefesimi tuttum.

"İyi. Roberto ve Sergio'nun ölümleri kan borcunun ödenmesi için bir yol açacak. Bu yüzden bir ittifakı kabul edeceğim. Outfit'in sahibi Famiglia ile..." İki kaşını da kaldırdı. Eğer kendine söylemesi gereken buysa, umurumda değildi. Onlara sahip değildik, tam olarak değil. Onları kontrol ediyorduk, evet. Elbette bir pay aldık. "Ama ben onların sahip olduğu şeyi istiyorum. Bir evlilik ittifakı."

Nero güldü ve Una onun kaburgalarına dirsek attı.

Liam dikkatini onlara çevirdi. "Danışmanını evlendirdin. Bunu bir Famiglia kızıyla da yapabilirsin."

Her türlü görücü usulü evlilik fikrine, ama özellikle de bir kadını satma fikrine karşı çenem sıkıştı. Çok ikiyüzlüydü ama bundan nefret ediyordum.

"Hiç Famiglia kadını yok. Jackson'ın evlenmeye istekli olacağına eminim." Nero sırtıttı ve herhangi bir kadının Jackson'a katlanması fikrinin onu eğlendirdiğini biliyordum.

O'Hara, "Yaşı tutan kadınlarımız da yok," dedi.

"Harika." Ellerimi kalçalarımın vurduğum. "Yani, evlilik olmayacağı konusunda anlaştık."

"Bir nişan," dedi O'Hara, bakışları Nero'ya sabitlenmişti. "Benim bir kızım var, Reagan. O daha bebek ama senin de genç bir oğlun var, değil mi?"

Sikeyim. Üç, iki-

"Böyle bir şey olmayacak," diye tersledi Una, parmakları kucağındaki silahın etrafını sarmıştı. "Oğlum sizin saçma sapan mafya oyunlarınız için bir poker fişi değil."

Liam omuz silkti. "İttifaklar bu şekilde kurulur. Çocuklar nişanlandıklarında arkadaşlıklar, aileler arasında kalıcı ilişkiler kurarlar. Bunu sen de biliyorsun."

"Peki ya anlaşılamazsak?" diye sordum.

Liam'ın bakışları üzerime çevrildi. "O zaman düşman olmayacağız ama Outfit'in Chicago'da daha fazla güç kazanmasına izin veremeyeceğimi biliyorsun. Donato'ların Famiglia'nın konsiyerjiyle evli bir kız kardeşleri var. Bu da onlara avantaj sağlıyor."

Kahretsin, sadece bitmek bilmeyen savaş ve şiddeti durdurmak istiyordum. "Bize bir dakika izin verir misin?" Liam'a sordum.

Başını salladı. "Ben bir içki alacağım."

Masadan kalkar kalkmaz Una yüzüme silah doğrulttu. "Hayır."

Nero'nun çenesi karıncalandı ve tamamen onunla aynı fikirde olmasını bekledim ama silahını indirdi. "Bence aynı fikirde olmalıyız."

"Ne?" Una kocasına ters ters baktı ve bir an için onu vurabileceğini düşündüm.

Ona şöyle bir baktı. "Bunu bir düşün. Elimizde The Outfit var. Mafyayı da eklersek, Dante'nin eline üç büyük suç örgütü vermiş oluruz." Bunu güç açısından düşüneceğini bilmeliydim.

"Lanet mafya umurumda değil, Nero. O bir çocuk!"

Bu işe karışmak istemediğim için boğazımı temizledim. "Eğer büyür ve onunla evlenmek istemezse, her zaman ayrılabilir. Daha yirmi yıl var. Bundan kurtulmak ve sorunumuza başka bir çözüm bulmak için bolca vaktimiz var."

Hem Nero hem de ben Una'ya baktık. Bekliyorduk.

Soğuk biri olabilirdi ama çocuklarına karşı son derece korumacıydı. "O benim oğlum."

"Benden sonra Famiglia'yı o yönetecek," dedi Nero, yüzüne dokunarak ve onu kendisine bakmaya zorlayarak. "Bunu biliyorsun. Ve o da en az senin kadar acımasız olacak, morte. Gerçekten istemediği bir evliliğe zorlanacağını mı düşünüyorsun?"

Dante'nin Nero'nun peşinden gitme düşüncesi dehşet vericiydi. Onlar gibi ebeveynleri varken vahşilikten başka bir şey yapmasına imkân yoktu. Yine de Nero haklıydı. Dante'nin yeri her zaman mafyanın içinde olacaktı ve eğer güç istiyorsa ittifaklar kurması gerekiyordu.

"Una, biliyorsun hiçbirimiz Dante'ye bir şey olmasına izin vermeyiz," dedim. Bu doğrudu. Dante'yi kendi çocuğummuş gibi korurdum.

Dudakları birbirine yapıştı ve yüz hatlarına sinmiş bir ifade belirlediğinde şaşırdım. "Peki. Ama bundan kurtulmak istiyorsa, buna mecbur bırakılmayacak. Seni kendim öldüreceğim, Nero."

Ona tamamen inandım.

Ölümçül bakışları bana kaydı. "Umarım huzurun buna değer."

Emilia'nın ailesinin göl evine vardığımızda saat gece yarısını geçmişti. Sen bilmezsin tabii. Luca kapıyı açtı, yüzü asık, gömleği buruştu.

Ona kaşlarımı çattım. "Neyin var?"

"Hiçbir şey-"

Tiz bir çılgılık koridorda çınladı ve ardından kıkırdamalar duyuldu. Bir saniye sonra Renzo, sırtında Dante ile köşeden koşarak geldi, Dante gülüp onu tekmelerken bir at gibi kişniyordu. Homurdandım.

"Bu saatte neden hâlâ uyanık?" Una beni iterek geçti ve midilli Enzo'nun peşinden koridorda ilerlemeye başladı.

"Çocuk uyumuyor," dedi Luca, bir elini yüzünde gezdirerek. "Sanki uyuşturucu almış gibi."

Nero sırıttı. "Onu şekerle besledin, değil mi?"

Homurdandım. "Çaylak hatası, dostum."

Dante biraz şeker için ruhunu bile satabilirdi. iki yaşındaki bir çocuk yetişkin bir adamı manipüle etmişti.

Luca bu gece bir şeyler görmüş gibi görünüyordu. "Küçük bir iblis gibi."

Güldüm. "Emilia nerede?"

Koridorda ilerledi. "Oturma odası. Sessiz olanı seçti."

Evin içinde ilerledim, seyrek duvarlara ve süslü sanat eserlerine baktım. Emilia evin hep böyle olduğunu ve çocukların evi devraldıklarından beri evi daha da güzelleştirmek için hiçbir girişimde bulunmadıklarını söyledi. Yani, anladım; olduğu gibi bırakmışlardı. Ben de taşındığımda Hamptons'taki ev için aynı şeyi yapmıştım. Biz erkektik. Umurumuzda değildi.

Görünüşe göre anneleri artık şehirde bir evde yaşıyordu. Kocasını kaybettikten sonra mafyanın etrafında olmak istemiyordu. Emilia kadını görmekten rahatsız olmuş gibi görünmüyordu, ben de bu konuyu kapattım.

Oturma odasına doğru ilerledim ve Emilia'yı şöminenin yanındaki koltukta gördüm. Başını arkaya eğik, gözleri kapalı ve göğsüne sarılmış bebek Tatiana'ydı. Onları bir arada görmek kalbime bir yumruk gibi inmişti. İçim özlemle doldu çünkü onu ve bir bebeği istiyordum. Hepsini istiyordum.

Ona yaklaştım ve Tatiana'yı elinden dikkatlice alarak minik bebeği göğsüme götürdüm. Elleri boş havaya uzandığı anda Emilia irkilerek uyandı, gözleri irileşmiş ve paniğe kapılmıştı. Bakışları bana takılınca rahatladı.

"Beni korkuttun. Saat kaç?" diye sordu. "On iki buçuk."

Tatiana kıpırdandı, ben de bir elimi sırtında gezdirdim. Emilia'nın bakışları küçük kıza kaydı ve yumuşadı.

Kahretsin, onu hemen üst kata çıkarıp içine bir bebek koymak istedim ama bu dürtümü dizginledim. Şu an dünya kadar vaktimiz vardı. Yirmi yaşındaydı. Dünyadan hiçbir şey görmemiş, çok az şey yaşamıştı. Ama ben bunların hepsini değiştirecektim.

"Gel, piccola. Gitmemiz gerek." Arkamı dönüp kapıya doğru yöneldim.

Emilia peşimden geldi, ayakları arkamdaki sert ağaçlara basıyordu. "Nereye gideceksin?"

"Yetişmemiz gereken bir uçak

var." "New York'a mı?"

"Hayır."

Nero'yu mutfakta Luca ve Renzo ile viski içerken buldum. Kahkahalar ve çığlıklar kesilmişti, bu yüzden Una'nın Dante'yi yatağa götürmeyi başardığını düşündüm. Donato kardeşler bitkin görünüyordu ve gülümsemekten kendimi alamadım.

Nero Tatiana için ellerini uzattı ve ben de isteksizce onu teslim ettim. Tamam, belki de kara kara düşünüyordum. Çocuk hepimizi ona karşı yumuşatıyordu ve Emilia'nın bana onun gibi bir kız vermemesi için dua ediyordum. Buna asla dayanamazdım.

"Balayında iyi eğlenceler Emi," dedi Renzo.

Ondan bana baktı ve gözleri büyüdü. "Balayına mı gidiyoruz?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü senin hiç olmadı ve ben seni almak istiyorum." Ah, benim tatlı küçük mafya prensesim. En küçük şeyler bile kafanı karıştırıyor. "Huzurumuz var. Buradakiler her şeyi halledebilir."

Yüzünü yavaşça bölen gülümseme göz kamaştırıcıydı. "Ülkeden ayrılıyor muyuz?"

"Öyleyiz."

"Aman Tanrım." Kendini bana attı ve kollarını boynuma doladı. Kahretsin, böyle gülümsemesini sağlayacaksa onu her lanet ülkeye götürebilirdim.

EMILIA

Şezlonga bağdaş kurup oturdum ve yüzümü yakıcı güneşe doğru eğerek gözlerimi kapattım. Yatın gövdesine hafifçe vuran dalgaların sesi ruhuma merhem gibi geliyordu ve burada sonsuza kadar mutlu bir şekilde kalabileceğimi düşünüyordum. Tekne, dünyanın herhangi bir yerinde rüzgârı takip etmek için nihai özgürlüktü.

Gözlerimi bir kez daha açarak kucağımdaki deftere baktım ve hafızamdan bir şeyler çizmeye çalıştım. Küçük Yunan adası Mikonos'un cazibesini kalem ve kâğıtla yakalamanın bir yolu yoktu. Dağın fonunda kümelenmiş beyaz binalar. Taşlı kıyılara acımasızca vuran köpüklü dalgalara yol veren Akdeniz okyanusunun mücevher yeşili. Pitoresk sokakları ve canlı barlarıyla şimdiye kadar en sevdiğim yerlerden biri olmuştu.

Yine de son iki haftada gittiğimiz her yeri çok sevmiştim.

Yunan adalarından başladık, sonra Atina ve İtalya'ya gittik, çünkü Gio anavatanımıza hiç gitmemiş olmamı trajik buluyordu. Her durakta beni müzeler ve sanat galerileriyle şımarttı. Yunan heykelleri ve İtalyan Rönesansı'nın başyapıtları güzellikleriyle beni büyülemişti.

Sonra Sicilya'ya gittik ve Una'nın arkadaşı Sasha ve eşi Adelina ile iki gün kaldık. Sasha tuhaf bir karakterdi ve dürüst olmak gerekirse adam beni korkuttu. Ama Adelina iyiydi, Sicilya mafyasının başı olsa bile.

Oradan, dün gece Mısır'a ulaşana kadar Akdeniz'i boydan boya geçtik. Şu anda Mısır kıyılarının yaklaşık bir mil açığında demirlemiş, Nil'den Kahire'ye gitmek için bekliyorduk. Neden? Çünkü Gio'ya

bir gün deve görmek için. Piramitleri ya da mumyaları değil. Bir deve. Şimdi    ne de sahip oluyordum ve çok heyecanlıydım.

Adam beni memnun etmek için her Şeyi yapardı. Neden ya da nasıl bu kadar Őanslı olduğumu bilmiyordum ama onu başka birini sevebileceğimi hiç d   nmediğim kadar çok seviyordum. Eğer ruh e i diye bir Şey varsa, o zaman onun benim olduğunu düşünüyordum çünkü her hareketiyle, her sözüyle, her  p c ğ yle ruhumu besliyordu.

Gio hem kötü adam hem de Beyaz Atlı Prens olsa da, tüm bu yerler ve onun arasında kendimi bir Disney filminde ya ıyormu  gibi hissettim.

Kalemimi bir kez daha k ğıdın üzerinde gezdirdim, denizin vah iliğini yakalamaya çalıştım.

Ilık bir esinti saçlarımı karı tırırken sert parmakların çıplak sırtımda gezindiğini hissettim. "*Amore mio*, erken kalkmı sın."

Gio yanımdaki Şezlonga geçti, beline bir havlu sarmıştı ve elinde bir fınan kahve vardı. Kı  mevsimiydi ve Avrupa pek sıcak olmasa da hava yine de g ne liydi. Son birkaç gün içinde Mısır'a yakla ık a hava daha da sıcakla tı. Gio'nun teni Şimdiden güneşin öptüğü derin bir altın rengine b r nm  tı ve eğer adam daha önce iyi g r n yorduyorsa, Şimdi sahip olduğum tüm kirli fantezilere benziyordu.

Islak saçlarından d   en bir su damlasının göğüs kaslarının üzerinden kaymasını ve her bir karın kası sırasının üzerinden atlamasını izledim. O su damlasını kıskanmı tım. Bakı larım aşağıya indi ve havlusunun belirgin çadırında durdu.

"Bana böyle bakmaya devam edersen, Emilia, seni burada, güvertede becereceğim."

Sırıttım. "Yapamazsın. M rettebattan biri görebilir." Mürettebat uyurken okyanusun ortasında sevi mekten çekinmediğini tecrübelerimden biliyordum. Ama güpegündüz, onlar görevlerinin ba ındayken... Fazla sahipleniciydi.

"Neyi gördün? Benim olduğunu mu?"

"Hayır." Eskiz defterimi Şezlonga fırlattım ve üzerine çıkmadan önce ayağa kalktım. Havlusunu çektim ve parmaklarımı onun sert uzunluğunun etrafına sardım. "Benim olduğunu."

Elimde sıcacıktı, teni kadife yumuşaklığındaydı. Onu okşadığımda inledi ve ben de aşağıya baktım. Bu haliyle gerçekten de inanılmaz güzeldi. Çıplak, güneş kaslarının üzerinde oynanıyor, rahatlamış. Onu hiç bu kadar sakin ve oyuncu görmemiştim.

Onu öptüm, çekilmeden önce bir kez daha okşadım. "Orada kal."

Üzerinden inip kendi şezlongumun ucuna oturarak eskiz defterimi ve kalemimi elime aldığımda kaşlarını çattı. Olduğu yerde kaldı, dirseğini dayayabilmek için bir dizini büktü, siki karnının üzerinde gururla duruyordu. Tıpkı Yunanistan'da gördüğümüz tanrı heykellerine benziyordu, ama daha büyük bir aleti vardı.

"Yunanistan ve İtalya'daki tüm erkek heykellerinin neden hep küçük penisli olduğunu biliyor musun?" Yeni bir sayfaya geçip onun şeklini çizmeye başlarken sordum.

Bana kaşlarını çattı. "Bunu neden bileyim ki? Bekle, bunu neden biliyorsun?"

"Sanat öğrencisi." Gözlerim onu sanatsal bir bakış açısıyla incelerken sııttım, *gerçi* adam sanattı. "Küçük bir penisin zeka belirtisi olduğuna inanıyorlardı. Bu yüzden tanrılarını ve savaşçılarını güzel vücutlu ve küçük penisli, yani güçlü ve zeki olarak tasvir etmişler."

"Bana hakaret mi ediyorsun, iltifat mı ediyorsun anlamadım. Küçük mü büyük mü diyorsun?"

Homurdandım. "Senden başka çok fazla -ya da hiç- deneyimim yok ama küçük olmadığına eminim..."

Kaşlarını kaldırdı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yani ben akılsız mıyım?" Güldüm. "Hayır, bebeğim."

"Acele edip canavar aletimi çeksen iyi olur, piccola, çünkü bir dakika içinde onu bir yere gömmek üzereyim."

"Hayır." Çizmeye devam ettim, benzerliğini yakalarken gözlerim onun her bir parçasına değiyordu.

Nemli saçları, yüzünün oyulmuş hatları, dövmeleri, karın kasları. Ve tabii ki, sanki görev başındaymış gibi hazır olda duran sikini de görmezden gelemedim.

"İşim bitene kadar amım yasak bölge."

"Kukun hakkında kim bir şey söyledi prenses? Az önce bana akılsız dedin. Zeki ağzının kesinlikle meşgul edilmesi gerekiyor."

Ağzımı sikeceği düşüncesi tüm vücudumu ısıttı. Ya da herhangi bir yerimi, gerçekten. Beni bağımlısı yapmıştı, her an onu arzuluyordum. Kahvesini o hınzır dudaklarına götürürken bakışlarına karşılık verdim.

Deniz meltemi biraz hızlandı ve kızarmış tenimi serinletti. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

Dudakları kıvrıldı. "Son anlaşmamız benim için çok iyi sonuçlandı, o yüzden dinleyelim."

"Seni çizmeme izin ver, işim bittiğinde aletini yalayacağım."

"Tamamdır."

"Hayır, daha işim bitmedi. Sikini yalayacağım, ama seni sert ve yalvarır halde istiyorum," dedim, ona bir zamanlar bana verdiği, daha doğrusu iki kez verdiği şartları teklif ettim.

Yüzü bir sırıtışa dönüştü. "Lanet bir canavar yarattım..."

"Eee? Güzel bir resim çekebilmem için onu benim için sert tutacak mısınız?"

Cevap vermedi, sadece aletini kavradı ve okşadı. Ön kolundaki kaslar kasıldı, damarlar ağır dövmele teninde patladı. Hay sikeyim. Aletini okşama eylemini baştan çıkarma konusunda bir ustalık dersi haline getirdi ve ağzım kurudu. Kalçalarımı birbirine bastırdım, onu gördüğümde içime dolan ihtiyaç için tamamen hazırlıksızdım.

"Bunun gibi mi, prenses?"

Sertçe yutkundum. "Evet," diye ciyakladım. Şimdiye kadar onun her zaman üstünlük sağladığını ve burada asla yetkili olamayacağımı bilmeliydim. Benden on yıldan fazla tecrübesi vardı ve kirli oynuyordu.

Birkaç dakika sonra artık çizim yapmıyordum, dikkatim onun sikini kavrayan dövmele parmaklarına, başparmağının başın üzerindeki döl damlasını süpürmesine odaklanmıştı.

Bakışları benimkilerle buluştu, boynundaki kaslar bir iniltiyle gerildi. "Sanırım sikimi emmek için yalvarmalısın, Emilia."

Ve lanet olsun, yaptım.

EPILOG

GIO

Üç yıl sonra.

Sanat Akademisi'nin kapalı otoparkına girdim ve Emilia'nın arabasını bulup arkasında durdum. Çoğunlukla onu üniversite ve sosyal hayatıyla baş başa bıraktım çünkü benim dışımda bir hayatı vardı. Ben de onun için bunu istiyordum. O hayatın en sevdiği parçası olduğum sürece mutluydum. Ama bugün farklıydı. Son sınavına sadece bir hafta kalmıştı. Birkaç ay içinde Sanat Tarihi diplomasını alacaktı. Bu yüzden ona bir hediyem vardı.

Yolcu koltuğundan kutuyu alarak arabadan indim ve kaputa yaslandım. Beklerken telefonumdaki birkaç e-postayı yanıtladım, ancak Emilia'nın sesinin garajın beton duvarlarında yankılanmasını duymam sadece birkaç dakika sürdü.

"Kimse beni bıçaklamayacak, Adamo. Bana sarılmaya çalışıyordu." "Emirlerim açık. Dokunmak yok," diye karşılık verdi Adamo ona. "Kocamın emirleri. Gio mantıksız ve mantıksız ve-"

Köşeyi döndü ve beni görünce duraksadı. Güneş elbisesi bronzlaşmış kalçalarına kadar iniyor, hırkası bir omzundan düşüyordu. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, arasına da bir kalem sıkıştırmıştı. Çok tatlıydı.

Adamo omzuna astığı el çantasıyla onun arkasından geliyordu ve ben bu manzara karşısında homurdandım. Bir korumaya sahip olmaktan nefret ediyordu ve yemin ederim ki bebek bakıcılığı göreviyle sikildiği için adamı cezalandırmak için elinden geleni yapıyordu.

"Mantıksız ve mantıksız ve...?"

Gözlerini bana dikti. "Zorba."

O yaklaşırken arabadan indim. Bir elimi beline dolayarak onu kendime çektim. "Birinin sana dokunmaya çalıştığını görürsem kullanacağın kelime zorbalık olmaz prenses."

Gözlerini devirdi ve nefesinin altında sahiplenici pislikler hakkında mırıldandı. "Neden buradasın?" diye sordu, elimdeki kutuya bakarak. "Dünyanın en iyi kocası olmak ve bana dünyanın en iyi

Dünyadaki en güzel çörekler." Eliyle bir hareket yaptı ve ben de şekerini uzatırken gülümsedim.

"Sana bir sürprizim var." "Çörek mi?"

"Hayır, çörek değil."

Pembe buzlu çöreği kutudan çıkardı ve inleyerek ısırdı. "Aman Tanrım. Çok güzel."

Kendimi ayarlamadan önce alt dudağındaki buzlanmayı yaladım. "Böyle sesler çıkarmaya devam edersen kendini bu başlığın üzerinde eğilmiş bulacaksın, piccola."

"Öyle mi?" Beni öptü, dilinde ahududunun tatlı tadı vardı. Adamo boğazını temizledi ve ben de ona baktım.

"Emilia'nın arabasını eve götürebilirsin, Adamo." Çantası için elimi uzattım.

Anahtarları çıkardı ve Range Rover'ın içine girmeden önce bana uzattı.

Emilia arabamın yolcu tarafına geçti ve tamamen çöreğine odaklanmış bir halde arabaya bindi. Ben bir mafya babasıydım, çoğu standarda göre sert bir adamdım ama söz konusu o olduğunda, sırf ona sevdiği çöreklerden alabilmek için yolumdan yarım saat uzağa giderdim. Üç yıllık evlilikten sonra, kadına olan zaafımla savaşmayı çoktan bırakmıştım.

Parmaklarını yalarken ona doğru eğildim ve kemerini bağladım. Bileğini kavradım ve bir parmağını dudaklarımın arasından geçirdikten sonra pat diye bıraktım. Bakışları hareketi takip etti ve sonra ağzıma indi. Küçük canavar. Koltuğumda geriye yaslanıp arabayı sürmeden önce sııttım.

"Günün iyi geçti mi, piccola?"

"Evet, Rönesans'tayız." Öğrendiği her şeyi eksiksiz bir şekilde anlatmaya başladı. Tutkuyla bağlı olduğu her şeyi.

Bahsettiği sanatçılardan hiçbirinin kim olduğunu bilmiyordum ama yine de dinledim, her kelimeye takıldım. Onu böyle hareketli görmek hoşuma gidiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sana söyledim, bu bir sürpriz."

İnledi. "Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun."

Homurdandım. "Hayır. Bir kere vuruldun, *amore mio*. Ve o zamandan beri pek çok güzel sürpriz yaşadın." Onun çatık kaşlı yüzüne baktım. "Sadece sabırsızsın."

"Peki. Bana söyleme." Müziğin sesini açtı ve ben güldüm. Tam bir şımarıktı.

Şehri boydan boya geçerek Red Hook'a gittim ve eski bir sanayi binasının önünde durdum. Şehrin bu bölgesi havalı apartmanlar, kafeler ve sanatla kaplı duvarlarla doluydu. Burada biraz gayrimenkulüm vardı çünkü her zaman iyi yatırımlar yapardım.

Bir ara sokağa park ettim ve arabadan inerek Emilia'nın kapısını açtım.

"Neredeyiz?" diye sordu ona yardım ederken.

"Burası Red Hook. Ve bu..." Omuzlarını kavradım ve arkamızdaki binaya bakması için onu çevirdim. "Senin."

"Ne?"

Elini tutup onu sokağın karşısına geçirdiğimde derim beklentiden neredeyse kaşınıyordu. Bir dizi anahtar çıkardım ve büyük çelik kapının kilidini açtıktan sonra metal bir ızgarayla kapıyı kaydırarak açtım. Ötedeki bina boştu. Beş bin metre karelik açık tuğla duvarlar ve her tarafa yayılmış çelik destek sütunları. İçeri adım attığımızda parke zemin gıcırdadı.

"Bu da ne böyle?" Emilia, sesi duvarlarda yankılanarak sordu. Etrafına bakarken merak gözlerini aydınlattı.

"Burası senin sanat galerin, Emilia."

Gözlerini kocaman açarak bana doğru döndü. "Ne?"

"Ben aldım." Omuz silktim, midem gergin bir şekilde çalkalanıyordu. Burayı beğenmesini istiyordum. Birdenbire burayı sevmesinin dünyadaki en önemli şey olduğunu hissettim. Bekleyebilirdim, kendi evini seçmesine izin verebilirdim ama bu bina karşıma çıktı ve satışa çıkmadan önce kapmayı başardım. Red Hook'ta endüstriyel alan bulmak çok zordu.

"Sanırım teknik olarak sen satın aldın. Tapuda senin adın var, yani..."

Bir süre gözlerini kocaman açmış sessizlik içinde etrafına baktı ve ben enseme ovuşturdum.

"Eğer beğenmediyseniz, başka bir şey bulabilirim-"

"Tabii ki, hoşuma gitti bebeğim. I..." Başını iki yana salladı. "Bu inanılmaz. Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Kendine ait bir şeyin olsun istiyorum, piccola. Mafya olmasaydı sahip olabileceğin bir şey."

"Bana bir sanat galerisi aldın," diye nefes aldı, parmağını metal sütunlardan birinin üzerinde gezdirerek. "Çünkü bir keresinde sana normal olabilseydim bunu isteyeceğimi söylemiştim."

"Evet."

Yüzünü bana döndü, yaklaşırken başını yana eğdi. "Beni dinle."

"Her zaman." Birkaç adım daha atarken kalçalarının dönüşünü takip ettim. "Seni seviyorum."

"Benim aptalca, tuhaf hayallerime dayanan bir sanat galerisi satın almaya yetecek kadar." Gülümsemesi nefes kesiciydi.

"Elimden gelse sana tüm dünyayı verecek kadar, Emilia." Tekrar yaklaş... "Her hayal, her dilek..."

"Beni seviyorsun," diye tekrarladı ve ona defalarca söylememe rağmen, bazen tıpkı şu anda olduğu gibi görünüyordu. Sanki ona karşı hissettiklerimin gerçek boyutunu daha yeni fark ediyor gibiydi.

O benim havam, güneşim, her şeyimdi. Bunu bilmemesi beni hayal kırıklığına uğratiyordu. Ona bunu göstermek için yüz tane sanat galerisi satın alırdım.

"Bu dünyadaki her şeyden daha fazla."

"Ve sen beni istiyorsun..." Artık *bu* konuda güvenceye ihtiyacı olmadığını biliyordum.

Kaşlarımı kaldırdım. "Buraya gel ve seni ne kadar istediğimi öğren prenses."

Gülümsedi ve aramızdaki boşluğu kapatırken hırkasını omuzlarından silkti. Sonra elbisesinin fermuarına uzandı ve askılarını çözdü. Son bir adım daha attı ve önümdeydi, elbisesinin kumaşı vücudundan aşağı dökülüyordu.

Bakışlarım onun altın teninin mükemmelliğine ve ölümcül kıvrımlarına kayd. İstemek, o anda onun sikime sarılmasına ne kadar ihtiyaç duyduğumu anlatmak için son derece yetersiz bir kelimeydi. Her zaman.

Saçlarını avuçladım ve başını geriye yatırdım. "Benim için şimdiden ıslandın mı, *amore mio*?"

Yanakları pembeleşti ve ben gülümsedim. Her seferinde. "Öyle olduğumu biliyorsun," diye mırıldandı.

Onu en yakındaki metal sütuna doğru ittim ve soğuk çelik çıplak tenine değdiğinde tısladı. Dudaklarıma karşı inleyene ve gömleğimi pençeleylene kadar ağzım onun üzerine indi, hükmetti, talep etti, cezalandırdı.

"Arkanı dön ve sütuna tutun."

Öyle yaptı ve ben de bir elimi bacaklarının arasına sokarak sırtının ipeksi derisini okşadım. İki parmağımı içine soktuğumda sıırıslıkla olmuştı, o daracık amcığı parmaklarımin etrafında kenetlenmiş, hep daha fazlası için yalvarıyordu. Benim küçük kediciğim muhtaç ve talepkâr.

İçine pompaladım ama klitorisine dokunmadım. Kıvrandı ve geri itti, ona veremeyeceğim bir orgazmın peşindeydi. Henüz değil. Bu şekilde olmaz.

"Gio," diye sızlandı.

Kemerimi ilmeklerden geçirdim ve boğazına doladım. Deri tenini okşadığında alt dudağını ısırıldı. Emilia boyun eğmek ve savaşmak, zevk ve acı arasındaki ince çizgide gezinmeyi severdi. Bu onun için duygularla başa çıkmanın bir yolu olarak başladı ve sanırım her koltuk değneğı gibi, içinde bulduğu duygusal ve fiziksel rahatlamaya bağımlı hale geldi. Ben de tabii ki ona verdim.

Pantolonumun düğmelerini açtım ve amına bastırmadan önce sikimi serbest bıraktım. Sırtı eğildi, kalçalarını benim için eğerken boynu kemere bastırdı. Benim muhtaç küçük karım.

"Bana benim olduğunu söyle,
Emilia." "Seninim," diye nefes
aldı.

Tek bir hamlede içine girdim ve haykırdı, amcığı titriyordu.
Beni her zaman uçurumun kenarına göndermekle tehdit eden bir şekilde. O
sıkı sıcaklık beni kavrarken omzunu ısırdım. Kahretsin, hiçbir şey onun kadar
iyi hissettirmemişti. "Sikimi çok iyi bir kız gibi alıyorsun."

Dışarı çektim ve sertçe içeri ittim.

Sırtı eğildi, kırışı daha sıkı kavradığı için parmakları beyazlaştı. "Siktir, Gio."
Sanki beni daha da derine itebilecekmiş gibi bana doğru geri itti.

Boştaki elimle kalçasını kavradım ve içine doğru ilerledim. "Neye ihtiyacın
var prenses?"

"Canımı yak." Sertçe istemesine bayılırdım. "Lütfen," diye çok tatlı bir şekilde
yalvardı.

Kemeri kavrayışımı sıkılaştırdım, havasını kısıtlayacak kadar sertti ama
morartacak kadar değil. Diğer elim kalçasından göğsüne doğru hareket etti,
ben içine girerken bir meme ucunu sıkıştırıp yuvarladı.

"Gio." Tırnakları metali çizerek boşaldı, ben bir inilti çıkarana kadar amı
sikimin etrafında kenetlendi.

Taşaklarım sıkılaştı ve içine boşaldığımda zevk omurgamdan aşağı yırtıldı ve
tüm bu süre boyunca sikimi bir mengene gibi sıkı. Sert, hızlı ve kuduzdu
çünkü bazen onunla zaman geçiremiyordum. O katıksız, çıldırtıcı bir
mükemmellikti ve ben asla doyamıyordum.

Başımı boynunun arkasına yasladım, birbirine karışan nefeslerimiz binanın
boş duvarlarında yankılanıyordu.

Elim düz karnında gezindi, keşke o kadar düz olmasaydı. *Yakında.* "Seni
seviyorum amına koyayım."

Parmakları benimkilerle iç içe geçerek tenine değdi. "Seni seviyorum," diye
soluk soluğa bağırdı, kalçalarımı yuvarladım, yarı sert aletimi ve boşalmamı
tekrar içine ittim, orada kalmasını, onu işaretlemesini, ona sahip çıkmasını,
kök salmasını istedim...

Yakında.

Eve gittik ve ben ofise gidip çalıştım; her zaman yaptığım gibi. Emilia, Tommy ile televizyon izlemeye, resim yapmaya ya da çizim yapmaya meyilliydi. Bazen ben de onunla takılıyordum ama The Outfit, Famiglia ve sürekli büyüyen yasal iş portföyüm arasında iş yüküm sürekli artıyordu.

Brülörümü aldım ve Luca'ya Rafe'nin bir sonraki sevkiyatı hakkında bir mesaj gönderdim. Sözümü tuttum ve New York için Pérez kardeşlerden alım yapmaya devam ettim. Rafe'nin tüm ürünleri Chicago'ya gitti ve böylece işimiz ikiye katlandı. Elbette Chicago'nun kârından sadece bir pay alıyorduk ama Nero her şeyin bu şekilde gitmesinden çok memnundu.

Çeteden nadiren haber alıyorduk ama ara sıra bir araya gelmeyi organize etmeye çalışıyordum. Önümüzdeki hafta göl evinde barbekü yapmak için Chicago'ya gidiyorduk. Nero ve Una Dante'yi, Liam da kızını getirecekti. Emilia kardeşlerini görecekti, buna bayılırdı. Bu iyi bir şeydi. İşlerin yoluna girmesi birkaç yıl almıştı ama sonunda her şey yolundaydı. Huzurluydu. Refah içinde.

Bu da zamanın geldiği anlamına geliyordu.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve ofisten çıkıp üst kata çıktım. Yatak odasına girdiğimde duş akıyordu ve ben takım elbisemi çıkarırken kesildi. Banyoya girdiğimde Emilia havlunun içindeydi, ıslak saçları omuzlarına yapışmış ve bronz tenine damlıyordu. Çılgınca makyaj çekmecesini karıştırıyordu ve kapı çerçevesine yaslanıp onu izlerken gülümsemekten kendimi alamadım.

"Doğum kontrol haplarımı gördün mü?" diye sordu. "Onları hep burada bırakırım. Belki temizlikçi eşyaların yerini değiştirmiştir."

"Hizmetçi onları yerinden oynatmadı, piccola."

Kaşlarını çatarak bana döndü ve ben de yaklaştım.

Minik bedenini kucaklayıp üzerine yerleştirmeden önce onu makyaj masasına sıkıştırdım. "Gitmişler."

Kaşları kalktı. "Gitti mi?"

Hiçbir şey söylemedim, niyetimi anlamasını bekledim.

"Bekle. Onları sen mi aldın?" Gözleri büyüdü ve başımı salladım. "Sen... bir bebek mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

Kalçalarının arasına bastırdım ve boğazını öpmeden önce ıslak saçlarını boynundan aldım, tenindeki nemi yaladım. "Seni becermek istiyorum." Önce kulağını, sonra çenesini ısırdım. "Ve seni döllerimle doldurmak." Ağzının köşesini, dudaklarını öptüm. "Ve çocuğumuzla birlikte büyümeni izlemek."

"Benden bir bebek istemediğini söylemiştin."

"Üç yıl önce..." Yüzüne sarıldım. "Gençtin ve hayatı tecrübe etmemiştin." Ve şimdi yaşamıştı.

Seyahat ettik; üniversiteye gitti. İsteddiği her şeyi gerçekleştirdim çünkü onu seviyordum. Çünkü benden önceki hayatını silmek ve her kötü anıyı iyileriyle değiştirmek istedim. Çünkü onun yaşamasını istiyordum.

"Benimle evlenmek istemedin, piccola. Seni bir çocukla tuzağa düşürecek değildim." Benimle ne kadar sert mücadele ettiğini hatırlayınca sıırıttım.

"Az önce bana bir sanat galerisi aldın."

"Yaptım." Havlusunu çekip çıkardım ve makyaj masasına bıraktım, elimi bacaklarının arasına attım. "Bir yolunu buluruz."

"Bebek istiyorsun," diye tekrarladı. "Benimle."

İki parmağımı içine soktum ve o da kesik kesik bir nefes alarak tırnaklarını omuzlarıma geçirdi. "İstiyorum." Sabrettim, üniversiteyi bitirmesini bekledim, mafya içinde barış yarattım. Ve hiçbir şeyi bundan daha fazla istememiştim; onu ve bir çocuğu. "Her şeye sahip olabilirsin. Her şeye sahip olabiliriz."

"Bunu ne zamandır düşünüyorsun?"

"Seni ilk becerdiğimden beri," dedim dürüstçe. O ilk seferde, bir parçam onu o anda hamile bırakmış olmayı ummuştu.

Onu Una ve Nero'nun çocuklarıyla izledim, onlara nasıl gülümsediğini, ağladıklarında onları nasıl kucakladığını gördüm. Benim küçük kediciğim tüm hayatını kavga ederek geçirmişti ama onların yanındayken duruyordu. O çok sevdiğim saflık ve masumiyet hiç o anlardaki kadar belirgin olmamıştı.

Emilia savaş ve şiddet dolu bir hayatta benim huzurumdu ve bunu ikimiz için de istiyordum. Her şey için.

Başparmağımı klitorisinin üzerine bastırdım ve dudakları bir iniltiyle ayrıldı. "Senin hamile olduğunu düşünmek bile beni sertleştiriyor."

Nefes nefese kemerime uzanarak, "Her zaman sertleşiyorsun," dedi. Çekerek açtı ve pantolonumu indirdi. Aletim serbest kaldığında baldırlarını sırtıma doladı ve beni kendine çekti.

"Yine mi?" Sırıttım. "Çok ahlaksızsın prenses."

Bileğimi tuttu ve parmaklarımı amından çekmesine izin verdim. "Bebek yapmak istediğini sanıyordum."

"Oh, piccola. Seni tekrar tekrar becereceğim." Tek bir hareketle içine daldım. "Ve sen de iyi bir kız gibi döllерimin her damlasını alacaksın."

Emilia ve Gio'nun hikayesini okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım siz de onları benim kadar sevmişsinizdir.

Una ve Nero'nun hikâyesini okumak isterseniz, ÖLÜM ÖPÜCÜĞÜ şimdi Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ. [Buradan alabilirsiniz.](#)

TEŞEKKÜRLER

Kitabı satın aldığınız/ ödünç aldığınız ve okuduğunuz için siz okurlarıma çok teşekkür ederim.

Beta/asistan/arkadaşım Kerry Fletcher'dan özellikle bahsetmeliyim. O bir cevher ve bana olay örgüsü ve yazım konusunda ne kadar yardımcı olduğunu asla bilemeyecek. Bölümleri okumaktan gece geç saatlerde telefonla aramaya kadar, o tam bir yıldız. Seni seviyorum, Kerry, ve sen en iyisisin.

Ve tabii ki, en iyi arkadaşım Stevie J. Cole şarap sohbetleriyle her zaman yanımda.

Editör Stephie Walls, düzeltmen Autumn Jones ve kapak tasarımcısı Dez Purington'a bu düet için hazırladıkları yeni tasarım için teşekkür ederiz.

Ve tabii ki, yazarların kitaplarına büyük bir tutku gösteren ve onlar hakkında bağırان tüm blog yazarlarına, Bookstagrammer'lara, Booktoker'lara vb. teşekkür ederim. Sizler kitap dünyasının görünmeyen kahramanlarısınız.

YAZAR HAKKINDA

Haber bültenime kaydolun ve yeni çıkanlardan haberdar olun:

[Posta Listesine Katılın](#)

Karanlık Mafya Serisi:

Lekeli Yeminler Düeti

[Ölüm Öpücüğü Düeti](#)

[Teminat Serisi](#)

[Ölümün Dokunuşu Serisi](#)

[Yanlış Seri](#)

[Kötü Seri](#)

Standalones

Süper Karanlık ve Berbat:

[Absolution](#)

[Papa](#)

[Oyun](#)

Cesur Lise Romantizmi:

[Prens yok](#)

[İyi Değil](#)

Tabu Erotik Romantizm:

[Kirli Patron](#)

Web sitesi: www.lplovell.co.uk

Facebook: <https://www.facebook.com/lplovellauthor>

Instagram: @lp_lovell

TikTok: @authorlplovell

Goodreads: https://www.goodreads.com/author/show/7850247.LP_Lovell

Amazon: <https://www.amazon.com/LP-Lovell/e/B00NDZ61PM>

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[1. Gio](#)

[2. Emilia](#)

[3. Gio](#)

[4. Gio](#)

[5. Emilia](#)

[6. Emilia](#)

[7. Gio](#)

[8. Gio](#)

[9. Emilia](#)

[10. Gio](#)

[11. Emilia](#)

[12. Emilia](#)

[13. Gio](#)

[14. Emilia](#)

[15. Emilia](#)

[16. Gio](#)

[17. Emilia](#)

[18. Emilia](#)

[19. Gio](#)

[20. Emilia](#)

[21. Emilia](#)

[22. Gio](#)

[23. Emilia](#)

[24. Gio](#)

[25. Emilia](#)

[26. Emilia](#)

[27. Gio](#)

[28. Emilia](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

